

Liahona

Elders Gongs un Soares:
„Kristus vārda liecinieki
visā pasaulē”, 12., 18. lpp.

8 lietas, kas jāsaprot par jūsu
bīskapu, 24. lpp.

Džozefs Smits: „Iedvesmots
virzīt Ciānas lietu”, 28. lpp.

Pēdējo dienu stāsts par mūsu
derībām ar Dievu, 34. lpp.

„ZINĀŠANAS, KA MŪSU
**DEBESU VECĀKI PLĀNOJA
MŪSU AUGSTĀKO LAIMI
UN PAAUGSTINĀŠANU,**
SNIEDZ MUMS PERSPEKTĪVU,
PIEŠĶIR IDENTITĀTI KĀ
DIEVIŠĶU VECĀKU MĪLĒTIEM
BĒRNIEM UN PALIELINA MŪSU
PAĻĀVĪBU UZ TO KUNGU.”

ELDERS KVENTINS L. KUKS

No „Cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis,” 34. lpp.

GALVENIE RAKSTI

- 6 Kalpošanas principi: Meklējiet palīdzību, lai palīdzētu citiem**
Kā lai mēs zinām, kad un kā iesaistīt citus savos kalpošanas centienos?

UZ VĀKA:
Kas man ir, to es tev dodu, Valters Reins

- 12 Elders Gerits V. Gongs: Mīliet To Kungu un ļaujieties uz Viņu**
Elders D. Tods Kristofersons

- 18 Elders Ulisess Soares: Cilvēks, kurā nav viltības**
Elders Nīls L. Andersens

- 24 Ko katrs bīskaps vēlētos, lai zinātu viņa bīskapijas locekļi**
Maikls Meijers
Dažkārt mēs aizmirstam, ka bīskapi ir tādi paši cilvēki kā mēs, kas dara labāko, kas viņu spēkos, lai efektīvi kalpotu savā aicinājumā.

- 28 Svētie: stāsts par Baznīcu — 8. nodaļa: Kristus Baznīcas dibināšana**
Kamēr tiek drukāta Mormona Grāmata, vairāki cilvēki tiek vedināti uz patieso Baznīcu. Pēc grāmatas publicēšanas Džozefs organizē Baznīcu.

- 34 Cik žēlīgs ir bijis Tas Kungs**
Elders Kventins L. Kuks
Baznīcas locekļi gūs iedvesmu, lasot par uzticīgajiem pēdējo dienu svētajiem Baznīcas vēstures kopotajos rakstos.

ĀTRSKATS

- 4 Ticības portreti: Maikls Īzaks no Bidgoščas Polijā**
- 10 Tas, kam mēs ticam: Kā tiek izmantota Desmitā tiesa?**
- 40 Pēdējo dienu svēto balsis**
- 80 Līdz mēs atkal tiksimies!: Mūsu spēcinošais atbalsts**
Prezidents Džeimss E. Fausts

48

- 44** Mūsu motivācija dzīvošanai pēc evaņģēlija
Mindija Selu
Taisnīga dzīvesveida pamatā patiesībā ir tikai viena lieta.
- 48** Pirmais solis pretī grēku nožēlai
Aurila Pītersone
Lai gan došanās pie bīskapa prasīja lielu drosmi, tas mainīja manu dzīvi.

*Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu?
Mājiens: Kā tu vari dalīties savā gaismā?*

50

- 50** Mācīšanās Tā Kunga veidā
Elders Deivids A. Bednārs
Ja mēs ļausim Garam būt par mūsu skolotāju, mūsu spēja mācīties pieaugs.
- 54** Pieci ieteikumi, kā mācīties no vispārējās konferences
Izmēģiniet šīs idejas, lai gūtu lielāku labumu no vispārējās konferences.
- 56** Mācoties no Svētā Gara
Šie pusaudži stāsta par to, ko mācījušies no vispārējās konferences.
- 58** Plakāts: Ja jūs klausīsieties
- 59** Fakti par vispārējo konferenci
- 60** Jautājumi un atbildes
*Kā es varu iesaistīties savās mājās
Garu, kad citi ķīlidojas vai strīdas?*
- 62** Ceļi — kā sagatavoties nākotnei
Šo četru pieaugušo jauniešu pieredze var palīdzēt jums saprast, kā veiksmīgi sagatavoties nākotnei.

72

- 66** Dalīšanās Dieva mīlestībā
Alija B.
Kad mēs pārcēlāmies, es ievēroju, ka mūsu draudzē nav pārāk daudz cilvēku. Tā nu es nolēmu kaut ko darīt lietas labā.
- 67** Lūgšana kanjonā
Kārsena K.
Es baiļojos, ka mēs vairs neatradīsim ceļu pie savas mašīnas.
- 68** Dalies savā gaismā!
Mirdzam spoži Čehijā
- 70** Apustuļi liecina par Kristu
Elders Džefrijs R. Holands
- 71** Mūsu lappuse
- 72** Ticība, cerība un labvēlība:
3. daļa: Cerība Holandē
Megana Armknehta
- 74** Mormona Grāmatas lasīšanas klubiņš
- 75** Vecās Derības varoņi:
Estere bija drošsirdīga
- 76** Svēto Rakstu stāsti:
Ķēniņiene Estere
Kima Veba Rīda
- 79** Krāsojamā lappusīte:
Es varu palīdzēt citiem justies mīlētiem

2018. GADA OKTOBRIS, 20. SĒJUMS, 2. NUMURS
LIAHONA 14754 153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Rasels M. Nelsons, Dalins H. Oukss, Henrijs B. Airings

Divpadsmit apustuļu kvorums: M. Rasels Balards, Džefrijs R. Holands, Dīters F. Uhtdorfs, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens, Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands, Gerits V. Gongs, Ulisess Soares

Redaktors: Hugo E. Martinezs

Redaktora asistents: Rendals K. Benets, Bekija Kreivena

Konsultanti: Braijens K. Eštons, Legrands R. Kērtiss, jaun., Edvards Dabs, Šerona Jūbenka, Kristīne B. Franko, Donalds L. Halstroms, Duglass D. Holms

Izpilddirektors: Ričards I. Hītons

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: Adams C. Olsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Franciske Olsons

Rakstu un redakcijas grupa: Mariša Denisa, Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija Fullere, Garets H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Jons Raijens Džensens, Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Eriks B. Mērdoks, Sallija Džonsone Odekērka, Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnījs, Mindija Selu, Čakela Vordleiga, Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija Bentlija, Č. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Deivids Grīns, Kolīna Hinklija, Eriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvijs, Emīlija Čieko Remingtone, Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Aira Glens Adeirs, Džūlija Bardeta, Tomass G. Kronins, Braijens V. Džidži, Džinija Dž. Nilsone, Dereks Ričardsons

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanas darbiem: Džoša Deniss, Amons Heriss

Iespieddarbu vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Troija R. Bārkere

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē „kompas” vai „rādītājs”) tiek izdots albāņu, armēņu, bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu, horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu, somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasiēšu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu, polu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu, svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu, ukraiņu, urdu un vjetnamiēšu valodā. (Publikāciju biežums katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs.

Informācija par autortiesībām: Ja vien nav norādīts citādi, cilvēki drīkst kopēt materiālus no *Liahonas* savai personīgajai lietošanai nekomerciālos nolūkos (tostarp Baznīcas aicinājumiem). Šīs tiesības jebkurā brīdī var tikt atsauktas. Vizuālos materiālus nedrīkst kopēt, ja mākslas darba parakstā ir norādīti ierobežojumi. Jautājumi par autortiesībām ir jāuzdod, rakstot uz: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-pasts: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2018 Vol. 20 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

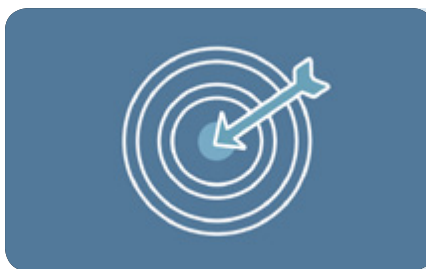
Vairāk tiešsaistē

Lasiet citu autoru rakstus un iesūtiet savus rakstus vietnē liahona.lds.org.

Iedvesmojošus vēstījumus, kuros dalīties angļu, portugāļu un spāņu valodā, meklējiet: facebook.com/liahona.

Sūtiet atsauksmes uz: liahona@ldschurch.org.

Pasūtiet žurnālu vietnē store.lds.org, iegādājieties to materiālu sadales centrā, lūdziet palīdzību bīskapijas vadītājiem vai zvaniet uz 1-800-537-5971 (ASV un Kanādā).

ATTEĻNO GETTY IMAGES

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Atklāsmē, 41, 50

Baznīcas vadītāji, 12, 18

Baznīcas vēsture, 28, 34

Bīskapi, 24, 48

Debesu Tēvs, 34, 43

Desmitā tiesa, 10

Drosme, 75, 76

Džozefs Smīts, 28, 34

Grēku nožēla, 48

Jēzus Kristus, 44, 70

Kalpošana, 6, 24

Liecība, 56, 68, 71

Likstas, 4

Lūgšana, 4, 40, 41, 67, 68

Mācīšanās, 50

Mīlestība, 66, 79

Misionāru darbs, 43, 66

Mormona Grāmata, 28, 74

Nodarbinātība, 62

Pašapjāvība, 40, 62

Piedošana, 48, 72

Piemērs, 68

Pravieši, 42, 71, 80

Svētais Gars, 50, 56, 60

Tempļi, 42, 71

Ticība, 4, 40, 42, 44

Vecā Derība, 75, 76

Vienotība, 24, 43, 60

Vispārējā konference, 54, 56, 58, 59

TICĪBAS PORTRETI

„Slimība var dot daudz laba”, saka Maikls, kurš slimo ar nieru mazspēju. Ņemot vērā, ka viņa slimība ir palielinājusi viņa pateicību par evaņģēliju, viņš saka, ka „tā ir labs pārbaudījums”.

LESLIJS NILSONS, FOTOGRĀFS

Maikls Īzāks

Bidgošča, Polija

Sākumā es biju dusmīgs.

„Kāpēc es?” Es lūdzu. „Es esmu Tev kalpojis, Kungs.” Pēc kāda laika es sapratu. Svētie Raksti vēsta:

„Tas, kam ir ticība Manī tikt dziedinātam un nav nolemts nāvei, tiks dziedināts” (M&D 42:48).

Baznīcas locekļi turpina lūgt par mani, tomēr mana veselība pasliktinās. Viņi domā, ka viņu lūgšanas nav uzklausītas, bet tā nav, jo viņi kļūst labāki cilvēki un es jūtu viņu mīlestību pret mani.

Pat ja es būtu vesels, ņemot vērā manu vecumu, cik daudz gadu man būtu atlicis dzīvot? Tomēr man vēl daudz kas priekšā.

Man ir baznīca. Man ir zināms ceļš, kā sazināties ar Dievu caur lūgšanu, gavēšanu, caur visu, ko mēs darām. Kas vēl man ir vajadzīgs?

Dažreiz es sev saku: „Varbūt tādēļ es esmu slim — lai varētu saprast, cik diža ir mana Baznīca un cik varens ir evaņģēlijs.”

UZZINIET VAIRĀK

Uzziniet vairāk, kā ticības spēkā saskarties ar dzīves grūtībām, mācoties no prezidenta Rasela M. Nelsona: lds.org/go/10185.

Citus „Ticības portretu” rakstus meklējiet vietnē: lds.org/go/18.

Kalpošanas principi

PALĪDZĪBAS SAŅEMŠANA, LAI PALĪDZĒTU CITIEM

*Kā lai mēs iesaistām citus, kad mums mūsu kalpošanas pūliņos ir vajadzīga palīdzība?
Piedalieties kalpošanas intervijās un pirmās svētdienas padomes sanāksmēs.*

Kad multiplā skleroze Keitiju piekala ratiņkrēslam, viņa atklāja, ka katru vakaru viņai bija vajadzīga palīdzība, lai no ratiņkrēsla tiktu gultā. Šis darbs bija pārāk smags, lai to paveiktu viens Baznīcas loceklis. Tādēļ elderu kворums apspriedās par viņas situāciju un nolēma izveidot grafiku, lai katru vakaru viņai palīdzētu.¹

Kad mēs uzzinām to cilvēku, kuriem kalpojam, vajadzības un stiprās puses, mēs varam atskārst, ka mums ir vajadzīga palīdzība, lai apmierinātu viņu vajadzības. Kalpošanas intervijas un pirmās svētdienas padomes sanāksmes ir divas iespējas, lai apspriestu, kā piemērotā veidā iesaistīt citus.

Kalpošanas intervijas

Šīs ceturkšņa intervijas starp kalpojošajām māsām un Palīdzības biedrības prezidiju vai kalpojošajiem brāļiem un elderu kворuma prezidiju ir vienīgā *formālā* atskaite, ko mēs sagatavojam par tiem, kuriem kalpojam.

Kalpošanas intervija ir iespēja vismaz reizi ceturksnī: 1) apspriesties par nozīmēto ģimeņu un personu stiprajām pusēm, vajadzībām un izaicinājumiem, 2) noteikt, ar kādām vajadzībām kворums, Palīdzības biedrība vai bīskapijas padome var palīdzēt, un 3) mācīties no vadītājiem, un saņemt iedrošinājumu kalpošanas pūliņos.

Elderu kворuma prezidents un Palīdzības biedrības prezidente paziņo par svarīgām vajadzībām tieši bīskapam un saņem padomu un vadību no viņa.

Jūs varat atrast vairāk informācijas par kalpošanas intervijām vietnē: ministering.lds.org.

Padariet kalpošanas intervijas jēgpilnas

Atbalstot prezidenta Rasela M. Nelsona paziņojumu, ka no kalpošanas programmas būs atkarīga Baznīcas turpmākā darbība, elders Gerijs E. Stīvensons no Divpadsmit apustuļu kворuma mācīja: „Viņa vīzijas apziņāšanās . . . var būt atkarīga no tā, cik labi

Rakstiņu „Kalpošanas principi” nolūks ir palīdzēt mums mācīties citam par citu gādāt, nevis dalīties ar tiem kā ar vēstījumiem apmeklējumu laikā. Ja mēs iepazīsim cilvēkus, kuriem kalpojam, Svētais Gars palīdzēs mums saprast, kāds vēstījums tiem ir nepieciešams — papildus mūsu līdzjutībai un gādībai.

JĒZUS IESAISTĪJA CITUS

Jēzus pabaroja 5000 cilvēku lielu pūli no piecām miežu maizēm un divām mazām zivīm. Izlasiet Jāņa 6:5–14, lai noskaidrotu, cik daudz reižu Glābējs iesaistīja citus šajā kalpošanas darbā.

kalpojošie brāļi un kalpojošās māsas tiek mācītas kalpošanas intervijā un ir tai nodevušies.”²

Četri padomi kalpojošajiem brāļiem un kalpojošajām māsām:

- Dodieties uz interviju, meklējot pēc padoma. Esiet gatavi mācīties.
- Esiet gatavi apspriest vajadzības, ko jums, iespējams, vajadzēs palīdzēt apmierināt.
- Koncentrējieties uz cilvēka stiprajām pusēm un spējām, nevis tikai vajadzībām.
- Sazinieties ar savu prezidiju, lai pēc vajadzības apspriestos laika posmā starp ceturkšņa intervijām.

Pieci padomi vadītājiem:

- Intervijām nav jābūt garām, taču ieplānojiet pietiekami laiku, lai tiktos tādā vietā, kur iespējams noturēt jēgpilnu sarunu.
- Izmantojiet iespēju kalpot kalpojošajam brālim vai kalpojošajai māsai.
- Neuzdodiet jautājumus, kas atstāj iespaidu, ka jūs vienkārši uzskaitāt apmeklējumus vai atzīmējat kontaktus („Vai tu paveici savu kalpošanu?”). Uzdodiet tādus jautājumus, kas nostiprina vēlamo rīcību („Kādus pamudinājumus tu esi sajutis, lūdzot par šo

ģimeni? Kas notika, kad tu rīkojies saskaņā ar šiem pamudinājumiem?”).

- Patiesi klausieties un veiciet piezīmes.
- Kopīgi apspriedieties. Kalpojošās pārniecības ir tiesīgas saņemt atklāsmi par tiem, kuriem viņi ir nozīmēti kalpot.³

Jautājumi un atbildes par kalpošanas intervijām

Kas ir kalpošanas intervija?

Tā ir pārruna starp kalpojošajiem brāļiem un elderu kvorumu prezidija locekli vai starp kalpojošajām māsām un Palīdzības biedrības prezidija locekli tādā vidē, kur viņi var meklēt un saņemt iedvesmu no Svētā Gara. Tādējādi kalpojošie brāļi un kalpojošās māsas var tikt iedvesmotas, lai uzraudzītu, mīlētu, mācītu un mierinātu pēc Glābēja parauga.

Vai šīs ceturkšņa intervijas ir jānotur klātienē?

Parasti tās tiek noturētas klātienē, taču tās var noturēt patālrūni vai tiešsaistē, kad tikšanās klātienē ir nepraktiska. Parasti, kad tas ir piemēroti, intervijā piedalās abi pārinieki.

Kāds ir kalpošanas intervijas nolūks?

Kalpošanas intervijas ir iespēja kalpojošajiem brāļiem un kalpojošajām māsām pārskatīt pašreizējās situācijas, izvirzīt nākotnes plānus un saņemt nepieciešamo palīdzību cilvēkiem vai ģimenēm, kurām viņi kalpo. Tā ir iespēja runāt par resursiem, ko kvorums un Palīdzības biedrība var nodrošināt.

Kā man rīkoties ar konfidencialiem vai sensitīviem jautājumiem?

Kalpojošie brāļi un kalpojošās māsas dalās konfidencialā informācijā tikai ar elderu kvorumu vai Palīdzības biedrības prezidentu — vai tieši ar bīskapu. Konfidencialā vai sensitīvā informācijā nevajadzētu dalīties pirmās svētdienas padomes sanāksmēs.

Jūs varat noskatīties mācību video par kalpošanas intervijām vietnē: ministering.lds.org.

Apspriešanās par citu vajadzībām ir kalpošanas interviju pamatā. Skat. arī kalpošanas principu rakstiņu „Apspriedieties par viņu vajadzībām” 2018. gada septembra izdevumā.

Mēneša pirmās svētdienas padomes sanāksmes

Papildus kalpošanas intervijām, pirmās svētdienas padomes sanāksmes ir vēl viens veids, kā iesaistīt citus kalpošanā. Palīdzības biedrības un eldru kvoruma sanāksmēs klātesošie var saņemt iedvesmu caur Svēto Garu un cits no cita.

Padomes sanāksmes nolūks ir:

- „Kopīgi apspriesties par vietējiem pienākumiem, iespējām un izaicinājumiem;
- mācīties citam no cita ieskatiem un pieredzēm un
- plānot to, kā rīkoties saskaņā ar iespaidiem, kas saņemti no Svētā Gara.”⁴

Padomes sanāksmes ir kas vairāk par pārrunām: šīs sanāksmes vedina mūs uz Gara iedvesmotu rīcību gan kā atsevišķiem cilvēkiem, gan kā grupai. Baznīcas locekļi šo sanāksmju rezultātā var sajūst vēlmi veikt Tā Kunga darbu.

Aicinājums rīkoties

„Mēs šodien lūdzam par to,” teica elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „lai ikviens vīrietis un sieviete, kā arī mūsu vecākie jaunieši un jaunietes [sajustu] vēl dziļāku apņemšanos — sirsniņi gādāt citam par citu un būt vienīgi tīrās Kristus mīlestības motivētiem.”⁵ ■

ATSAUCES

1. Skat. *Mormon Messages* video „Lift”, lds.org/media-library.
2. Gerijs E. Stīvensons, skat. „Ministering Interviews” (video), ministering.lds.org.
3. Skat. Rasels M. Nelsons, „Kalpošana” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. maijs, 100. lpp.
4. *Nāciet, sekojiet Man! — Melhisedeka priesterībai un Palīdzības biedrībai*, skat. *Ensign* vai *Liahona*, 2017. g. nov., 140. lpp.; pieejams arī comefollowme.lds.org.
5. Džefrijs R. Holands, „Būt ar tiem un stiprināt tos” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2018. g. maijs, 103. lpp.

KĀ TIEK IZMANTOTA DESMITĀ TIESA?

Kas notiek ar naudu, kas tiek maksāta desmitajā tiesā?

Jūs nopelnāt naudu.

Jūs ziedojat 10 procentus no saviem ienākumiem desmitajā tiesā (skat. M&D 119. nod.).

Jūs atdodat savu desmitās tiesas maksājumu savas bīskapiņas loceklim vai draudzes prezidentam, vai arī iemaksājat to caur tiešsaistes vietni donations.lds.org.

Baznīcas galvenajā pārvaldē Augstākais prezidijs, Divpadsmit apustuļu kворums un prezidējošā bīskapiņa veido Desmitās tiesas izmantošanas padomi (skat. M&D 120. nod.). Saskaņā ar Tā Kunga norādījumiem, viņi pieņem iedvesmotus lēmumus par to, kā izmantot šos svētos līdzekļus.

DESMITĀ TIESA VAR TIKT IZMANTOTA ŠĀDIEM MĒRĶIEM:

*Tempļu, dievnamu un citu
Baznīcas ēku celtniecībai
un uzturēšanai*

*Baznīcas izglītības
programmu īstenošanai*

*Svēto Rakstu un citu
materiālu izdošanai*

*Ģimenes vēstures
izpētes veikšanai*

*Labklājības programmas un
humānā darba īstenošanai*

Misionāru darba veikšanai

*Baznīcas pasākumu
organizēšanai bīskapijās
vai draudzēs*

UZZINI VAIRĀK

- Elders Deivids A. Bednārs, „Debess logi”, 2013. g. okt. vispārējās konferences uzruna
- Maleahija 3:7–18
- „Desmitā tiesa”, *Uzticīgi ticībai* (2005. g.), 30.–31. lpp.

**Elders D. Tods
Kristofersons**
no Divpadsmiit
apustuļu kворuma

ELDERS GERITS V. GONGS: **Mīliet To Kungu un paļaujieties uz Viņu,**

Jaunlulātais Anglijas Oksfordas Universitātes absolvents Gerits V. Gongs no personīgas pieredzes mācījās, ka tad, kad mēs mīlam To Kungu un paļaujamies uz Viņu, Viņš palīdzēs mums, vadīs mūs un stiprinās mūs.

Gerits bija Roudsa stipendiāts, kurš strādāja pie tā, lai iegūtu divus zinātniskos grādus, un viens no tiem bija doktora grāds. Tajā pat laikā viņš kalpoja Oksfordas bīskapijas prezidijā. Viņš un viņa sieva Sjūzena atcerējās padomu, ko elders Deivids B. Heits (1906–2004) no Divpadsmiit apustuļu kворuma deva viņiem, kad Soltleikas templī viņus salaulāja. „Viņš teica, lai mums vienmēr būtu kāds aicinājums,” elders Gongs stāsta. „Mēs zinājām: ja paļausimies uz Dievu un darīsim to labāko, ko spējam, Viņš mums palīdzēs.”

Gerits un Sjūzena tiešām saņēma „dievišķu palīdzību un sirsniģo žēlastību,” viņš saka. Turpinot kalpot bīskapībā, Gerits izpildīja visas akadēmiskās prasības doktora grāda iegūšanai, izņemot disertāciju. Viņš lūdza Oksfordas bīskapijas bīskapam Alenam Vebsteram priesterības svētību. Šajā svētībā Gerits saņēma solījumu: „Turpini darīt visu, ko vari, un Tas Kungs svētīs tevi.”

Divi bīskapijas locekļi, kuri bija pieredzējuši juridiskie sekretāri, brīvprātīgi pieteicās uzdrukāt viņa manuskriptu, un Gerits varēja pabeigt savu disertāciju dažu mēnešu laikā. Patiesībā viņš ieguva gan maģistra grādu, gan doktora grādu nedaudz ilgāk kā trīs gadu laikā. Absolvējot universitāti, viņš arī pieņēma darba piedāvājumu un sāka

strādāt par pētnieku fakultātē. Viņa pieredze Oksfordas Universitātē spēcīnāja viņa paļāvību uz To Kungu, un šī paļāvība pastāv līdz šai dienai un turpinās būt par svētību Geritam V. Gongam, kad viņš tagad turpina kalpot Divpadsmiit apustuļu kворumā.

Maizes klaipi un zivis

„Tas Kungs ir laipns un žēlīģis un tiecas mūs svētīt,” saka elders Gongs. „Ja mēs darām to labāko, ko spējam, Viņš mūs svētīs paveikt vairāk, nekā mēs citādi spētu izdarīt. Tas līdzinās maizes klaipu un zivju pavairošanai. Tas Kungs ņem to, kas ir pieejams, un vairo to tā, ka mēs spējam paveikt daudz vairāk, nekā atļautu mūsu pašu spēki.”

„Maizes klaipu un zivju princips ir patiesi arī attiecībā

uz mācīšanos,” viņš saka. „Pat tad, kad formālas izglītības iegūšana nav pieejama, galvenā nozīme tik un tā ir mācību garam, tāpēc ka mācīšanās ir mūžīga. Mēs visi varam tiekties pēc gaismas un patiesības, neatkarīgi no mūsu apstākļiem. Kad mēs tā rīkosimies, Tas Kungs mums palīdzēs to atrast.”

Piederība derībām

Dzīvodams Oksfordā, elders Gongs iemācījās vēl vienu evaņģēlija principu, ko viņš sauc par „piederību derībām”.

„Kad mēs tuvināties Tam Kungam, mēs arī tuvināties cits citam,” viņš saka. „Oksfordā

Lielu daļu savas laimes elders Gongs piedēvē saviem vecākiem, Džīnai un Valteram, un savai sievai Sjūzenai. Viņa vecāku mājas „pildīja dziļu godbijību pret Dieva mīlestību attiecībā uz katru Viņa bērnu,” viņš saka. Kad elders Gongs pirmoreiz satika savu sievu, viņš sajuta, ka Sjūzenu būtu vienmēr pazinis.

augstajā padomē,” un tamlīdzīgi,” elders Gongs saka, „un tas ir abpusēji. Es esmu pateicīgs par staba prezidentu un bīskapijas padomi, kas man palīdzēja, kad biju jauns bīskaps. Mēs visi esam parādā vecākiem, radiem, kaimiņiem, misijas prezidentiem, māsām un priesterības vadītājiem, kas ir laipni pret mums, vada mūs un mudina mūs nākt pie Kristus.”

Ģimenes mantojums

Eldera Gonga ģimenes vēsture sniedzas 34 paaudžu garumā — līdz pirmajam Pūķim Gongam, kurš piedzima m. ē. 837. gadā. Eldera Gonga vecvecāki emigrēja no Ķīnas

Sjūzenai un man pieredzes bīskapijā bija tikpat dārgas, kā mūsu akadēmiskā pieredze. Līdz pat šai dienai daudzi no mūsu tuvākajiem draugiem ir cilvēki no Oksfordas bīskapijas.”

Starp šiem draugiem ir Tims un Ketrīna Viti, kuri atceras, kā apmeklēja templi kopā ar Gongiem. „Es skaidri atceros, ka brālis Gongs noņēma rokaspuļksteņus, lai viņu netraucētu un neskubinātu laiks, kad viņš pārdomāja to, kas attiecas uz mūžību,” māsa Vita saka. „Šī vienkāršā rīcība ir palīdzējusi man būt uzcītīgākam, pielūdzot Dievu templī.”

Gongi bieži satiek draugus, ko pazīst, pateicoties evaņģēlijam. „Cilvēki saka: „Mēs strādājam ar tevi, kad tu biji

uz ASV. Viņa māte Džina pievienojās Baznīcai pusaudzes gados Havaju salās, ASV, un vēlāk apmeklēja Brigama Janga universitāti Provo, Jūtā, ASV, kur viņa apmetās pie Gerita de Jonga ģimenes, kurš bija Tēlotājmākslas koledžas pirmais dekāns. „De Jongu ģimene palīdzēja man saprast, kā izskatās evaņģēlija principos balstīta ģimene,” viņa saka.

Pēc BJU studijām Džina uzsāka mācības Stenforda universitātē Palo Alto, Kalifornijā, ASV, kur viņa satika Valteru A. Gongu. „Viņš jau bija kristietis un ātri saprata, ko atjaunotais evaņģēlijs piedāvā,” Džina saka. Viņš pievienojās Baznīcai, un pēc gada viņi salaulājās Soltleikas templī. Viņi abi kļuva par profesionāliem pasniedzējiem un kopā vairāk nekā 70 gadu veltīja mācīšanai.

„Tētis arī kļuva par patriarhu,” elders Gongs saka, „un, tā kā patriarhālās svētības tika dotas mūsu mājās, mūsu mājas piepildīja dziļa godbijība pret Dieva mīlestību attiecībā uz katru Viņa bērnu.”

1953. gada 23. decembrī Redvudsitijā, Kalifornijā, piedzima pirmais no trīs Džinas un Valtera bērniem. „Viņa vārds, Gerits, ir holandiešu izcelsmes, lai godinātu Geritu de Jongu,” Džina paskaidro. „Viņa otrs priekšvārds ir Valters, lai godinātu viņa tēvu. Un mūsu uzvārds ir ķīniešu izcelsmes, kas pagodina viņa mantojumu.”

Džina saka, ka Gerits bija uzmanīgs pret savu jaunāko brāli un māsu, Braienu un Margaritu. „Viņam patika palīdzēt viņiem,” viņa saka, „pat ar tādām mazām lietām kā mācīt viņiem aizšņorēt kurpes.” Viņa atceras, ka kādu dienu pārnākam mājās no Baznīcas nejauši dzirdēja Geritu un Braienu sakām, ka, viņuprāt, kāda Svētā Vakarēdiena sanāksmes runa bija garlaicīga. „Tāpēc es metu viņiem izaicinājumu: „Tad jūs saceriet labāku runu.” Viņi pieņēma šo izaicinājumu un sāka pievērst vairāk uzmanības visām runām,” viņa saka.

No kreisās: Mārdžorija un Gordons B. Hinkliji sveic Geritu un Sjūzenu Gongus kāzu svinībās. Būdams misionārs Taivānā, elders Gongs mācīja kādu ģimeni un pēc daudziem gadiem, būdams Augstākais pilnvarotais, satika vienu no šīs ģimenes pēctečiem — meitas mazdēlu. Vjetnamā elders un māsa Gongi uzgleznoja sienas gleznojumu, lai nestu prieku grūtību skartiem bērniem. Gongu ģimenes locekļi Vjetnamā, sapulcējušies ar tiem, kas palīdzēja uzgleznot šo sienas gleznojumu.

Pusaudža vecumā Geritam patika doties pārgājienos ar citiem jauniešiem savā bīskapijā. Velijs Selbaks, ilggadējs draugs, atceras kādu konkrētu nometni. „Es tur biju ar Geritu un viņa brāli Braienu, un kādu draugu, kurš nebija mūsu Baznīcas loceklis. Kaut kāda iemesla dēļ mēs sākām dziedāt garīgās dziesmas. Gerits dziedāja melodiju, Braiens dziedāja tenoru, un es dziedāju basu. Es domāju, ka mēs nodziedājām 10 vai 20 garīgās dziesmas vienkārši tāpēc, ka mums patika dziedāt. Tā bija laba pieredze. Tas atstāja iespaidu uz mūsu Baznīcai nepiederšo draugu.”

Brālis Selbaks arī atcerējās, ka vidusskolā Gerits palūdza uzmundrinātājas klusi izsaukties „urā” šaha komandai. „Viņš pārliecināja viņas, ka morālais atbalsts noder ikvienam,” viņš saka, „un viņas

patiesībā ieradās uz šaha spēli!”

Pēc vidusskolas beigšanas elders Gongs uzsāka studijas Brigama Janga universitātē. No 1973. līdz 1975. gadam viņš kalpoja Taivānas Taipejas misijā, tad atgriezās BJU, kur 1977. gadā ieguva bakalaura grādu Āzijas studijās un universitātes studijās.

Satikšanās un laulības

Pēc misijas elders Gongs brīvprātīgi pieteicās noturēt svētdienas vakara svētbrīžus Provo

Misionāru apmācības centrā. Šie svētbrīži palīdzēja iepazīstināt misionārus, kas devās uz Taivānu, ar tās zemes cilvēkiem, paražām un kultūru. Viena no misionārēm bija māsa Sjūzena Lindsija no Teilersvilas, Jūtā, Ričarda P. un Merianas B. Lindsiju meita. Brālis Lindsijs bija Otrā Septiņdesmito kvoruma loceklis. „Es sajutu, ka Sjūzenu esmu vienmēr pazinis,” elders Gongs saka.

Pēc diviem gadiem, dažus mēnešus pēc Sjūzenas atgriešanās BJU — pēc viņas misijas, Gerits bija Provo ar savu ģimeni. Viņa tēvs strādāja par pasniedzēju universitātē, un Gerits bija ieplānojis divu nedēļu ilgu ciemošanos. Viņa ciemošanās tika pagarināta līdz četrām nedēļām, tā kā viņš un Sjūzena katru dienu gāja uz satikšanos. Tad Gerits, pirms atgriešanās Oksfordā, devās stažēties uz Havaju salām.

„Mēs turpinājām satikties no divām dažādām puslodēm,” elders Gongs atceras. „Es centos studēt Anglijā, tajā pat laikā uzzinot par viņu visu, ko varēju, no Atlantijas okeāna otras puses.”

„Mēs saderinājāmies pa telefonu,” māsa Gongā saka. „Viņš atkal atgriezās mājās uz Pateicības dienu, un mēs salaulājāmies pirmajā dienā, kad templis tika atvērts jaunajā gadā.” Pēc divām nedēļām viņi devās uz Angliju, lai tur kopīgi sāktu jaunu dzīvi.

„Kad cilvēki apprecas, viņi runā par to, ka divas ģimenes kļūst par vienu,” elders Gongs saka. „Un tas patiešām notika ar mani. Es kļuvu par daļu no Lindsiju ģimenes, tāpat kā esmu daļa no Gongu ģimenes.”

Zvaigžņotā karjera

Pēc tam, kad īsu laiku bija strādājis par docētāju Oksfordā, Gerita karjera mainījās uz valdības dienestu Vašingtonā, ASV. 1984. gadā viņš bija Reigana un Buša pārvēlēšanas kampaņas personāla sastāvā, kur strādāja vienā birojā ar Maiku Levitu, kurš vēlāk kļuva par Jūtas gubernatoru. „Gerits bija vērīgs un uzmanīgs,” brālis Levits saka, „taču viņš izcēlās ar savu pastāvīgo laipnību.”

1985. gadā Gerits strādāja par Valsts departamenta sekretāra vietnieku. 1987. gadā viņš kļuva par ASV vēstnieka Pekinā, Ķīnā, īpašo vietnieku. No 1989. līdz 2001. gadam viņš strādāja vairākos amatos Stratēģisko un starptautisko studiju centrā Vašingtonā. Tad viņš atkal pievērsās akadēmiskajai jomai un pieņēma darba piedāvājumu, lai strādātu par stratēģiskās plānošanas prezidenta vietnieku BJU. Šajā amatā viņš nostrādāja deviņus gadus.

Kerija Dženkinsa, universitātes komunikāciju prezidenta vietniece BJU, strādāja blakus esošajā kabinetā. Viņa atceras Gerita Gongā spējas iedrošināt viņam apkārt esošos cilvēkus. „Ja kādam nebija pārliecības grūta uzdevuma veikšanai, viņš spēja iedvest šādu pārliecību cilvēkā,” viņa saka. „Viņš darīja visu, kas bija viņa spēkos, lai dotu

padomus, iedvestu cerību un ļautu cilvēkam virzīties tālāk un pierādīt sevi.”

Federālais tiesnesis Tomass B. Grifits, kurš pazina elderu Gongu gan Vašingtonā, gan BJU, raksturo saskarsmi ar viņu šādi: „Sarunas beigās tu atskārsti, ka galvenā uzmanība ir tikusi veltīta tev. Viņš lieliski prot uzklaust. Un viņš uzdod jautājumus, kas liek aizdomāties.”

Sesils O. Samuelsons, goda Augstākais pilnvarotais — Septiņdesmitais un bijušais BJU prezidents, saka, ka elders Gongs „parasti ir kluss, taču viņa zobratiņi vienmēr griežas”.

Ģimenes dzīve

Gerits un Sjūzena Gongi kļuva par četru dēlu — Ābrahāma, Samuēla, Kristofera un Metjū — vecākiem; viņu dēli ir auguši dažādās vidēs.

„Kad mēs bijām Pekinā, mūsu bērniem bija tā svētība kļūt par cits cita vislabākajiem draugiem,” elders Gongs saka.

„No vienas puses, viņiem bija iespēja gūt plašu pasaules skatījumu,” māsa Gongā piebilst. „No otras puses, tas mums kā ģimenei palīdzēja kļūt cieši saliedētiem. Mūsu puikas joprojām saka, ka labākais, ko mēs kā vecāki viņiem devām, bija viņu brālī.”

„Reiz mēs izmantojām savas uzkrātās biežā lidotāja jūdzes,” elders Gongs saka. „Mēs ļāvām katram izvēlēties kādu galamērķi. Mēs sākām Vašingtonā, kur mēs dzīvojam, tad devāmies uz Angliju, Čehiju, Grieķiju, Turciju, Indiju, Ķīnu un Japānu.

Mums šajā ceļojumā bija viens stingrs noteikums,” Sjūzena saka. „Visur, kur devāmies, mēs ēdām to, ko ēda vietējie iedzīvotāji.” Visbeidzot Japānā, ceļojuma beigās, elders Gongs pateica saviem dēliem, ka vedīs viņus uz restorānu, kas visā pasaulē bija pazīstams ar savu liellopu

gaļu. Makdonaldā četri izsalkuši dēli un divi vecāki apēda 17 hamburgerus!

„Gan mamma, gan tētis augstu vērtēja mācīšanos no pieredzes,” Ābrahāms saka. „Tētis dziļi aizdomājas par to, kā dažādas pieredzes veido cilvēkus, tajā skaitā veselās kultūras.” Ābrahāms arī piebilst, ka viņa tēvs „runā uzmanīgi, tāpēc ka viņam ir jābūt pilnīgi pārliecinātam un jātic tam, ko viņš saka.”

Sems atceras, ka, „lai arī cik aizņemts viņš bija Valsts departamentā, tētis katru vakaru veltīja laiku tam, lai mani apmācītu trešās klases matemātikas konkursam, kurā es vēlējos piedalīties un ko sauca „Challenge 24”. Viņš teica: ja es uzvarēšu, mums būs svinības ar saldējumu un augļiem, riekstiem, sīrupu un 24 garnējumiem.” Sems nokļuva līdz finālam valsts līmenī, taču neuzvarēja. Gongu ģimenei tik un tā bija svinības ar saldējumu. Taču nebija viegli izdomāt 24 garnējumus — viens no tiem bija žāvēta liellopu gaļa.

Kristofers un Metjū piebilst, cik augstu viņi „vērtē uzticēšanos, mīlestību un ziedošanos, kas ir mūsu tēvam un mātei”. Tā ir mīlestība, kas elderam un māsei Gongiem ir vienam pret otru, kā arī pret katru dēlu un citiem radniekiem.

„Būdam uzticīgi tēvs, Gerits ir arī uzticīgs dēls un brālis,” Sjūzena saka. „Šīs lomas ir viņam nozīmīgas.

Viņš palīdz mums saprast, ka ģimenes attiecības ir vissvarīgākās.”

Pieredze Baznīcā

Lai arī elders Gongs bija aizņemts, veidojot karjeru un rūpējoties par ģimeni, viņš turpināja labprātīgi kalpot Baznīcā, izpildot augstā padomnieka, augsto priesteru grupas vadītāja, staba svētdienas skolas prezidenta, semināra skolotāja, bīskapa, staba misijas prezidenta, staba prezidenta un reģiona Septiņdesmitā aicinājumu.

Lai arī ko viņš būtu aicināts darīt, un tas attiecas arī uz viņa ģimenes dzīvi, viņš konsekventi demonstrē noteiktas rakstura īpašības.

„Viņš redz ikvienu kā Debesu Tēva dēlu vai meitu,” māsa Gongā saka. „Taču vairāk par visu viņš mīl To Kungu. Viņš patiesi no visas sirds vēlas celt Dieva valstību un svētīt Debesu Tēva bērnus.”

Un viņš apbrīno savu sievu. „Lai ko man lūgtu darīt,” viņš saka, „Sjūzena ir man blakus. Viņa komfortabli jūtas citu klātbūtnē un ir orientēta uz citiem cilvēkiem. Viņa vienmēr ir bijusi gatava doties uz jaunām vietām un izmēģināt kaut ko jaunu, par ko es esmu pateicīgs.”

No kreisās: Taizemē elders Gongs tikās ar Viņa Eminenci Frensisu Havjeru Kardinālu Kriengsaku Kovithavaniju — Bangkokas katoļu arhibīskapu. Elderam Gongam patīk doties ceļojumos ar katru no dēliem atsevišķi, piemēram, šajā Kanādas ceļojumā viņš bija ar savu dēlu Semu. 2017. gadā elders Gongs dalījās savās domās par Dzīvības maizi ar semināra un institūta skolotājiem. Māsa Gongā sasveicinās kāda kambodžiešu Baznīcas locekļa mājās.

Kalpošana ar Septiņdesmitajiem

2010. gada 3. aprīlī elders Gerits V. Gongs tika atbalstīts par Augstāko pilnvaroto — Septiņdesmito. Viņš tika nozīmēts kalpošanai Āzijas reģiona prezidijā, kura galvenā mītne bija Honkongā. Vēlāk viņš kļuva par Āzijas reģiona prezidentu. 2015. gada 6. oktobrī elders Gongs tika atbalstīts Septiņdesmito prezidijā, kur viņš turpināja gūt starptautisku pieredzi, tajā skaitā arī piedaloties reģiona pārskatos dažādās pasaules vietās, tādās kā Āfrika un Centrālamerika.

„Satiekot svētos visās šajās vietās, tu viņus iemīli,” viņš saka. „Tu jūties svētīts, kad cilvēki tev stāsta par savu ticību, tāpēc ka viņu pieredze par to, kā Dievs darbojas viņu dzīvē, kļūst par daļu no sapratnes par to, kas Dievs ir un kā Viņš mīl ikvienu no mums.”

„Kad mēs sūtam elderu Gongu risināt kādu situāciju, tie, kas tajā ir iesaistīti, jūtas tā, it kā būtu atraduši draugu,” saka prezidents Rasels M. Nelsons. „Viņam ir augsts zināšanu līmenis, taču viņš ir pazemīgs. Viņš saprotas ar cilvēkiem visos līmeņos un vienmēr ir labi sagatavojies un pārliecinošs.”

Apustuļa aicinājums

Kad prezidents Nelsons izteica aicinājumu elderam Gongam — kalpot par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli, praviētis „mīloši saņēma manas rokas savējās, manai dārgajai Sjūzenai esot man blakus, un izteica šo svēto aicinājumu no Tā Kunga — tā, ka man aizrāvās elpa” („Christ the Lord Is Risen Today”, *Liahona*, 2018. g. maijs, 97. lpp.). Jūtoties pazemīgs, taču drošs par savu mīlestību pret To Kungu un palāvību uz Viņu, elders Gongs pieņēma šo aicinājumu. Viņš tika atbalstīts 2018. gada 31. martā. Būdams rūpīgi Tā Kunga sagatavots, viņš tagad kalpos kā „Kristus Vārda īpašais [liecinieks] visā pasaulē” (M&D 107:23). ■

Elders
Nils L. Andersens
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

ELDERS ULISESS SOARESS: Cilvēks, kurā nav viltības

Savas kalpošanas agrīnajās dienās, kad Jēzus izraudzījās Savus apustuļus, Viņš redzēja Nātānaēlu nākam pie Viņa. Viņš nekavējoties saskatīja Nātānaēla labestību, paziņodams: „Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!”¹

Jēzus zināja, ka Nātānaēls bija cilvēks ar šķīstu sirdi, godīgiem nolūkiem un bez liekulības vai viltus. Tam Kungam patīk, ja cilvēks ir taisnīgs un godīgs raksturā, un Viņš aicināja Nātānaēlu būt par apustuļi.²

Ulisešs Soaress ir līdzīgs sendienu Nātānaēlam, un Glābējs ir aicinājis arī viņu.

„Manu vecāku gaisma”

Ulisešs, jaunākais no četriem brāļiem, piedzima Sanpaulu, Brazīlijā, 1958. gada 2. oktobrī. Viņš ir dzimis pieticīgos apstākļos, taču viņa vecāki, Aparaesido un Mercedesas Karečo Soaresi, bija cienījami, strādīgi cilvēki, kuri godīgi uzklau-sīja misionārus. Viņi pievienojās Baznīcai 1965. gadā, kad Ulisesam bija seši gadi.

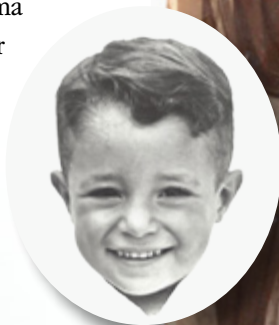
„Es nekad neesmu redzējis, ka brālis Aparaesido izlaistu kādu sapulci,” saka Osiriss Kabrals, kurš kalpoja par staba prezidentu, kad Ulisešs bija jauns vīrietis. „Arī Mercedesas bija ļoti uzticīga. Ulisešs ir mantojis savu vecāku uzticību.”

Ulisesa pēc dabas labā sirds plauka, kad viņš mācījās par Tā Kunga ceļiem. „Es uzaugu Baznīcā, sekodams savu

vecāku gaismai,” elders Soaress saka. Sekojot šai gaismai, viņa liecība nostiprinājās, neskatoties uz pretestību.

„Es biju vienīgais Baznīcas loceklis savā skolā, un citi zēni vienmēr centās mani vilkt uz leju un piespiest mani darīt to, kas nebija pareizi,” viņš saka. „Man bija jāiemācās aizstāvēties šādos gadījumos, taču es vienmēr no visas sirds paļāvos uz To Kungu, ka Viņš man palīdzēs gūt panākumus. Jaunības gados es iemācījos, ka tad, kad mēs darām savu daļu, Tas Kungs izdarīs savējo. Taču ir cieši jāturas pie Viņa rokas un Viņa evaņģēlija.”

Kad Ulisesam bija 15 gadi, biskaps lūdza viņam mācīt

jauniešu Svētdienas skolas klasi. Viena stunda, ko viņš mācīja, koncentrējās uz liecības gūšanu par evaņģēliju. Ulisess bija studējis Mormona Grāmatu, vienmēr sajutis, ka Baznīca ir patiesa, un ticējis Glābējam Jēzum Kristum.

Sagatavojot savu stundu, viņš vēlējas spēcīgi liecināt saviem audzēkņiem par evaņģēlija patiesumu. „Es studēju un dedzīgi lūdzu,” elders Soares atminas. „Kad nometos ceļos, es sirdi sajutu ļoti mīļu sajūtu, lēnu balsi, kas man apstiprināja, ka es biju uz pareizā ceļa. Tā bija tik spēcīga, ka es nekad nevarēju teikt, ka es nezināju.”

Kad Ulisess pieauga, viņš iemācījās, ka tad, ja viņš izdarīja vairāk, nekā tika sagaidīts vai

Ulisess Soares „uzauga Baznīcā, sekojot savu vecāku, Aparecido un Mercedesas Soaresu, gaismai” (pa kreisi). Ulisess palauzoties uz To Kungu, neskatoties uz pretestību, viņš zēna gados iemācījās cieši turēties pie Glābēja un Viņa evaņģēlija.

Ulisess atrada dienas darbu, kurā palīdzēja kādam uzņēmumam sagatavot algas izrakstus.

Nokārtojot sarežģītu iestājeksmenu, viņš vakaros sāka studēt grāmatvedību kādā tehniskā augstskolā. Katru mēnesi, samaksājis desmito tiesu, viņš krāja naudu savai misijai. Pēc gada viņš tika pārcelts uz uzņēmuma grāmatvedības departamentu.

„Tā es sakrāju naudu, lai samaksātu par savu misiju,” elders Soares saka. „Un katru mēnesi trīs gadu laikā, pirms es devos misijā, es iegādājos kaut ko, kas man bija nepieciešams, — kreklu, bikšu pāri, zeķu pāri, kaklasaiti, čemodānu.” Viņam arī bija nepieciešama

lūgts, Tas Kungs viņu dāsni svētīja. Viena šāda mācībstunda nāca, kad viņš gatavojās kalpošanai misijā. Interviju laikā ar Ulisesu bīskaps uzsvēra, cik svarīgi ir paklausīt baušļiem un dzīvot cieņīgi. Viņš arī uzsvēra finanšu sagatavotību.

Mūsdienās visi misioņāri no Brazīlijas ziedo savas misijas izdevumu segšanai, un daudzas ģimenes ziedo, lai segtu visus misijas izdevumus. Kad Ulisess bija tuvu misijas vecumam, viņš nolēma, ka viņš nopelnīs visu misijai nepieciešamo naudu. Izmantodams savu augsto darba ētiku, ko viņš bija izkopies, strādājot sava tēva mazajā uzņēmumā, un apbruņojies ar prasmi ātri drukāt,

spēcīga mīlestība un atbalsts, un viņš to saņēma no saviem vecākiem un vietējiem vadītājiem.

Uliss tika aicināts uz Brazīlijas Riodežaneiro misiju. Savas misijas pirmo daļu viņš kalpoja prezidenta Helio da Ročas Kamargo vadībā, kurš vēlāk kļuva par pirmo Augstāko pilnvaroto no Brazīlijas. Uliss sāka savu misiju 1978. gada sākumā. Vēlāk, tajā pat gadā, Sanpaulu tika iesvētīts pirmais templis Latīņamerikā, ko veica prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985).

1980. gada janvārī Uliss un viņa pārinieks, kurš arī nebija saņēmis savu endaumentu, iekāpa autobusā Riodežaneiro, lai dotos astoņu stundu braucienā uz Sanpaulu Brazīlijas templi. Ulisesa vecāki un brāļi, un māsa viņu tur satika, un Soaresu ģimene tika saistīta uz laiku un mūžību. Uliss nekad nav aizmirsis tās kopā pavadītās piecas stundas Sanpaulu templī. Vēlāk, tajā pat dienā, viņš un viņa pārinieks atgriezās savā misijas apgabalā.

Dieva likšana pirmajā vietā

Ulisesa misija bija veiksmīga, un tas vēl vairāk nostiprināja viņa liecību. Atgriezies mājās, viņš atrada darbu un sāka studēt grāmatvedību un ekonomiku kādā vietējā universitātē.

Aptuveni septiņus mēnešus pēc atgriešanās no misijas viņš nejauši uzdūrās „māsai Morgado” kādā vairākstabu deju pasākumā. Uliss kādu laiku bija kalpojis par viņas zonas vadītāju, un viņi abi vakaru pavadīja, pārrunājot kopš tā laika notikušo un daloties misijas stāstos. Pēc trīs nedēļām viņi sāka doties uz randiņiem.

Rosanaī Fernandesai Morgado bija astoņi gadi, kad viņas vecākā māsa Mārgareta sāka vadīt viņu uz Baznīcu. Visbeidzot abas uzticīgās, jaunās klausītājas saņēma atļauju no sava tēva tapt kristītām, taču abām bija jāgaida līdz 17 gadu

Elders Soares piedēvē savai sievai Rosanaī „visu labo savā dzīvē”. Viņi apprecējās 1982. gadā (malā pa labi), divus gadus pēc viņu kalpošanas Brazīlijas Riodežaneiro misijā — nejaušā tikšanās reizē.

Elders Soares ar Rosanaī 2000. gadā (augšā); ar savu ģimeni (zemāk pa labi) un kā pilnlaika misionārs 1979. gadā (augstāk pa labi) ar jauno Baznīcas locekli Eliezeru Vagneru de Sūzu Santosu un toreiz viņa līgavu (tagad sievu) Reginu. Brālis Santoss tagad kalpo par Vīla Vehla Brazīlijas staba prezidentu Espirito Santo štātā. Kims Pikets, eldera Soaresa pārinieks, redzams fonā.

vecumam. Rosanaī apmeklēja Baznīcu deviņus gadus, pirms saņēma atļauju tapt kristītai.

Uliss dzīvoja Sanpaulu ziemeļos, un Rosanaī ar saviem vecākiem dzīvoja pilsētas dienvidu daļā. Šis augošās pilsētas šķērsošana prasīja divas līdz trīs stundas ilgu braucieni ar autobusu un metro. Par laimi Mārgareta un viņas vīrs Klaudio dzīvoja netālu no Mārgaretas vecāku mājām.

„Kad Uliss nedēļas nogalēs ieradās, lai satiktos ar Rosanaī, viņam bija grūti atgriezties mājās tik vēlu vakarā,” atceras elders Klaudio R. M. Kosta, Augstākais pilnvarotais — Septiņdesmitais, runājot par savu nākotnes

svaini. Tāpēc viņš un Mārgareta uzaicināja Ulisesu pārņemt viņu mājās pēc viņu satikšanās. „Uz laiku mēs viņu adoptējām,” elders Kosta piebilst.

„Viņš gulēja uz dīvāna mūsu viesistabā,” saka māsa Kosta. „Mēs bijām nesen precējušies, tāpēc mums nebija lieku segu. Taču viņš apsedzās ar mūsu vecajiem aizkariem. Viņš bija priecīgs, tāpēc ka nākamajā dienā atkal varēja redzēt Rosanaī. Viņš labi izturējās pret manu māsu, un mani vecākiem viņš ļoti patika.”

Uliss un Rosanaī tika salaulāti Sanpaulu Brazīlijas templī 1982. gada 30. oktobrī.

Pavadot ar eldēru un māsu Soaresiem dažas minūtes, viņu mīlestība, apbrīna un cieņa vienam pret otru ātri kļuva acīmredzama. Elders

Soress saka, ka Rosana „ir bijusi par labestības, mīlestības un pilnīgas uzticības Tam Kungam paraugu man un manai ģimenei”.³ Māsa Soaresa saka, ka Ulisess ir „dāvana no debesīm”.

Māsa Soaresa piebilst: „Viņš vienmēr ir bijis ārkārtīgi atbildīgs un taisnīgs, viņš vienmēr ir ļoti rūpējies par mūsu ģimeni, un viņš vienmēr ir ļoti labi izturējies pret mani. Visos savos Baznīcas aicinājumos viņš ir darījis to labāko, ko spēj. Viņš iet un dara. Viņš vienmēr liek Dieva lietas pirmajā vietā savā dzīvē. Es viņā iemilos atkal un atkal, tāpēc ka zinu: ja viņš liks Dieva lietas pirmajā vietā, viņš liks arī mani pirmajā vietā.”

Par savu sievu elders Soress saka: „Viņa ir īstais varonis un iedvesma mūsu ģimenē. Viņa ir mīloša, laipna un

pacietīga ar ikvienu. Viņa vieno mūsu ģimeni, un viņa katrā saskata labo. Viņai ir bijusi milzīga ietekme uz to, kas ir noticis manā dzīvē. Par manu aicinājumu Divpadsmit apustuļu kvorumā es jokodams viņai teicu: „Šajā es vainoju tevi, tāpēc ka tu tik ļoti esi vairojusi evaņģēlija spēku manā dzīvē.”

Cēla sirds

Gustavo, Soaresu vecākais bērns, atceras nakti, kad kā zēns nepaklausīja saviem vecākiem un izzagās no mājām, lai apskatītu gadskārtējās svinības viņu apkaimē Sanpaulu, kas pazīstamas kā Festa Junina.

„Es biju liela pūļa vidū un ļautri pavadīju laiku, kad dzirdēju pasākuma vadītāju izsaukam mani priekšā,” viņš saka. „Tad es ieraudzīju savu tēti.”

Viņa vecāki bija ļoti noraizējušies, taču tā vietā, lai bārtu Gustavo, Ulisess cieši viņu apskāva.

„Mums bija nopietna saruna par to, ka es būtu varējis pazust, taču mani vecāki izturējās pret mani ar cieņu,” Gustavo atminas. „Es jutos aizsargāts un zināju, ka viņi mani patiešām mīl.”

Ulisess ir ziedojies savai ģimenei. Neskatoties uz viņa gadiem ilgo aizņemtību darbā un biežo ceļošanu, viņš atvēlēja laiku, lai veidotu attiecības ar saviem bērniem.

Kad elders Soress 2018. gada 31. martā tika atbalstīts Divpadsmit apustuļu kvorumā, iespējams, vispārsteigtākie bija Gustavo un viņa divas māsas — Letīcija Karavello un Natālija Soaresa Avila. „Taču, ja mīlestība, cītīgs darbs, empātija un pazemība kvalificē cilvēku apustuļa aicinājumam,” viņi saka, „tad var saprast, kāpēc Tas Kungs aicināja viņu tēvu.”

„Kad Jēzus aicināja Savus apustuļus, Viņš neizvēlējās viszinošākos farizejus, Viņš izvēlējās zvejniekus,” saka Letīcija. „Mans tēvs un māte ir šādi cilvēki. Viņi pilnīgi paļaujas uz To Kungu, un Viņš izmanto viņus, lai izpildītu Savus darbus, tāpēc ka Viņš zina, ka viņi ir nesavtīgi, gatavi cītīgi strādāt un ir pietiekami pazemīgi, lai pieņemtu pārmācību.”

„Viņu tēva „cēlā sirds” palīdzēs viņam, kad viņš dosies kā viens no Glābēja īpašajiem lieciniekiem,” piebilst Natālija. „Viņa sirds uz to tiecas,” viņa piebilst. „Viņš sajūt debesu ietekmi, un viņš mīl ikvienu un vēlas darīt pareizo.”

„Viss nokārtosies”

Kad elders Soaress no 2000. līdz 2003. gadam kalpoja par Portugāles Porto misijas prezidentu, viņš kļuva labi pazīstams ar to, ka izmantoja portugāļu frāzi „Tudo vai dar certo” — viss nokārtosies.

„Viņš mums to iemācīja,” atceras Tajs Benets, viens no viņa misionāriem. „Viņš savu dzīvi dzīvo ar ticību un optimismu, ka tad, ja mēs darām to, ko no mums vēlas Tas Kungs, viss nokārtosies.”

„Viņš arī mācīja saviem misionāriem nelietot vārdus *grūti* vai *neiespējami*,” saka Ričards Šilds, vēl viens viņa misionārs. „Mēs tos saucām par „izaicinājumiem”. Šis padoms palīdzēja man veidot savu dzīvi, kad es uz tiem skatījos kā uz „izaicinājumiem”, kas jāpārvar, nevis kā uz ko „grūtu” vai „neiespējamu”.”

Šāda ticība un optimisms nav nācis no vieglas dzīves. Elders un māsa Soaresi labi pazīst vilšanos, kad ir jāpaliek bešā, nogurumu pēc garas darba vai mācību dienas, sliktas veselības izraisītās problēmas un spontānā aborta, nedzīvi piedzimuša bērna nestās sirdssāpes un brāļu un māsu, un vecāku zaudējumu.

Taču dzīves ceļojumā viņi ir uzticējušies eldera Soaresa iemīļotākajam Svēto Rakstu pantam: „Esi pazemīgs; un Tas Kungs, tavš Dievs, vedīs tevi aiz rokas un dos tev atbildes uz tavām lūgšanām.”⁴

„Izaicinājumi ir daļa no mūsu progresa,” elders Soaress saka. „Taču, kad mēs esam pacietīgi ciešanās, kad mēs iemācāmies panest dzīves izaicinājumus, kad mēs paliekam uzticīgi, Tas Kungs mūs augstu vērtē un svētī mūs ar svētībām, ko ir apsolījis.”

Un, kad mēs cieši turamies pie dzelzs margas, viņš piebilst, Tas Kungs mūs nepametīs vienus.

„Konsekventa, cieša turēšanās pie baušļiem, pie evaņģēlija, pie Svētajiem Rakstiem un pie Tā Kunga Jēzus Kristus palīdz mums pārvarēt dzīves izaicinājumus,” elders Soaress liecina. „Kad mēs noņemsimies ceļos, lai lūgtu Dievu, Viņš būs ar mums un vadīs mūs. Viņš iedvesmos mūs, lai mēs zinātu, kur iet un ko darīt. Kad mēs esam paklausīgi un pazemojamies Viņa priekšā, Tas Kungs atbild uz mūsu lūgšanām.”

Uzticīgs māceklis

Ulissess Soaress ir cilvēks, kuram ir spējas un kurš ir sagatavots. Pateicoties savai izglītībai, tajā skaitā maģistra grādam uzņēmējdarbības vadībā, viņš bija sagatavots, lai strādātu par grāmatvedi un auditoru starptautiskos uzņēmumos Brazīlijā. Šī pieredze sagatavoja viņu darbam Baznīcas finanšu departamentā, kas savukārt sagatavoja viņu, lai 31 gada vecumā kļūtu par vienu no jaunākajiem Baznīcas laicīgo lietu direktoriem. Šāda sagatavošanās viņam labi noderēja, kad viņš kalpoja par misijas prezidentu un kad 2005. gada 2. aprīlī tika aicināts par Augstāko pilnvaroto — Septiņdesmito.

Pirms aicinājuma Septiņdesmito prezidijā, 2013. gada 6. janvārī, elders Soaress kalpoja par padomnieku un tad — par prezidentu Brazīlijas reģiona prezidijā un padomnieku Āfrikas Dienvidaustrumu reģionā. Tur viņš kalpoja par padomnieku elderam Deilam G. Renlandam, kurš toreiz bija Augstākais pilnvarotais — Septiņdesmitais.

Elders Renlands, kurš tagad ir Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, ar prieku atceras viņu kopā pavadīto laiku.

„Elders Soaress ir enerģisks, apņēmības pilns, uzticīgs Jēzus Kristus māceklis,” saka elders Renlands. „Es nepazīstu nevienu, kurš spēcīgāk izjustu, ka ir sūtīts Tā Kunga uzdevumā. Ja viņam lūdz kaut ko izdarīt, viņš to dara ar visu savu spēku.”

Viņš teica, ka elders Soaress ātri iemilēja Āfrikas svētos. Viens no viņa pirmajiem uzdevumiem šajā reģionā bija prezidēt pār staba konferenci Kanangā, Kongo Demokrātiskajā

„Vai tas būtu starp svētajiem Peru (pa kreisi), Ganā (apakšā) vai citās valstīs, kurās viņš ir kalpojis, elders Soaress „ātri iemil cilvēkus,” saka elders Klaudio R. M. Kosta.

Republikā. „Kad viņš atgriezās, viņš nespēja pārstāt runāt par satikto cilvēku labestību un dievbijību,” elders Renlands saka.

Elders L. Vitnijs Kleitons, kurš piecus ar pusi gadus kalpoja ar elderu Soaresu Septiņdesmito prezidijā, sauc elderu Soaresu par saskaņas un vienprātības radītāju. „Viņš uzklausa un tad izvērtē savas domas. Viņš cenšas būt uzmanīgs un kārtīgs sanāksmēs un panākt, lai mūsu balss veidotu skanīgu kori, nevis paustu konkurējošu solistu nostāju.”

Elders Soaress pieticīgi izturas pret savām spējām sazināties portugāļu, angļu, spāņu

Neskatoties uz viņa gadiem ilgo aizņemību darbā un biežo ceļošanu, elders Soaress vienmēr ir licis savu sievu, bērnus un mazbērnus (apakšā pa kreisi) pirmajā vietā savā dzīvē. Viņš arī ir atvēlējis laiku tam, lai darboties kopā ar savu sievu, kļūtu par izcilu šefpavāru (malā pa kreisi).

un franču valodā. „Taču šī dāvana, par kuru ir pastāvīgi jā rūpējas, ir kļuvusi par svētību Baznīcai,” saka elders Kleitons. Elders Soaress var uzrunāt lielāko daļu Baznīcas locekļu viņu dzimtajā valodā.

„Kopš zēna gadiem Ulisess ir bijis vadītājs,” piebilst elders Klaudio Kosta par savu svaini. „Viņš ir ļoti gudrs un ļoti spējīgs, un viņš sajūt atbildību, ka viņam vienmēr jā dod no sevis tas vislabākais. Viņš ātri iemil apkārtējos cilvēkus. Savā sirdī viņš ir paties Glābēja māceklis, un viņam ir droša liecība par to, ka Jēzus ir Kristus. Es viņu mīlu un esmu pateicīgs, ka varu atbalstīt viņu par Tā Kunga apustuļi.”

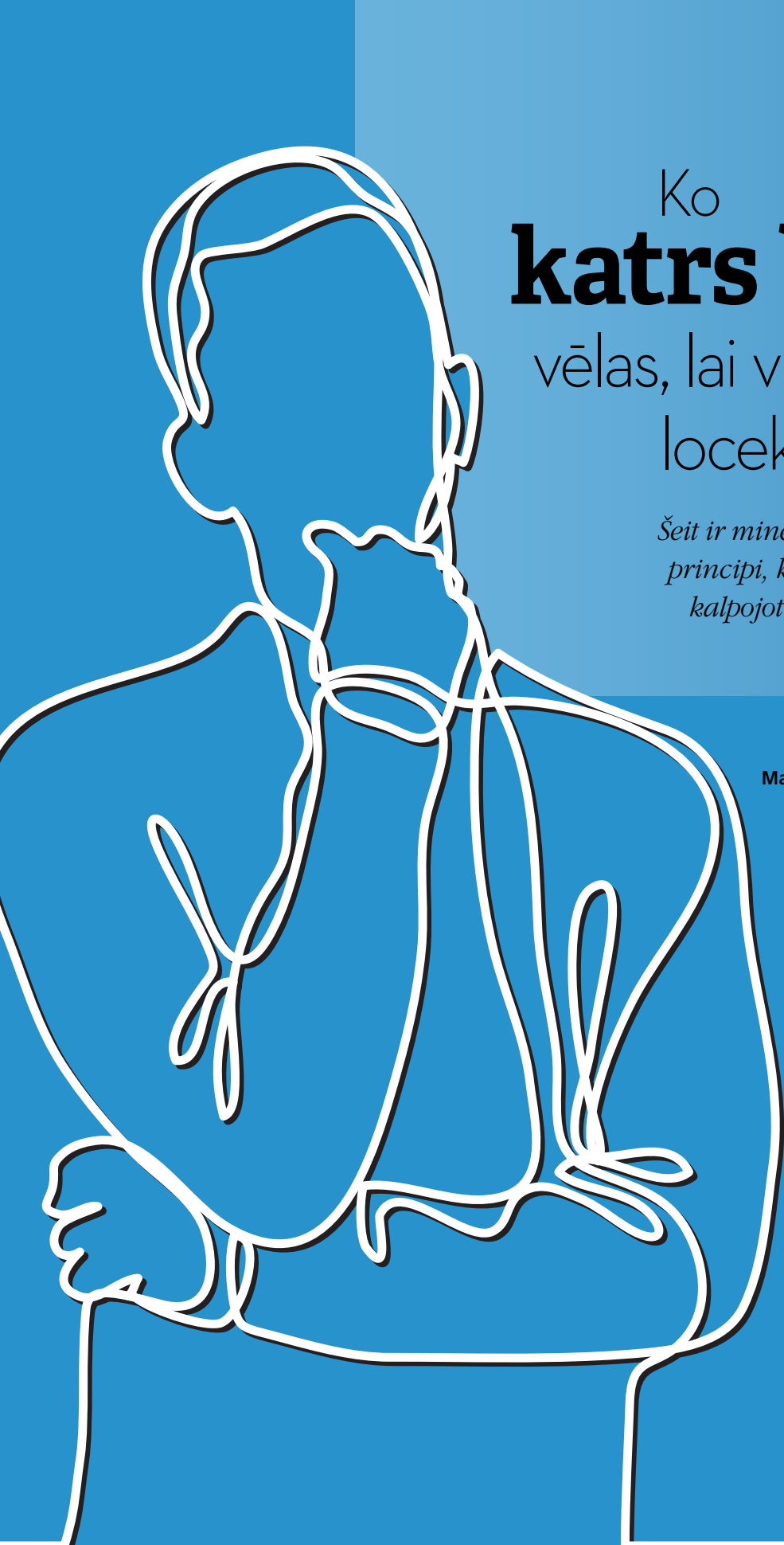
Un elders Deivids A. Bednārs, runājot Divpadsmit apustuļu kvoruma vārdā, piebilst: „Elders Soaress ir šķīsts, vaļsirdīgs un nevainīgs Glābēja māceklis. Pateicoties gaismai viņa sejā, viņa sirsnīgajam smaidam un viņa laipnajām manierēm, neskaitāmi indivīdi un ģimenes bija, ir un būs iedvesmotas, lai ar lielāku vēlmi sekotu Glābējam un dzīvotu saskaņā ar Viņa evaņģēlija principiem.”

Mūsu evaņģēlija laikmetā Tas Kungs teica par Edvardu Partridžu: „Viņa sirds ir šķīsta Manā priekšā, jo viņš ir līdzīgs seno laiku Nātānaēlam, kurā nav viltības.”⁵ Par Hairamu Smitu Tas Kungs teica: „Es, Tas Kungs, mīlu viņu dēļ viņa sirds godaprāta, un tāpēc, ka viņš mīl to, kas ir pareizs Manā priekšā.”⁶

Par Ulisesu Soaresu Tas Kungs teiktu to pašu. ■

ATSAUCES

1. Jāņa 1:47.
2. Skat. Džeimss E. Talmidžs, *Jesus the Christ* (1916), 217.–218., 222. lpp.
3. „Pravieši runā ar Svētā Gara spēku” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. maijs, 98. lpp.
4. Mācības un Derību 112:10.
5. Mācības un Derību 41:11.
6. Mācības un Derību 124:15.

Ko
katrs bīskaps
vēlas, lai viņa bīskapijas
locekļi zinātu

*Šeit ir minēti astoņi patiesi
principi, ko es iemācījos,
kalpojot par bīskapu.*

Maikls Meiers

Man bija tā brīnišķīgā iespēja — kalpot par bīskapu. To gadu laikā es apguvu vairāk mācību, nekā var uzskaitīt. Tomēr es apguvu astoņus patiesus principus, kas, manuprāt, ir universāli. Lai arī šis saraksts nav visaptverošs, es ar to centīšos pastāstīt, ko katrs bīskaps vēlētos, lai viņa bīskapijas locekļi zinātu.

1. Bīskaps mīl katru savas bīskapijas locekli ļoti reālā veidā.

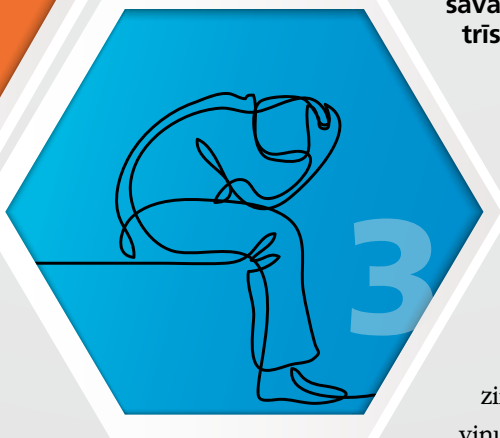
Mīlestība, kas bīskapam ir pret savu bīskapiju, ir saistīta ar mīlestību, kas Debesu Tēvam un Jēzum Kristum ir pret katru no mums. Kad bīskaps skatās uz bīskapijas locekļiem Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā, viņu pārņem tāda līdzjūtība un empātija, kādu viņš nekad agrāk nav sajutis. Kad bīskaps pieceļas un saka, cik ļoti viņš mīl savas bīskapijas locekļus, viņa sajūtas ir izjustas un patiesas. Ziniet, ka jūsu bīskaps mīl jūs, ir nobažījies par jums un rūpējas par jums vairāk, nekā jūs zināt.

2. Bīskapu fiziski, emocionāli un garīgi uztur bīskapijas locekļu ticība un lūgšanas.

Bīskaps kalpošanā pavada neskaitāmas stundas. Viņš bieži pavada daudzas stundas Baznīcā svētdienā un citu nedēļas dienu vakaros — pēc darba, tiekoties ar savas bīskapijas locekļiem, intervējot viņus un rūpējoties par viņiem.

Bīskaps to spēj izdarīt nedēļu pēc nedēļas, pateicoties bīskapijas locekļu ticībai un lūgšanām. Kad biju nesen aicināts par bīskapu, man katru reizi negribīgi acīs sariesās asaras, kad dzirdēju kādu bīskapijas locekli lūdzam „svētī bīskapu”. Jūsu ticības lūgšanas patiesi tiek atbildētas, un bīskaps saņem un sajūt šo lūgšanu atbalstošo ietekmi. Tas Kungs atbild uz šīm ticības pilnajām lūgšanām, sūtot svētības Baznīcas bīskapiem.

3. Bīskaps bieži jūtas neiedomājami nepiemērots savam aicinājumam (pat pēc trīs vai četriem gadiem).

Es esmu pazinis tikai dažus bīskapus, kuri izjutuši pilnīgu „sagatavotību” aicinājumam. Tomēr es patiešām zinu, ka „to, ko Tas Kungs aicina, Tas Kungs sagatavo”.¹ Lai arī bīskaps zina, ka tiek sagatavots, viņu arī nomoka sajūtas, ka viņš nekad nevarēs labi izpildīt

šo aicinājumu. Viņš darīs to labāko, ko spēj, lai dotu gudru padomu, kad nepieciešams, lai neaizvainotu cilvēkus un būtu saskaņā ar Garu, taču viņš tik un tā reizi pa reizei šaubīsies, vai pieņemami pilda savu aicinājumu.

4. Dieva Gars var darboties caur bīskapu, kad viņš apspriežas ar bīskapijas locekļiem.

Kad man jautā, kas man visvairāk pietrūkst no tā laika, kad kalpoju par bīskapu, es atbildu, ka man pietrūkst spēcīgās Gara ietekmes, kas pavada bīskapa aicinājumu. Mierinot tos, kas ir zaudējuši mīlu cilvēku, runājot ar tiem, kuriem grūtības sagādā neuzticīgs dzīvesbiedrs, vai aicinot cilvēkus nožēlot grēkus, uzticīgam bīskapam ir pieejams Gars — Svētais Gars un atklāsmes gars.

Nesen man kāda bijušā bīskapijas locekle lūdza palīdzību savu personīgo problēmu risināšanā. Viņa bija pārcēlusies uz jaunu bīskapiju un nebija pārliecināta, vai vēlējās doties pie sava jaunā bīskapa, lai saņemtu vadību. Es pateicu viņai to, ko daudzas reizes esmu teicis kopš savas atbrīvošanas no aicinājuma, proti, lai arī man bija prieks palīdzēt, man vairs nav atslēgu, kas ir bīskapam, un šīm atslēgām var būt izšķiroša loma viņai nepieciešamā atbalsta sniegšanā. Es ierosināju, lai viņa runātu ar savu bīskapu. Es ar viņu tikos pēc divām nedēļām, un viņa pateica, ka tikās ar savu bīskapu un ka bija tā, it kā viņš jau zinātu par viņas grūtībām un kā viņai vislabāk palīdzēt. Lai arī bīskaps noteikti var kļūdīties, Tas Kungs iedvesmo viņu, vada viņu un svētī cilvēkus caur viņa vārdiem.

5. Bīskaps ir cilvēks; dažkārt viņš kļūdās un dažkārt kaut ko izdara nepareizi.

Bīskapi galu galā ir mirstīgi cilvēki. Viņiem ir nepilnības, vājības, aizspriedumi un savas personīgās problēmas. Gars apmāca to vīru, kuram ir bīskapa amats, taču bīskaps tik un tā ir cilvēks, pakļauts tām pašām problēmām un vājībām, ar kurām saskaramies mēs visi.

Šai apziņai nevajadzētu mazināt godu, ko mēs parādām viņa aicinājumam, vai

uzmanību, ko pievēršam viņa padomam. Bīskaps ļoti labi apzinās savas vājības un cenšas tās pārvarēt vai vismaz neļaut tām traucēt savu kalpošanu. Lai kā viņš arī necenstos, viņš vienmēr būs nepilnīgs.

6. Bīskapam šķiet, ka nekad nevar apciemot bīskapijas locekļus pietiekami bieži vai darīt labu pietiekami daudz.

Katru dienu bīskaps domā, kam vēl viņš būtu varējis vai kam vēl viņam vajadzēja todien palīdzēt. Man būtu patīcis regulāri tikt ar katru bīskapijas locekli, taču man bija pilna laika darbs, mana ģimene, jauniešu programma un noteikti bīskapijas locekļi, kuriem bija lielas vajadzības. Vienkārši nepietika laika, lai regulāri apmeklētu katru bīskapijas locekli.

Tomēr, kad kalpoju par bīskapu, Gars mani dažkārt pamudināja apmeklēt kādu bīskapijas locekli, kuram bija grūtības. Daudzas reizes šie apmeklējumi sākās, viņiem sakot: „Es zināju, ka jūs atnāksiet.” Bieži mēs sajūtām spēcīgu Garu, kad abi atskārtām, ka šis apmeklējums bija par pierādījumu tam, ka Dievs atbild uz lūgšanām.

Es arī vienmēr guvu prieku no tā, kā mani savās mājās uzņēma aktīvie, „grūtību nenomāktie” bīskapijas locekļi. Šie labie cilvēki katru nedēļu apmeklēja Baznīcu, uzticīgi kalpo aicinājumos, viņiem nav milzīgu, redzamu izaicinājumu, un parasti priesterības vadītāji viņus regulāri neapmeklē. Viņi bija pateicīgi, ka varēja kādu laiku personīgi parunāt ar savu bīskapu. Viņiem visiem es vēlos teikt: „Paldies! Tā turpiniet! Ziniet, ka jūsu bīskaps jūs mīl un, ja varētu, apmeklētu jūs biežāk.”

7. Jūsu bīskaps tik tiešām sajūt vajadzību, lai jūs kalpotu cits citam.

Kad bīskapa aicinājumā uzzināju, ka kādam bīskapijas loceklim ir grūtības, es vienmēr jautāju: „Kas ir viņa mājskolotāji vai apmeklējošās māšas?” Šis bija viens no veidiem, kā noteikt, ka šī bīskapijas locekļa vajadzības tiks apmierinātas gan īstermiņā, gan ilgtermiņā. Bīskapam, kurš rīkojas bez citu bīskapijas vai staba locekļu palīdzības, ir ierobežoti resursi. Viņš noteikti var apmeklēt un arī apmeklēs cilvēkus, kas nonākuši krīzes situācijā. Taču, ja viņam ir pieejami priesterības kvoruma un Palīdzības biedrības resursi, viņa iespējas palīdzēt var būt lielākas.

Tāda ir kalpošanas jēga. Dažkārt daži no mums aizmirst, kāpēc mēs kalpojam cits citam: Tas Kungs ir pavēlējis mums „[mīlēt citam citu]” (Jāņa 13:34). Ziniet, ka jūsu bīskaps izmanto kalpošanu kā iedvesmotu veidu, lai būtu „klātesošāks” bīskapijas locekļu dzīvē.

8. Bīskaps vēlas, lai varētu darīt visu iespējamo sava ganāmā pulciņa labā.

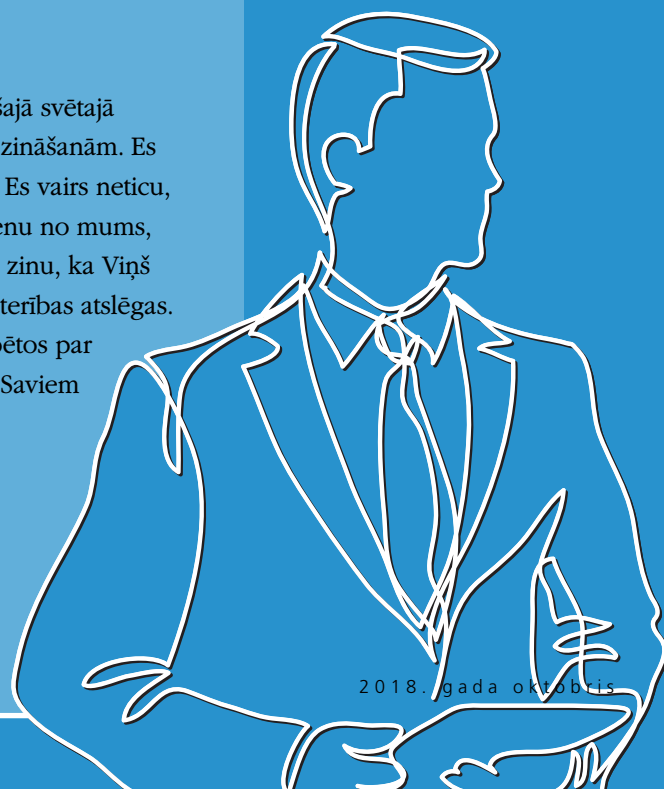
Jebkurā laikā, vai tā ir diena vai nakts, ja ir nepieciešams dot priesterības svētību, dot padomu kādam untumainam bērnam vai steigties uz negadījuma vietu, viņš vēlas darīt jebko, kas bīskapijas loceklim ir vajadzīgs. Viņš nevar vienmēr izdarīt visu, un viņš varētu nebūt istais cilvēks katrā situācijā, taču nebaidieties lūgt palīdzību, kad jums tā ir nepieciešama. Ziniet, ka bīskaps ir gatavs, lai kalpotu šādos brīžos, un ka jūs abi esat bagātīgi svētīti, jo strādājat kopā.

Es izjūtu dziļu pazemību par šo svēto izdevību — kalpot šajā svētajā aicinājumā. Savas kalpošanas laikā es no ticības nonācu līdz zināšanām. Es vairs neticu, ka evaņģēlijs ir patiess; es zinu, ka tas ir patiess. Es vairs neticu, ka Dievs mani pazīst; es zinu, ka Dievs bezgalīgi saprot ikvienu no mums, mūsu ikdienas dzīvi un mūsu personīgās grūtības. Turklāt es zinu, ka Viņš darbojas caur Saviem kalpiem, it sevišķi tiem, kuriem ir priesterības atslēgas. Es zinu, ka nebūtu varējis kalpot par bīskapu, ja Dievs nerūpētos par šo darbu. Tieši evaņģēlija patiesums un Dieva mīlestība pret Saviem bērniem dod spēku katram bīskapam, lai viņš kalpotu. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

ATSAUCE

1. Tomass S. Monsons, „Duty Calls”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 44. lpp.

8. NODAĻA

Kristus Baznīcas aizsākumi

Šī ir astotā nodaļa no jaunā četru sējumu izdevuma par Baznīcas vēsturi, kura nosaukums ir Svētie: stāsts par Jēzus Kristus Baznīcu pēdējās dienās. Šī grāmata tiks iespiesta 14 valodās un publicēta Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē (Baznīcas vēstures sadaļā), kā arī mājaslapā saints.lds.org. Iepriekšējās grāmatas nodaļas tika publicētas līdzšinējos žurnāla izdevumos, un tās ir pieejamas 47 valodās — Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē un mājaslapā saints.lds.org.

1828. gada jūlija sākumā, kad manuskripts bija pabeigts, Džozefs zināja, ka Tas Kungs vēlējas, lai viņš publicētu Mormona Grāmatu un izplatītu tās vēstījumu tuvu un tālu. Taču grāmatu iespiešanas bizness viņam un viņa ģimenei bija svešs. Viņam vajadzēja sargāt manuskriptu, atrast iespiedēju un kaut kā nodrošināt, lai grāmata nokļūtu tādu cilvēku rokās, kuri vēlētos apsvērt jaunu Svēto Rakstu iespējamību.

Iespiest tik apjomīgu grāmatu kā Mormona Grāmata nebūtu arī lēti. Kopš Džozefs bija uzsācis tulkošanu, viņa finansiālais stāvoklis nebija uzlabojies, un visa nauda, ko viņš nopelnīja, aizgāja viņa ģimenes uzturēšanai. Tādā pašā situācijā bija viņa vecāki, kuri vēl joprojām bija nabadzīgi zemnieki, apstrādājot viņiem nepiederošu zemi. Džozefa vienīgais draugs, kurš varētu finansēt projektu, bija Martins Heriss.

Džozefs ātri ķērās pie darba. Pirms viņš pabeidza tulkošanu, viņš bija reģistrējis autortiesības uz grāmatu, lai pasargātu tekstu no ikviena, kas to varētu nozagt vai nelikumīgi izmantot.¹ Ar Martina palīdzību Džozefs arī sāka meklēt iespiedēju, kurš piekristu izdot Mormona Grāmatu.

Vispirms viņi devās pie Egberta Grendina, iespiedēja Palmīrā, kurš bija tikpat vecs kā Džozefs. Grendins uzreiz noraidīja piedāvājumu, uzskatot, ka grāmata ir viltojums. Par spīti tam Džozefs un Martins turpināja meklēt un atrada sadarboties gribošu iespiedēju kaimiņu pilsētā. Taču, pirms pieņemt viņa piedāvājumu, viņi atgriezās Palmīrā un vēlreiz jautāja Grendinam, vai viņš vēlētos iespiest grāmatu.²

Šoreiz Grendins šķita vairāk ieinteresēts iesaistīties projektā, taču viņš vēlējās, lai viņam pirms darba uzsākšanas tiktu samaksāti \$3000 par piecu tūkstošu eksemplāru iespiešanu un iesiešanu. Martins jau bija apsolijs palīdzēt apmaksāt iespiešanu, taču viņš saprata, ka, lai sagādātu tik daudz naudas, viņam vajadzētu iekļāt savu fermu. Martinam tas bija ļoti liels apgrūtinājums, taču viņš zināja, ka neviens no pārējiem Džozefa draugiem nevarētu viņam finansiāli palīdzēt.

Būdams noraizējies, Martins sāka apšaubīt Mormona Grāmatas finansēšanas saprātīgumu. Viņam bija viena no labākajām fermām apgabalā. Ja viņš iekļātu savu zemi, viņš riskētu to zaudēt. Labklājība, kuras iegūšanai viņš bija vēltījis visu dzīvi, varētu izgaist acumirkli, ja neveiktos ar Mormona Grāmatas pārdošanu.

Martins pastāstīja Džozefam par savām raizēm un lūdza, lai Džozefs lūgtu pēc atklāsmes attiecībā uz viņu. Atbildot Glābējs runāja par Savu upuri, lai pildītu Sava Tēva gribu, neatkarīgi no tā, ko tas maksātu. Viņš aprakstīja Savas vislielākās ciešanas, kuras Viņš pieredzēja, samaksājot par grēkiem, lai visi varētu nožēlot grēkus un saņemt piedošanu. Tad Viņš pavēlēja Martinam upurēt savas personīgās intereses, lai īstenotu Dieva plānu.

„Tev nebūs iekārot savu paša mantu,” teica Tas Kungs, „bet dot to brīvi Mormona Grāmatas drukāšanai.” Tas Kungs pārliecināja Martinu, ka grāmata sevī ietver patieso Dieva vārdu un ka tā palīdzēs citiem ticēt evaņģēlijam.³

Lai gan viņa kaimiņi nesaprata viņa lēmumu, Martins paklausīja Tam Kungam un iekļāja savu fermu kā nodrošinājumu maksājumam.⁴

Grendins parakstīja līgumu un sāka organizēt vērienīgo projektu.⁵ Džozefs iztulkoja Mormona Grāmatas tekstu trīs mēnešu laikā, tulkošanas procesā pēc kārtas piedaloties pa vienam pierakstītājam. Grendinam un vēl ducim vīru bija vajadzīgi septiņi mēneši, lai iespiestu un iesietu pirmos 590 lappušu garā darba eksemplārus.⁶

1829. gada oktobrī, kad bija noligts izdevējs, Džozefs atgriezās Harmonijā, lai strādātu savā fermā un būtu kopā

ar Emmu. Olivers, Martins un Hairams pa to laiku uzraudzīja drukāšanu un regulāri sūtīja Džozefam ziņas par to, kā veicas Grendinam.⁷

Ateroties savu izmisumu pēc tam, kad tika nozaudētas pirmās iztulkotās lapas, Džozefs lūdza Oliveram pārrakstīt Mormona Grāmatas manuskriptu — lapu pēc lapas, izveidojot dublikātu, ko varētu iedot iespiedējam, lai varētu iekļaut pieturzīmes un izveidot salikumu.⁸

Oliveram patika pārrakstīt grāmatu, un vēstules, kuras viņš tajā laikā rakstīja, bija tās (grāmatas) valodas piesātinātas. Runājot Nefija, Jēkaba un Amuleka vārdiem no Mormona Grāmatas, Olivers pauda Džozefam savu pateicību par Kristus bezgalīgo Izpirkšanu.

„Kad es sāku rakstīt par Dieva žēlastību,” viņš stāstīja Džozefam, „es nespēju apstāties, taču pietrūkst laika un papīra.”⁹

Tas pats gars pietuvināja citus Mormona Grāmatai, kad tā tika drukāta. Tomass Māršs, bijušais iespiedēja māceklis, bija centies rast savu piederību citās baznīcās, taču viņam šķita, ka neviena no tām nesludina to evaņģēliju, par kuru viņš bija uzzinājis no Bībeles. Viņš ticēja, ka drīz bija jārodas jaunai baznīcai, kas mācītu atjaunoto patiesību.

Tajā vasarā, sajutis Gara vadību, Tomass mēroja simtiem kilometru no savas mājas Bostonā uz Ņujorkas štata rietumiem. Viņš tur palika trīs mēnešus, pirms doties atpakaļ mājās — neizpratnē, kamdēļ viņš bija tik tālu ceļojis. Taču atpakaļceļā, viņam apmetoties kādā vietā, namamāte viņam pajautāja, vai viņš ir dzirdējis par Džozefa Smita „zelta grāmatu”. Tomass atbildēja sievietei, ka neesot dzirdējis, un juta nepārvaramu vēlmi — uzzināt vairāk.

Viņa pastāstīja, ka viņam vajadzētu parunāt ar Martinu Herisu, un norādīja ceļu uz Palmīru. Tomass nekavējoties devās turp un sastapa Martinu Grendina drukas darbnīcā. Iespiedējs iedeva viņam sešpadsmit Mormona Grāmatas lapas, un Tomass tās paņēma līdzī uz Bostonu, ļoti vēlēdamies dalīties ar savu sievu Elizabeti šajā jaunajā ticībā.

Elizabete izlasīja šīs lapas, un arī viņa ticēja, ka tās bija Dieva darbs.¹⁰

Tajā rudenī, kamēr iespiedēji lēnām virzījās uz priekšu ar Mormona Grāmatas drukāšanu, bijušais tiesnesis Ebners Kouls Grendina darbnīcā sāka izdot laikrakstu. Strādājot pa nakti darbnīcā, pēc tam, kad Grendina darbinieki bija devušies mājās, Ebners piekļuva Mormona Grāmatas izdrukātajām lapām, kuras vēl nebija iesietas un gatavas pārdošanai.

Drīz vien Ebners sāka izsmiet „Zelta Bibli” savā laikrakstā, un ziemas periodā viņš drukāja izvilkumus no grāmatas līdzās sarkastiskiem komentāriem.¹¹

Kad Hairams un Olivers uzzināja, ko Ebners bija darījis, viņi konfrontēja viņu. „Kas jums ir devis tiesības drukāt Mormona Grāmatu šādā veidā? prasīja Hairams. „Vai jūs nezināt, ka mums ir reģistrētas autortiesības?”

„Tā nav jūsu darīšana,” teica Ebners. „Esmu noīrējis izdevniecību, un es drukāšu, ko vēlēšos.”

„Es jums aizliedzu turpmāk savā avīzē rakstīt par šo grāmatu,” sacīja Hairams.

„Man vienalga!” atbildēja Ebners.

Nebūdami droši, kā rīkoties, Hairams un Olivers sūtīja ziņu Džozefam Harmonijā, kurš nekavējoties atgriezās Palmīrā. Viņš sastapa Ebneru izdevniecības birojā, lasot savu laikrakstu.

„Rādās, ka esat ļoti noslogots,” teica Džozefs.

„Kā jums klājas, Smita kungs?” neieinteresēti atbildēja Ebners.

„Koula kungs,” Džozefs sacīja, „tiesības uz Mormona Grāmatu un tās publicēšanu pieder man, un es aizliedzu jums iejaukties!”

Ebners nometa savu mēteli un uzrotīja piedurknes. „Ser, vai vēlaties cīnīties?” viņš norēja, sitot kopā dūres. „Ja vēlaties cīnīties, tad tik panāciet šurp!”

Džozefs pasmaidīja. „Labāk gan atstājiet mēteli mugurā,” viņš teica. „Ir auksts, un es negrasos ar jums cīnīties.” Viņš mierīgi turpināja: „Bet jums būs jāizbeidz drukāt mana grāmata.”

„Ja jūs domājat, ka esat labāks,” Ebners sacīja, „tad velciet tik nost savu mēteli un pamēģiniet to pierādīt!”

„Ir likums,” Džozefs atbildēja, „un jūs par to uzzināsi, ja iepriekš nezināji. Taču es ar jums necīnīšos, jo no tā nebūs nekāda labuma.”

Ebners zināja, ka pārkāpj likumu. Viņš nomierinājās un pārstāja savā avīzē drukāt izvilkumus no Mormona Grāmatas.¹²

Salamans Čemberlins, sludinātājs, kurš bija devies uz Kanādu, pirmo reizi izdzirdēja par „Zelta Bibli” no ģimenes, pie kuras viņš bija apmeties netālu no Palmīras. Līdzīgi kā Tomass Māršs, arī viņš visu savu dzīvi bija staigājis no baznīcas uz baznīcu, taču juties neapmierināts ar to, ko viņš tur redzēja. Dažas baznīcas sludināja evaņģēlija principus un ticēja garīgajām dāvanām, bet tajās nebija Dieva praviešu vai Viņa priesterības. Salamans juta, ka tuvojas laiks, kad Tas Kungs uzcelš Savu baznīcu.

Kad Salamans klausījās, kā ģimene runā par Džozefu Smitu un zelta plāksnēm, no matu galiņiem līdz papēžiem viņu pārņēma satraukuma trīsas, un viņš apņēmas atrast Smitus un uzzināt vairāk par grāmatu.

Viņš devās ceļā uz Smitu māju un pie durvīm sastapa Hairamu. „Lai miers ir ar šo namu!” sacīja Salamans.

„Es ceru, ka būs miers,” atbildēja Hairams.

„Vai šeit ir kāds,” vaicāja Salamans, „kurš tic vīzijām un atklāsmēm?”

„Jā,” Hairams teica, „šajā namā tāds ir ikviens.”

Salamans izstāstīja Hairamam par vīziju, ko viņš bija redzējis pirms vairākiem gadiem. Tajā eņģelis tika sacījis, ka Dievam uz Zemes nav baznīcas, bet drīz viena tiks uzcelta, kurai būs tāds spēks kā apustuļu baznīcai sendienās. Hairams un pārējie nama iedzīvotāji saprata, par ko Salamans runāja, un pastāstīja viņam, ka arī viņi tam tic.

„Es vēlos, lai jūs man pastāstītu par dažiem no saviem atklājumiem,” turpināja Salamans. „Es domāju, ka esmu gatavs tos pieņemt.”

Hairams uzaicināja viņu palikt Smitu fermā kā viesim un parādīja viņam Mormona Grāmatas manuskriptu. Salamans to studēja divas dienas un devās kopā ar Hairamu uz Grendina izdevniecības biroju, kur iespiedējs iedeva viņam sešdesmit četras nodrukātas lapas. Ar neiesietajām lapām rokās Salamans turpināja savu ceļu uz Kanādu, sludinot pa ceļam visu, ko viņš zināja par jauno reliģiju.¹³

1830. gada 26. martā Mormona Grāmatas pirmie eksemplāri bija iesieti un pieejami pārdošanā Grendina izdevniecības pirmajā stāvā. Tie bija stingri iesieti brūnā teļādā un smaržoja pēc ādas un līmes, papīra un tintes. Grāmatu muguriņas rotāja zelta burtiem drukāti vārdi *Mormona Grāmata*.¹⁴

Lūsija Smita augstu vērtēja jaunus Svētos Rakstus un uztvēra tos kā zīmi tam, ka Dievs drīz sapulcinās Savus bērnus un atjaunos Savu seno derību. Grāmatas titullapa vēstīja, ka grāmatas nolūks ir parādīt varenās lietas, kuras Dievs ir paveicis Savu ļaužu labumam pagātnē, sniegt tās pašas svētības Viņa ļaudīm mūsdienās un pārlicināt visu pasauli, ka Jēzus Kristus ir pasaules Glābējs.¹⁵

Grāmatas beigās bija Trīs liecinieku un Astoņu liecinieku liecības, apstiprinot pasaulei, ka viņi ir redzējuši plāksnes un zina, ka tulkojums ir patiess.¹⁶

Lūsija zināja, ka, par spīti šīm liecībām, daži cilvēki uzskatīja, ka grāmata bija izdomājums. Daudzi no viņas kaimiņiem uzskatīja, ka attiecībā uz Svētajiem Rakstiem viņiem pietiek ar Biblii, neapjaušot, ka Dievs ar Savu vārdu ir svētījis vairāk kā vienu tautu. Viņa arī zināja, ka daži cilvēki noraidīja tās vēstījumu, jo tie uzskatīja, ka Dievs uz pasauli ir runājis vienu reizi un vairs to nedarīs.

Šo un citu iemeslu dēļ lielākā daļa cilvēku Palmīrā grāmatu neiegādājās.¹⁷ Taču daži studēja tās lappuses, juta tās mācību spēku un metās ceļos, lai jautātu Tam Kungam, vai tā ir patiesa. Lūsija zināja, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds, un vēlējās tajā dalīties ar citiem.¹⁸

Gandrīz uzreiz pēc Mormona Grāmatas izdošanas Džozefs un Oliveri gatavojās dibināt Jēzus Kristus Baznīcu. Vairākus mēnešus iepriekš tiem parādījās Tā Kunga senie apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis un piešķīra tiem Melhisedeka priesterību, kā Jānis Kristītājs to bija apsolījis. Šis papildu pilnvaras ļāva Džozefam un Oliveram piešķirt Svētā Gara dāvanu tiem, kurus viņi kristīja. Pēteris, Jēkabs un Jānis arī ordinēja viņus par Jēzus Kristus apustuļiem.¹⁹

Ap to laiku, atrodoties Vitmeru namā, Džozefs un Oliveri bija lūguši, lai saņemtu vairāk zināšanu par šīm pilnvarām. Viņiem atbildot, Tā Kunga balss pavēlēja viņiem ordinēt vienam otru par baznīcas elderiem, taču ne pirms tam, kā ticīgie piekristu sekot viņu vadībai Glābēja baznīcā. Viņiem tika arī pateikts ordinēt citas baznīcas amatpersonas un piešķirt Svētā Gara dāvanu tiem, kas bija tikuši kristīti.²⁰

1830. gada 6. aprīlī Džozefs un Oliveri sapulcējās Vitmeru namā, lai sekotu Tā Kunga pavēlei un noorganizētu Viņa baznīcu. Lai izpildītu likuma prasības, viņi izvēlējās sešus cilvēkus, lai tie kļūtu par pirmajiem jaunās baznīcas locekļiem. Aptuveni četrdesmit sievietes un vīrieši arī drūzmējās iekš un ap nelielo namu, lai būtu par lieciniekiem šim notikumam.²¹

Paklausot Tā Kunga norādījumiem, Džozefs un Oliveri lūdza draudzi atbalstīt viņus kā vadītājus Dieva valstībā un parādīt, ja tie uzskatīja, ka ir pareizi tiem organizēties kā baznīcai. Ikviens draudzes loceklis piekrita, un Džozefs uzlika savas rokas Oliveram uz galvas un ordinēja viņu par baznīcas elderu. Tad tie samainījās vietām, un Oliveri ordinēja Džozefu.

Pēc tam tie izdalīja Svētā Vakarēdiena maizi un vīnu, pieminot Kristus Izpirkšanu. Tad tie uzlika rokas uz galvām tiem, kurus viņi bija kristījuši, konfirmējot tos par Baznīcas locekļiem un piešķirot tiem Svētā Gara dāvanu.²² Tā Kunga Gars tika izliets pār tiem, kas bija sapulcējušies, un daži no draudzes sāka pravietot. Citi slavēja To Kungu, un visi kopā priecājās.

Džozefs arī saņēma pirmo atklāsmi attiecībā uz visu jauno baznīcu. „Lūk, pieraksts tiks vests starp jums,” pavēlēja Tas Kungs, atgādinot Saviem ļaudīm, ka tiem vajadzēs pierakstīt savu svēto vēsturi, saglabājot pierakstus par viņu darbībām un liecinot par Džozefu kā pravieti, gaišreģi un atklājēju.

„Viņu Es esmu iedvesmojis virzīt Ciānas lietu varenā spēkā labajam,” paziņoja Tas Kungs. „Viņa vārdu jūs pieņemsit kā no Manas paša mutes, visā pacietībā un ticībā. Jo, jums tā darot, elles vārtiem nebūs jūs uzvarēt.”²³

Vēlāk Džozefs stāvēja pie upes un vēroja savas mātes un tēva kristīšanos, lai pievienotos Baznīcai. Pēc tam, kad patiesības meklējumos gadiem ilgi tie bija staigājuši dažādus ceļus, beidzot viņi bija vienoti ticībā. Kad viņa tēvs iznāca no ūdens, Džozefs paņēma viņu aiz rokas, palīdzēja izkāpt krastā un apskāva viņu.

„Mans Dievs,” piekļaudams seju tēva krūtīm, viņš izsauca, „esmu piedzīvojis sava tēva kristības patiesajā Jēzus Kristus Baznīcā!”²⁴

Tajā vakarā, emocijām sirdī bangojot, Džozefs aizlavījās uz tuvējo mežu. Viņš gribēja pabūt viens, prom no draugu un ģimenes redzesloka. Desmit gadu laikā kopš viņa Pirmās vīzijas viņš tika redzējis atveramies debesis, jutis Dieva Garu un ticis eņģeļu apmācīts. Viņš bija arī grēkojis un pazaudējis savu dāvanu, lai atkal nožēlotu grēkus, saņemtu Dieva žēlastību un pārtulkotu Mormona Grāmatu ar Viņa spēku un labvēlību.

Tagad Jēzus Kristus bija atjaunojis Savu baznīcu un pilnvarojis Džozefu ar to pašu priesterību, kas senos laikos bija bijusi apustuļiem, kad tie nesa evaņģēliju pasaulei.²⁵ Laime, ko viņš izjuta, bija tik liela, ka viņš nespēja šīs jūtas paturēt sevī, un, kad Džozefs Naitis un Oliveri viņu vēlāk, vakarā, uzmeklēja, viņš raudāja.

Viņa prieks bija pilnīgs. Darbs bija sācies.²⁶ ■

Pilnīgu tajās citēto darbu sarakstu angļu valodā var atrast mājaslapā saints.lds.org.

Atsaucēs minētais vārds *Tēma* norāda, ka mājaslapā saints.lds.org ir pieejama papildus informācija.

ATSAUCES

1. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81.
2. „Prospect of Peace with Utah,” *Albany Evening Journal*, May 19, 1858, [2]; „From the Troy Times,” *Albany Evening Journal*, May 21, 1858, [2]; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, photocopy, Church History Library.
3. Doctrine and Covenants 19 (Revelation, circa Summer 1829, at josephsmithpapers.org); skat. arī Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19], in *JSP*, D1:85–89; and Knight, *Reminiscences*, 6–7.
4. McBride, „Contributions of Martin Harris,” 1–9; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 34, in *JSP*, H1:352 (draft 2).
5. John H. Gilbert, Statement, Oct. 23, 1887, Church History Library; Indenture, Martin Harris to Egbert B. Grandin, Wayne County, NY, Aug. 25, 1829, Wayne County, NY, Mortgage Records, volume 3, 325–326, microfilm 479,556, U.S. and Canada Record Collection, Family History Library; Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19], in *JSP*, D1:85–89.
6. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, photocopy, Church History Library; Porter, „The Book of Mormon,” 53–54.
7. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, photocopy, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [8]; Joseph Smith to Oliver Cowdery, Oct. 22, 1829, in *JSP*, D1:94–97.
8. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, photocopy, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [2]; „Printer’s Manuscript of the Book of Mormon,” in *JSP*, R3, Part 1:xxxvi. **Topic:** Printing and Publishing the Book of Mormon
9. Oliver Cowdery to Joseph Smith, Nov. 6, 1829, in *JSP*, D1:100–101; Mosiah 3:18–19; 5:5–7; 4 Nephi 1:17; skat. arī Oliver Cowdery to Joseph Smith, Dec. 28, 1829, in *JSP*, D1:101–104.
10. Thomas B. Marsh, „History of Thomas Baldwin Marsh,” *LDS Millennial Star*, June 4, 1864, 26:359–360; June 11, 1864, 26:375–376.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [9]. Piemērus Ebnera Koula publicētajiem fragmentiem no Mormona Grāmatas skatīt „The Book of Mormon,” *Reflector*; Sept. 16, 1829, 10; „Selected Items,” *Reflector*; Sept. 23, 1829, 14; „The First Book of Nephi,” *Reflector*; Jan. 2, 1830, 1; and „The First Book of Nephi,” *Reflector*; Jan. 13, 1830, 1. **Topic:** Critics of the Book of Mormon
12. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [9]–[12]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 166–168.
13. Chamberlin, *Autobiography*, 4–11.
14. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, photocopy, Church History Library; „Book of Mormon,” *Wayne Sentinel*, Mar. 26, 1830, [3]. Dažas grāmatas tika iesietas arī aītādā.
15. Title Page of Book of Mormon, circa early June 1829, in *JSP*, D1:63–65; skat. arī Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Church History Library.
16. Testimony of Three Witnesses, Late June 1829, in *JSP*, D1:378–382; Testimony of Eight Witnesses, Late June 1829, in *JSP*, D1:385–387.
17. Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 60–61.
18. Skat. Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Church History Library.
19. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, in *JSP*, H1:10; Doctrine and Covenants 27:12–13 (Revelation, circa Aug. 1830, in Doctrine and Covenants 50:3, 1835 edition, at josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to Phineas Young, Mar. 23, 1846, Church History Library; „Joseph Smith Documents Dating through June 1831,” in *JSP*, D1:xxxvii–xxxix; skat. arī Cannon and others, „Priesthood Restoration Documents,” 163–207. **Topic:** Restoration of the Melchizedek Priesthood
20. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 27, in *JSP*, H1:326–328 (draft 2).
21. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 37, in *JSP*, H1:364 (draft 2); Stevenson, *Journal*, Dec. 22, 1877; Jan. 2, 1887; An Act to Provide for the Incorporation of Religious Societies (Apr. 5, 1813), *Laws of the State of New-York* (1813), 2:212–219. **Topic:** Founding Meeting of the Church of Christ
22. Joseph Smith History, 1838–1856, sēj. A-1, 37.–38. lpp., *JSP*, H1:364.–371. lpp. (2. uzmetums).
23. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 37, in *JSP*, H1:366; Doctrine and Covenants 21 (Revelation, Apr. 6, 1830, at josephsmithpapers.org); „History of Joseph Smith,” *Times and Seasons*, Oct. 1, 1842, 3:928–929.
24. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [12]; Knight, *Reminiscences*, 8; skat. arī Bushman, *Rough Stone Rolling*, 110.
25. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 38, in *JSP*, H1:372 (draft 2); Joseph Smith, „Latter Day Saints,” in Rupp, *He Pasa Eklesia*, 404–405, in *JSP*, H1:506.
26. Knight, *Reminiscences*, 7.

Elders
Kventins L. Kuks
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis

Jaunā vairāksējumu Baznīcas vēsture palīdzēs mums ievērot noslēgtās derības, bagātinot mūsu atmiņu par Glābēja paveikto mūsu labā.

Pirmo reizi gandrīz simts gadu laikā Augstākā prezidija un Divpadsmit apustuļu kvoruma vadībā tiek izdota jauna vairāksējumu Baznīcas vēsture. Tās nosaukums ir *Svētie: Jēzus Kristus Baznīcas stāsts pēdējās dienās*, un tajā stāstījuma veidā ir patiesi vēstīts par vienkāršiem cilvēkiem, kuri caur Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu kļuva par svētajiem (skat. Mosijas 3:19). Pirmais sējums, *Patiesības karogs, 1815–1846*, tagad ir pabeigts un ir tulkots 14 valodās, lai tiktu izplatīts daudzās pasaules daļās.

Svētie ir stāsts par to, kā Dievs atjaunoja Savu mūžīgo derību Savas mīlestības dēļ pret Saviem bērniem. Tajā ir atklāts, kā Tas Kungs atjaunoja Savu evaņģēliju, lai dāvētu cerību un mieru apjukuma, likstu un ciešanu laikos. Tajā arī ir atklāts, kā atjaunotās derības vada uz paaugstināšanu caur Jēzu Kristu.

Varbūt jūs sagaidījāt, ka stāsts *Svētie* sāksies ar Džozefu Smitu, taču tas sākas ar 1815. gadu, kad Indonēzijā eksplodēja vulkāns, kas izraisīja nāvi, slimības un

SANTOS

1815-1846

EL
ESTANDARTE
DE LA VERDAD

Caur Savu pravieti Dievs atjaunoja derības, kas nenovērš ļaunumu, bēdas, ciešanas un šķiršanos nāves brīdī, bet patiesi apsola dziedinājumu caur Glābēja Izpirkšanu un apliecina mums, ka ģimenes attiecības var pastāvēt mūžībā.

apjukumu daudzās pasaules vietās. Šis sākuma punkts tika izvēlēts, ņemot vērā to, ko Tas Kungs atklāja par to, kā Viņš atjaunoja derības, kas saista mūs ar Glābēju un dod mums spēku, lai mēs pārvarētu visas dzīves grūtības:

„Es, Tas Kungs, zinādams to postu, kas nāks pār zemes iedzīvotājiem, aicināju Savu kalpu Džozefu Smitu, jaunāko, un runāju uz viņu no debesīm, un devu viņam pavēles; . . .

lai Mana mūžīgā derība varētu tikt nodibināta” (M&D 1:17, 22).

Sākot ar pirmo ainu un līdz tā izplatībai visā pasaulē, stāsts *Svētie* dara zināmu Dieva bērniem it visur, ka tas ir par viņu derību ar Dievu, kurš zina viņu grūtības. Caur Savu pravieti Dievs atjaunoja derības, kas nenovērš ļaunumu, bēdas, ciešanas un šķiršanos nāves brīdī, bet patiesi apsola dziedinājumu caur Glābēja Izpirkšanu, iesvēta un apdāvina mūs ar pārpasaulīgu nozīmi, un apliecina mums, ka attiecības, kas mums ir dārgas šeit, uz Zemes, var pastāvēt mūžībā, „[saistītas] ar mūžīgo godību” (skat. M&D 130:2).

Patiesības karoga pirmās astoņas nodaļas ir publicētas šī žurnāla numuros visa gada laikā. Šī mēneša izdevumā ir pēdējā nodaļa no sērijas *Svētie*, taču stāsts turpinās vietnē

saints.lds.org, Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē un iespīstā izdevumā (pasūtiet vietnē **store.lds.org**). Es aicinu jūs turpināt to lasīt jebkurā no šiem avotiem.

Dievišķs paraugs un plāns

Ar stāstu *Svētie* tiek turpināts dievišķs paraugs, kurā pravieši, veicot savu kalpošanu, izmanto pagātņi, lai mums palīdzētu mācīties, kas mēs esam, un redzēt Dieva nodomu savā dzīvē. Svētajos Rakstos daudzi pravieši sāk savu mācīšanu, atstājot stāstus par Tā Kunga žēlastību pret viņu priekštečiem.¹ Moronijs mudināja Mormona Grāmatas

lasītājus „[atcerēties], cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis” visos laikos, „un [pārdomāt to savā sirdī]” (Moronija 10:3). Dieva labestības pārdomāšana sagatavo mūs Gara liecības saņemšanai, kas māca mums „par lietām, kādas tās patiesībā ir, un par lietām, kādas tās patiesībā būs” (Jēkaba gr. 4:13; skat. arī Moronija 10:4–5).

Zināšanas par to, ka mūsu Debesu Vecāki ieplānoja mūsu lielāko laimi un paaugstināšanu, dāvā mums perspektīvu, piešķir mums identitāti kā dievišķu vecāku milētiem bērniem un vairo mūsu pašāvērtību uz To Kungu pat tad, kad saskaramies ar dzīves likstām. Tā Kunga labestības atcerēšanās var arī pasargāt mūs no lepības un draudiem, ko var nest labklājība. Mormons rakstīja par laiku, kad nefīješi „ārkārtīgi sāka pieaugt bagātībā”. Taču pretēji citiem laika posmiem Mormona Grāmatā, kad tauta pieļāva, lai lepība un bagātības izraisītu viņu pagrimumu, šoreiz viņi izvēlējās citu ceļu: „Bet, neskatoties uz savām bagātībām vai savu spēku, vai savu veiksmi, viņi nekļuva augstprātīgi paši savās acīs; nedz arī viņi bija kūtri atcerēties To Kungu, savu Dievu; bet tie ārkārtīgi pazemojās Viņa priekšā.” Viņi ievēroja noslēgtās derības un palika taisnīgi, pateicoties tam, ka „viņi atcerējās, kādas lielas lietas Tas Kungs bija tiem darījis” (skat. Almas 62:48–50).

Stāstā *Svētie* tiek mācītas šādas un daudzas citas mācības. Tas jums palīdzēs saskatīt Tā Kunga roku savā dzīvē, kad jūs netieši pieredzēsiet ticības pārbaudījumus, sirdsēstus un priekus, atklāsmes un apņēmību, kas bija nepilnīgiem cilvēkiem, kuri mīlēja To Kungu un kuri sajuta Viņa mīlestību.

Lasot šos stāstus, kurus būsi dzirdējuši jau agrāk, jūs tajos atklāsiet jaunu ieskatu un nozīmi. Neviena aina Baznīcas vēsturē nav labāk pazīstama par Džozefa Smita Pirmo vīziju, taču stāsts *Svētie* palīdz mums labāk saprast, kā Džozefs centās saskaņot to, ko sajuta sirdī, ar to, ko domāja savā prātā.

Džozefa patiesā vēlme — sajust Glābēja piedošanu — netika papildīta tāpēc, ka viņš redzēja, ka

neviens no pastāvošajām baznīcām nemācīja „Jēzus Kristus evaņģēliju, kā tas ir pierakstīts Jaunajā Derībā”.² Džozefs savā prātā pārdomāja, kura baznīca bija pareiza, vai arī tās visas bija nepareizas. Savā sirdī viņš izmisīgi cerēja, ka viena no tām bija pareiza, lai varētu rast meklēto mieru. Kad Džozefa sirds un prāts bija pretrunā, viņš atklāja, ka var jautāt Dievam. Viņš devās uz mežu, lai lūgtu Dievu. Tur viņš redzēja Tēvu un Dēlu, kuri piedeva viņam un atrisināja viņa dilemmu tādā veidā, ko viņš nekad nebija iedomājies.³

Džozefs, viņa ģimene un daudzi citi, kuri pieņēma Tā Kunga atjaunoto derību, vēlējās sajust Dieva mīlestību pret sevi, mācīties, kā viņi varēja tuvināties Viņam, un dziedēt

Stāsts Svētie parāda, ka zināšanas par Tā Kunga darbiem dod mums mūžības skatījumu, palīdz mums visu saskatīt patiesā gaismā gan tagad, gan nākotnē un palīdz mums pielietot ticību, ka Tas Kungs būs ar mums grūtos laikos.

attiecības ar mīliem cilvēkiem. Krājums *Svētie* atklāj viņu stāstus.

Paļaušanās uz To Kungu pārbaudījumu laikā

Svētie 1. sējumā ir iekļauts sirdi plosošs stāsts par Amandu Bārnsu Smitu un viņas ģimeni, kura paklausīja Tā Kunga pavēlēm un darīja Viņa gribu.⁴ Amandas vīrs un viens no viņas dēliem tika nežēlīgi nogalināts kopā ar 15 citiem pēdējo dienu svētajiem, kuri bija apmetušies pie Šoalkrīkas Misūri štatā. Tas Kungs atbalstīja Amandu šīs šausmīgās pieredzes laikā, atbildēja uz viņas lūgšanām, deva viņai drosmi un deva viņai spēku, lai viņa varētu dziedināt savu smagi ievainoto dēlu.⁵

Stāsts *Svētie* parāda, kā Amanda iemācījās paļauties uz To Kungu ārkārtēju likstu laikā. Tas arī parāda, ko Džozefs Smits iemācījās par Dieva labestību pat tad, kad sastapās ar ciešanām. Tas parāda, ka zināšanas par Tā Kunga darbiem dod mums mūžības skatījumu, palīdz mums visu saskatīt patiesā gaismā gan tagad, gan nākotnē un palīdz mums pielietot ticību, ka Tas Kungs būs ar mums grūtos laikos.

Kad pravietis Džozefs uzzināja, kas notika ar Amandas ģimeni un citiem Šoalkrīkā, viņš vēlējas labāk doties uz cietumu vai tikt nogalināts, nekā pieļaut, ka svētie tiek noslepkavoti. Nākamajā dienā viņš mēģināja vienoties par

miermīlīgu risinājumu ar Misūri zemessardzi, kuri grābja uzbrukt svēto galvenajai apmetnei Fārvestā. Tā vietā Džozefs tika sagūstīts un ielikts cietumā.

Gandrīz piecus mēnešus Džozefs bija apcietinājumā, ieslodzīts aukstā, šaurā pazemes kamerā Libertijā, Misūri. Viņš vēlējas uzzināt, kur Dievs slēpās un cik ilgi Viņš spēs klausīties atraitņu un bāreņu raudās. Viņš lūdza: „Ak Kungs, cik ilgi viņi cietīs šīs pārestības un nelikumīgās apspiešanas, pirms Tava sirds tiks mīkstināta pret tiem, un Tu ietricēsies žēlastībā pret tiem?” (M&D 121:3).

Stāsts *Svētie* māca mums, ka likstas neliecina par Tā Kunga nepatiku ne arī par to, ka Viņš ir atņēmis Savas svētības. Pretestība ir daļa no Dieva plāna, lai mūs attīrītu un sagatavotu mūžīgajam, celestiālajam liktenim (skat. 2. Nefija 2:11). Džozefs mācījās, ka Glābēja bezgalīgās ciešanas ļauj Viņam palīdzēt mums, kad mēs ciešam, un galu galā paaugstināt mūs (skat. Almas 7:11–13). Atbildot uz Džozefa sāpjpilno kļiedzienu, Tas Kungs uzskaitīja visdažādākās grūtības un tad secināja:

„Ja elle plaši atvērs savu muti pēc tevis, zini, Mans dēls, ka tas viss dos tev pieredzi un nāks tev par labu.

Cilvēka Dēls pazemojās zem tā visa. Vai tu esi dzižāks nekā Viņš?” (M&D 122:7–8).

Kad mēs pieredzam *šādas grūtības*, tas mums var dot kristīgu empātiju pret likstu māktajiem. „Mana sirds vienmēr būs maigāka pēc šīs pieredzes, nekā tā jebkad ir bijusi,” Džozefs atskārta, būdams cietumā. Viņš vēlējās, kaut varētu būt ar svētajiem, lai mierinātu viņus. „Es nekad nebūtu varējis justies tā, kā tagad jūtos,” viņš paskaidroja, „ja nebūtu izcietis tos pāridarījumus, ko es izcietu.”⁶

Viens no iemesliem, kāpēc Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums uzdeva rakstīt stāstu *Svētie* un to apstiprināja, ir tāds, ka tas var palīdzēt ikvienam no mums pieredzēt *šādas grūtības* caur citu cilvēku stāstiem. Mēs varam mācīties no Amandas, ka pat tad, kad Dievs Savā bezgalīgajā gudrībā uzskata par piemērotu nenovērst ļaunumu vai ciešanas, Viņš mīl mūs un rūpējas par mums. Viņš dzird mūsu lūgšanas un ir žēlīgs un laipns.

Atjaunotās tempļa svētības

Visvairāk šī žēlastība un laipnība mums tiek izrādīta templī. Sirds dziļumos *Svētie* ir stāsts par atjaunotām tempļa svētībām. Pirmais sējums beidzas ar to, ka 1846. gadā tūkstošiem pēdējo dienu svēto saņem svētus priekšrakstus Navū templī. Otrais sējums beigsies ar Soltleikas tempļa iesvētīšanu un to, ka 1893. gadā svētie sāks tur saņemt priekšrakstus. Trešais sējums beigsies ar to, ka 1955. gadā Eiropas svētie sāks pulcēties templī Šveicē. Ceturtais sējums iepazīstinās ar Baznīcas vēsturi līdz mūsdienām, kad templī ir atrodamī uz visas Zemes virsas un svētie uz visas

pasaules saņem paaugstināšanas priekšrakstus, kā pravieši to redzēja vizijās senos laikos.

Tā Kunga namā mēs noslēdzam derības un tiekam apdāvināti ar spēku, lai pārvarētu Krišanas sekas, tajā skaitā ļaunumu un ciešanas, kas ir šajā pasaulē. Mēs saņemam aizsardzību un galu galā spēku, lai pārliecībā stāvētu Augšāmcelšanās reizē, saistīti uz visiem laikiem ar saviem mīļajiem.

Stāsts *Svētie* palīdzēs mums ievērot noslēgtās derības, bagātinot mūsos svētas atmiņas. Tas mums palīdzēs vienmēr atcerēties, ko Glābējs ir izdarījis mūsu labā. Ja mums nebūtu pierakstu par Dieva darbiem pagātnē, mēs nevarētu „[atcerēties], cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis pret cilvēku bērniem” (Moronija 10:3). Šo iemeslu dēļ mēs esam parādā Tam Kungam un svētajiem, kuri pierakstīja savas pieredzes, kurās atklājas Viņa mīlestība pret tiem. Tas Kungs pavēlēja Džozefam Smitam pierakstīt savas pieredzes (skat. M&D 21:1). Viņš pavēlēja Baznīcas vēsturniekiem, kurš darbojās Džozefa vadībā, „pastāvīgi vest baznīcas pierakstus un vēsturi” (M&D 47:3). Viņš pavēlēja, lai vēsturē būtu iekļauts „[viss], kas varētu noderēt baznīcai un jaunajām paaudzēm” (M&D 69:8).

Ņemot vērā šīs atklāsmes un derības solījumu — vienmēr atcerēties Glābēju savā prātā, Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums pirms desmit gadiem sāka plānot stāsta *Svētie* tapšanu. Tagad mēs mudinām jūs to lasīt, ļaujoties, ka tas jums palīdzēs saprast Dieva plānu, redzēt, cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis, uzticīgi pastāvēt gan labos, gan sliktos laikos, iegūt kristīgu empātiju pret citiem un ievērot noslēgtās derības, kas jūs vadīs uz paaugstināšanu. ■

ATSAUCES

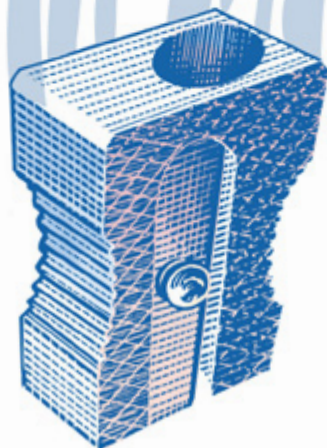
1. Piemēram, Nefijs (1. Nefija 17:23–43), ķēniņš Benjamīns (Mosijas 1. nod.), Limhijs (Mosijas 7. nod.), Tā Kunga eņģelis, sūtīts pie Almas (Mosijas 27. nod.), Alma (Almas 9:10), Mormons (Mormona 3:17–22) un Mozus (2. Mozus 13:3).
2. Džozefs Smits, citēts no „History, circa Summer 1832”, 2. lpp., josephsmithpapers.org.
3. Skat. „History, 1838–1856, volume A-1 [23 December 1805–30 August 1834]”, 3. lpp., josephsmithpapers.org.
4. Skat. „Revelation, 12 January 1838–C”, [1], josephsmithpapers.org.
5. Skat. *Saints*, 1. sējums, 30. nodaļa, „Fight Like Angels”.
6. „Letter to Presendia Huntington Buell, 15 March 1839”, [1], josephsmithpapers.org.

OLAS, DROŠINĀTĀJI UN TICĪBA

Viens no mūsu ģimenes mērķiem ir sakrāt pietiekami daudz naudas, lai varētu veikt pirmo iemaksu mūsu personīgās mājas iegādei. Ja mums nebūtu šī mērķa, es, iespējams, izniekotu nedēļas nogales, skatoties televīziju un gaidot, kad pavērsies papildus iespējas nopelnīt.

Būdams transportlīdzekļa vadītājs ogļu ieguves uzņēmumā Čiles ziemeļos, es četras dienas nedēļā strādāju ogļraktuvēs, esot projām no mājām, bet trīs dienas — no sestdienas līdz pirmdienai — man ir brīvas. Lai gūtu papildus ienākumus un varētu iekrāt mājas iegādei, mēs nolēmām pārdot olas. Mēs plānojām pieņemt pasūtījumus no draugiem, kaimiņiem un Baznīcas locekļiem un ik nedēļu iepirkt aptuveni 1000 olas no vairumtirgotājiem, lai sestdienās un pirmdienās paņemtu tās un piegādātu pasūtītājiem.

Mēs ar sievu Lauru izlēmām, ka, veicot piegādi, ņemsim līdzi bērnus, lai varētu vairāk pabūt kopā. Taču, kad mēs devāmies iepirkt pirmo olu kravu, mums atgadījās ķibe. Viens no mūsu bērniem, spēlējoties ar mazu metāla zīmuļu asināmo, netīšām iemeta to tieši tukšajā cigarešu aizdedzē. Pašķīda dzirksteles, mūsu automašīnai pazuda elektrības padeve, un mēs

Kad tukšajā cigarešu aizdedzē iekrita mazs metāla zīmuļu asināmais, mūsu automašīna pēkšņi apstājās. Mums bija izsisti drošinātāji.

pēkšņi apstājamies pašā lielceļa vidū. Mums bija izsisti drošinātāji.

Kad mēs tur sēdējām, aizkavējot satiksmi un prātojot, ko darīt, mūs pārņēma tāda bezpalīdzība, ka gribējās raudāt. Taču tieši tobrīd es atcerējos, ka Tas Kungs ir apsolījis stiprināt mūs un palīdzēt mums, ja vien mēs Viņam uzticēsimies. Mani iekluda miers. Es sapratu, ka nedrīkstu tā vienkārši

sēdēt un gausties. Mums bija radusies problēma, un mēs to varējām atrisināt ar Dieva palīdzību.

Mēs ar Lauru pagriezāmies viens pret otru un teicām: „Mums ir jāizrāda ticība.” Mēs palūdzām Dievu un noslaucījām savas asaras. Tad, atstājot Lauru pie stūres, es izkāpu, lai iestumtu mūsu mašīnu. Vairāki cilvēki izkāpa no savām mašīnām, lai man palīdzētu.

Mēs stūmām mašīnu kādus 200 metrus, kamēr nostūmām to no lielceļa un atradām drošu vietu, kur to novietot. Kad mašīna beidza ripot, es pamanīju, ka esam nokļuvuši tieši pie automašīnu stereo atskaņotāju veikala.

Es izņēmu izsistos drošinātājus, iegāju veikalā un pavaicāju: „Vai jūs pārdodat šos?”

Pārdevējs atbildēja: „Protams.”

Es nopirku drošinātājus, ievietoju tos vietā, un, iedarbinājuši mašīnu, mēs tūlīt pat devāmies ceļā. Kad mēs piebraucām, olu vairumtirgotājs jau taisījās slēgt savu veikalu. Mēs nopirkām olas un veicām piegādi.

Kad mums rodas grūtības, mums ir jāatceras lūgt palīdzību savam Debesu Tēvam. Es zinu, ka Viņš mums atbildēs, ja vien mēs virzīsimies uz priekšu, izrādot ticību Viņam. ■

Alvaro Alkaino no Antofagastas Čīlē

SVĒTĪBA MANAS MĀTES ROKRAKSTĀ

Kādu vakaru es prātoju, ar kādu vēstījumu uzstāties gaidāmajā bīskapijas konferencē. Es visu nedēļu biju studējis Svētos Rakstus, un, lai gan es biju uzgājis lieliskus norādījumus un atziņas, man joprojām nebija skaidrības par to, ko Tas Kungs vēlas, lai es, būdams staba prezidents, stāstu bīskapijas locekļiem.

Es dedzīgi lūdzu pēc Gara norādījumiem, kas vadītu manas domas. Tad es atkal atvēru Svētos Rakstus un sāku lasīt. Manas domas nekavējoties pievērsās bīskapijas mērķiem, par ko mēs ar bīskapu nesam bijām apspriedušies. Viens no šiem mērķiem bija rokasgrāmatas *Sludini Manu evaņģēliju* izmantošana, daloties evaņģēlijā ar draugiem un kaimiņiem.

Tovakar es jutos iedvesmots iekļaut *Sludini Manu evaņģēliju* arī savās personīgajās studijās. Es izvilku šīs grāmatas eksemplāru un uz labu laimi atvēru to. Uzšķirtajā lappusē es uzgāju divas ar roku rakstītas atsauces no Svētajiem Rakstiem: 1. Nefija 8:8–11 un 1. Nefija 11:21–22. Ieskatoties vērīgāk, es sapratu, ka šīs atsauces ir rakstītas manas mātes rokrakstā. Mana mīļā māte bija aizgājusi mūžībā jau pirms vairākiem gadiem — divus mēnešus pēc savas 80-tās dzimšanas

dienas. Viņa bija drosmes un nesavtības piemērs, kas allaž saskatīja citos labo. Un viņa bija iemīļojusi Svētos Rakstus.

Es uzšķīru savos Svētajos Rakstos šos pantus, lai saprastu, kas ir pamudinājis viņu tos pierakstīt. Lasot man prātā nekavējoties ienāca vēstījums, ar ko man vajadzētu uzstāties. Tas bija vienkāršs vēstījums par to, ka Baznīcas locekļi, kuri ir nobaudījuši saldo evaņģēlija augli, dažkārt, iespējams, aizmirst, ka arī daudzi citi tiecas pēc tā paša augļa. Mums ir jāpasniedz tiem roka un jāpastāsta, kur to uzmeklēt.

Es domāju par savu mīļo māti, pārļaujot visu *Sludini Manu evaņģēliju*

Gatavojoties bīskapijas konferencē, es uzšķīru *Sludini Manu evaņģēliju* lappusi ar Svēto Rakstu atsaucēm, ko bija rakstījusi mana māte.

rokasgrāmatu. Tajā nebija ne viņas vārda, ne citu piezīmju, nekā cita, kas norādītu, ka šī grāmata būtu piederējusi viņai. Es sēdēju, apbrīnā domājot par garīgo pamudinājumu virkni, kas bija vedinājusi mani pie šī atklājuma. Gars apliecināja man, ka manas domas ir tikušas virzītas tieši tā, kā es to biju lūdzis. Pirms daudziem gadiem, pierakstot šīs atsauces, mana māte diezin vai zināja, ka Tas Kungs izmantos tās par atbildi uz viņas dēla pazemīgo lūgšanu. ■

Duglass Hedžers no Nevadas štata, ASV

BRĪNUMS TĀ KUNGA NAMĀ KIJEVĀ

Mana ģimene un es bijām ļoti priecīgi, kad 2010. gada augustā ar mašīnu braucām no Rumānijas uz Kijevu, Ukrainā, lai piedalītos tempļa iesvētīšanā. Zinot, ka tas būs templis Rumānijas/Moldovas misijas svētajiem, mēs ceļojām vairāk kā 14 stundas, lai tikai tur būtu. Kad ieradāmies, mēs satikām vēl vienu grupu, kas arī bija atbraukusi no Rumānijas. Mēs visi bijām laimīgi būt Kijevā, lai piedalītos šajā svētajā notikumā.

Iesvētīšanas dienā mūsu Rumānijas grupa bija norīkota skatīties iesvētīšanu tiešraidē tempļa apakšējā stāva telpā. Bija cilvēki, kas sāka izrādīt savu vilšanos. Viņi bija cerējuši piedalīties iesvētīšanā kopā ar pravieti celestiālajā telpā. Daži pat teica, ka būtu varējuši palikt mājās un vērot iesvētīšanu tiešraidē savā lūgšanu namā Rumānijā.

Es klusībā sāku lūgt: „Debesu Tēvs, kā mēs varam palīdzēt šiem Baznīcas locekļiem no Rumānijas gūt

neizmirstamu pieredzi Tavā namā?”

Kad sākās iesvētīšanas sesija, es vēl nebiju saņēmusi atbildi. Drīz mēs uzzinājām, ka prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018) nāks lejā un ievietos vietā stūrakmeni. Iespējams, tā bija atbilde! Es lūdzu, lai pravietis varētu nākt un sveikt Rumānijas svētos.

„Es to neprasu sev,” es lūdzos, „bet maniem brāļiem un māsām.”

Pēc stūrakmens ievietošanas ceremonijas prezidents Monsons atceļā

uz celestiālo telpu gāja garām mūsu telpai. Pēkšņi es jutu pamudinājumu piecelties un aicināt viņu ienākt mūsu telpā.

Es piecēlos un teicu: „Mūsu pravieti! Nāciet un apraugiet mūs. Mēs esam no Rumānijas.”

Šķita, ka viņš mani nedzird. Tad, pēc mirkļa, viņš pagriezās. „Rumānija!” viņš teica un ienāca telpā.

Viņš sasveicinājās ar mums visiem un teica, ka mīl mūs visus. Es jutu lielu aizkustinājumu, vērojot mūsu dārgo draudzes locekļu priekpilnās sejas. „Paldies, dārgais Tēvs,” es lūdzu, „par šo brīnumu Tavā namā.”

Es savā sirdī lūdzu: „Debesu Tēvs, kā mēs varam palīdzēt šiem Baznīcas locekļiem no Rumānijas gūt neaizmirstamu pieredzi Tavā namā?”

Kad pravietis atstāja telpu, neviens vairāk nebija bēdīgs. Es jutu, ka mēs bijām tempļa vissvētītākajā telpā. Tā bija pieredze, kuru nekad neaizmirsīšu. ■

Doru Vasile, Bukareste, Rumānija

PIEKRĪTOŠS SMAIDS

Kādu vakaru mūsu bīskapijā bija pasākums, kura sagatavošanai mēs bijām veltījuši daudzas stundas. Pēc pasākuma kāds jauns klausītājs atvadījās no manis, taču pēc dažām minūtēm atgriezās un pavaicāja: „Bīskap, kad man ir jānāk atkal?” Es pateicu viņam, ka svētdien, un zēns ātri teica: „Nē, vai nav vēl kāds pasākums?” Viņš tik labi pavadīja laiku ar mūsu bīskapijas jauniešiem, ka vēlējās atgriezties.

Es arī aprunājos ar kādu pāri, kas ciemojās pie mums un apmeklēja šo pasākumu, un pavaicāju viņiem, kādas bija viņu domas par to. Vīrs teica: „Kopš mēs šeit ieradāmies, esam sajutuši mieru,” uz ko viņa sieva piekritoši pamāja ar galvu. Mani tas pārsteidza, tāpēc ka tad, kad viņi pirmo reizi ieradās, daudzi cilvēki sarunājās un trokšņoja. Taču viņš turpināja un paskatījās uz mani, un vaicāja: „Tas ir Svētais Gars, vai ne?” Es biju pārsteigts un tikai varēju pateikt — jā.

Lai sagatavotos šim pasākumam, bija daudz kas jāpaveic, tāpēc tovar, kad viss bija beidzies, vienīgais, ko es vēlējos darīt, bija doties mājās un iet gulēt. Tāpēc, ka biju noguris, es nevarēju pārdomāt savas sarunas ar klausītājiem. Kad pārnācu mājās, es noskaitīju lūgšanu un apgūlos gultā, taču nevarēju aizmigt; savā prātā es iztēlojos To Kungu smaidām. Tas bija piekritošs smaidis. Tajā brīdī es sāku atcerēties visu to brīnišķīgo, kas bija noticis pasākumā.

Es sapratu, ka bīskapijas locekļu uzcītība un mīlestība padarīja iespējamu to, ka šo trīs klausītāju sirdis tika aizskartas. Es sapratu, ka piekritošais smaidis bija apliecinājums paveiktajam. Es nevarēju savaldīt asaras un jutos tik pateicīgs par dāvanu, ko Tas Kungs mums dāvāja. Viņš mums bija veltījis piekritošu smaidu. Es liecinu, ka Tā Kunga vārdi ir patiesi; ka tad, kad mēs atvedam pie Viņa tikai vienu dvēseli, liels būs mūsu prieks Tēva valstībā (skat. M&D 18:15). ■

Frenklins Romero, Manabi, Ekvadora

DALĪTIES SAVOS STĀSTOS

Lai gan sadaļā „Pēdējo dienu svēto bālsis” tiek publicēti patiesi stāsti par jebkuru evaņģēlija tēmu, mēs esam īpaši ieinteresēti pieredzē, ko esat guvuši, kalpojot citiem un drosmīgi dzīvojot pēc evaņģēlija. Iesniedziet savu rakstu tiešsaistē— vietnē liahona.lds.org (sadaļā „Iesniedziet rakstu vai atsauksmes”).

MŪSU motivācija dzīvošanai pēc evaņģēlija

Mindija Selu

Baznīcas žurnāli

Mēs vienmēr sastapsimies ar „smagiem vārdiem”. Taču mums allaž būs iespēja — izvēlēties atsaukties ticībai, nevis savām šaubām vai apmulsumam.

Mācekļības ceļā ir pa pilnam svētību — „gan redzamu, gan neredzamu”.¹ Taču dzīvē gadās brīži, kad, par spīti visām svētībām, šis ceļš nešķiet viegls vai ērts. Kļūšana par Jēzus Kristu mācekli prasa darbu un upurus, un dažkārt mums ir grūti rast motivāciju, lai dzīvotu pēc baušļiem un pienestu šos upurus.

Būdami pieaugušie jaunieši, arī jūs droši vien esat ļoti aizņemti, cenšoties tikt galā ar jaunajiem pienākumiem, pieņemot lēmumus, kas mainīs jūsu dzīvi, un cenšoties saprast, kāds būs jūsu personīgais mācekļības ceļš, kuru jūs mērosiet visu savu turpmāko dzīvi. Bez tam, jūs varat saskarties ar tādiem jautājumiem par Baznīcas politiku un vēsturi vai evaņģēlija doktrīnu, ko jūs vēl īsti neizprotat; ar kārdinājumiem, kas rada grūtības; ar svētībām, kuru īstenošanos jūs vēl gaidāt; un ar jautājumiem par Dieva ieceri jūsu dzīvē.

Daļa no mums dažkārt, iespējams, aizdomājas par to, vai dzīvošana pēc evaņģēlija ir absolīto svētību vērtā. Mēs varam argumentēt, ka mēs neiederamies, ka tas prasa pārāk lielu darbu vai ka jautājumu ir šķietami vairāk nekā atbilžu. Taču tā visa pamatā patiesībā ir motivācija. Kādēļ jūs darāt to, ko jūs darāt, un dzīvojat tā, kā jūs dzīvojat? Kādēļ jūs turpināt ievērot baušļus pat tad, ja līdzās nav neviena, kas to ievērotu?

Lai kas jūs būtu un lai kādā dzīves posmā jūs šobrīd atrastos, no jums pašiem ir atkarīgs tas, vai jūs izvēlēsieties rast personīgo motivāciju, stiprinot savu ticību Glābējam un Viņa evaņģēlijam.

Pie kā mēs iesim?

Motivācijas rašana un saglabāšana, lai dzīvotu pēc evaņģēlija, nebūt nav unikāls mūsdienu izaicinājums. Pat tad, kad Glābējs dzīvoja uz šīs Zemes, cilvēkiem bija grūti izprast Viņa mācītos principus un līdz ar to arī paklausīt tiem. Vairāki no Viņa mācekļiem klausījās, kā Viņš šķietami aizskaroši izskaidro jēdzienu par Savu „dzīvības maizes” lomu (skat. Jāņa 6:35–58). Viņi skeptiski vaicāja: „Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?” (Jāņa 6:60).

Kristus, redzēdams, ka viņiem ir grūti noticēt šai mācībai un pieņemt to, atvaicāja: „Vai tas jums ir par piedauzību?” (Jāņa 6:61.) Tā vietā, lai pirmajā vietā liktu ticību, nevis šaubas, „daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi” (Jāņa 6:66).

Taču, kad Kristus apvaicājās pārējiem mācekļiem, vai arī viņi grasās „aiziet”, Pēteris deva vienīgo atbildi, kādu patiesībā var dot: „Pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.” (Jāņa 6:67–68.)

Mūsu motivācijas avots

Pēteris zināja, kāds ir viņa motivācijas avots. Viņš nonāca pie paša būtiskākā, kādēļ mēs darām to, ko

mēs darām evaņģēlijā, — pie mūsu liecības par Jēzu Kristu un ticības Viņam. „Mēs esam ticējuši un mēs esam *pārliecināti*,” Pēteris paziņoja, „ka Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls” (Jāņa 6:69 karaļa Jēkaba Bībeles izdevumā angļu valodā; uzsvērums pievienots.) Iegūstot tikpat spēcīgu pārliecību par Jēzu Kristu, Viņa dievišķumu un Viņa darbu, arī mēs varam rast motivāciju, lai turpinātu dzīvot pēc evaņģēlija pat tad, kad tas šķiet grūti, pat tad, kad neviens cits to nemana, un pat tad, kad mēs neesam pārliecināti, vai to maz vēlamies.

Mēs vienmēr sastapsimies ar „smagiem vārdiem”. Bet mums allaž būs iespēja — izvēlēties atsaukties ticībai, nevis savām šaubām vai apmulsu-
mam. Elders L. Vitnijs Kleitons no Septiņdesmito prezidija ir teicis: „Lēmums — ticēt — ir pati būtiskākā izvēle, kas mums jāveic.”²

Tad, ko lai mēs iesākam, ja mums nākas sastapties ar „smagiem vārdiem”?

1. Sekojiet Pētera un citu mācekļu piemēram, kuri turpināja būt uzticīgi pat tad, kad vieglāk būtu bijis „aiziet”. Ieklausieties praviešu, apustuļu un citu vadītāju teiktajā:

„Baiļu, šaubu vai satraukuma brīžos turieties pie tā pamata, ko jau esat ieguvuši. . . *Stingri turieties pie tā, ko jūs jau zināt, un esiet stipri, līdz saņemsiet papildu zināšanas.*”³

„Speriet vienu vienkāršu soli ticībā — un tad nākamo. . . Pievērsieties tām patiesajām mācībām, kam [jūs ticat], un ļaujiet šīm

patiesajām mācībām piepildīt [savu] prātu un sirdi. . .

Sāciet ar patiesajām evaņģēlija pamatmācībām.”⁴

2. Turieties pie Svētajiem Rakstiem un sekojiet tam, kas tajos mācīts.

„Ar lūgšanu studējiet un gremdējieties pārdomās par Mormona Grāmatu!”⁵

„Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.” (Jāņa 7:17)

„Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji.” (Jēkaba v. 1:22.)

3. Turpiniet ievērot baušļus.

„Atbildes uz mūsu sirsnīgajiem jautājumiem tiek dotas tad, ja mēs pēc tām dedzīgi tiecamies un dzīvojam saskaņā ar baušļiem. . . Mūsu ticība var pārsniegt mūsu pašreizējās spriestspējas robežas.”⁶

„Ja jūs turpināsiet būt paklausīgi, . . . jums tiks dotas tās zināšanas un izpratne, pēc kuras jūs tiecaties.”⁷

Beigu beigās mūsu motivācija vienkārši ir atkarīga no tā, ko teica Pēteris. Vai mēs ticam, ka Jēzus ir Kristus, ka Viņš vada šo Baznīcu un ka Viņam ir mūžīgās dzīvības vārdi? Vai mūsu ticība Viņam ir pārāka par tiem „smagajiem vārdiem”, kurus mēs, iespējams, šobrīd vēl neizprotam?

Atalgojums par dzīvošanu pēc evaņģēlija

Ja mēs nolemjam milēt Dievu un Jēzu Kristu un sekot Viņiem, ievērojot baušļus pat tad, ja tos pilnībā neizprotam, mēs tiekam neizmērojami atalgoti. Miesīgais cilvēks prasa: „Kāds man no tā labums?” Evaņģēlija mācībās tiek atbildēts: miers šajā pasaulē un mūžīgā dzīve

nākamajā pasaulē; vieta, kas jums ir sagatavota Dieva mājokļos; viss, kas ir Debesu Tēvam; nebeidzama laime (skat. M&D 59:23; Etera 12:34; M&D 84:38; Mosijas 2:41); un, kā teicis elders Dīters F. Uhtdorfs no Divpadsmit apustuļu kворuma: „Šeit [Baznīcā] jūs atradīsiet nenovērtējamus dārgumus. . . . Šeit jūs atradīsiet mūžīgās dzīves vārdus, svētīgās pestīšanas apsolījumu un ceļu uz mieru un laimi.”⁸ Un tās ir tikai dažas no svētībām.

Ja mēs nododamies sekošanai Kristum un Viņa baušļu ievērošanai, mums tiek apsolīts viss iepriekšminētais un vēl vairāk. Lai gan tas nenozīmē, ka šis ceļš allaž būs viegls vai saprotams, ja mēs turpināsim būt stipri, mēs turpināsim saņemt mums apsolītās svētības visu savu dzīvi un pat pēc tās.

Tomēr, lai cik neticamas būtu šīs svētības, tām nevajadzētu kļūt par mūsu primāro motivāciju dzīvošanai pēc evaņģēlija. Lai kādi būtu jūsu jau tājumi, lai arī kuru no mācībām jūs vēl neizprastu, jūsu ticība Jēzum Kristum un Viņa īstenotajai Izpirkšanai ir atslēga uz personīgo motivāciju, lai dzīvotu pēc Viņa evaņģēlija, tāpat kā tas bija Pēterim un citiem.

„Mūsu motivācija un domas galu galā iespaido mūsu rīcību,” teica elders Uhtdorfs. „Liecība par Jēzus Kristus atjaunotā evaņģēlija patiesumu ir pats iedarbīgākais un motivējošākais spēks mūsu dzīvē. Jēzus vairākkārt uzsvēra to, cik liels spēks piemīt labām domām un pienācīgiem motīviem, sakot: „Griezieties

pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.” (M&D 6:36.)

Liecība par Jēzu Kristu un atjaunoto evaņģēliju palīdzēs mums izzināt Dieva īpašo ieceri mūsu personīgajā dzīvē un attiecīgi rīkoties. Tā dod mums pārliecību par Dieva esamību, patiesumu un labvēlību, par Jēzus Kristus mācībām un Izpirkšanu un par pēdējo dienu praviešu dievišķo aicinājumu.”⁹

Kas attiecas uz mani, es turpināšu censties pat tad, kad tas šķiet grūti. Es turpināšu lūgt un studēt Svētos Rakstus. Es centīšos ik dienas stiprināt savu liecību par Glābēju. Un es turpināšu censties dzīvot tā, kā Viņš to vēlētos, uzticoties Viņa vārdiem un Viņa mūsdienu praviešiem un apustuļiem, kuri man māca, kā paļauties uz motivāciju, kas izriet ne vien no manas ticības un mīlestības pret Viņu, bet arī no Viņa mūžīgā upura un mīlestības pret mani. ■

ATSAUCES

1. Dieter F. Uhtdorf, “The Way of the Disciple,” *Liahona*, May 2009, 76.
2. L. Vitnijs Kleitons, „Izvēlieties ticēt” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 38. lpp.
3. Džefrijs R. Holands, „Kungs, es ticu” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 93.–94. lpp.; uzsvēruma kā oriģinālā.
4. Rozmarija M. Viksoma, „Atgriešanās pie ticības” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 94. lpp.
5. Tomass S. Monsons, „Mormona Grāmatas spēks” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2017. g. maijs, 87. lpp.
6. Rozmarija M. Viksoma, „Atgriešanās pie ticības”, 95. lpp.
7. Rasels M. Nelsons, „Atklāsme Baznīcai, atklāsme mūsu dzīvei” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. maijs, 95.–96. lpp.
8. Dīters F. Uhtdorfs, „Nāciet, pievienojieties mums!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 24. lpp.
9. Dieter F. Uhtdorf, “The Power of a Personal Testimony,” *Liahona*, Nov. 2006, 37.

DIVAS IZVĒLES

„Tā Kunga ceļš nav grūts. Dzīve ir grūta, nevis evaņģēlijs. . . . Lai gan mums visiem dzīvē iet grūti, dzīve ir arī vienkārša. Mums ir tikai divas izvēles. Mēs varam vai nu sekot Tam Kungam un tikt apdāvināti ar Viņa spēku, lai ar mums būtu miers, gaisma, spēcīgums, zināšanas, pārliecība, vadība, mīlestība un prieks, vai arī mēs varam iet pa kādu citu ceļu, jebkādu citu ceļu, un iet pa to vieni paši — bez Viņa atbalsta, bez Viņa spēka, bez vadības, tumsībā, nemierā, bēdās un izmisumā. Un es vaicāju: „Kurš ceļš ir vieglāks?””

Elder Lawrence E. Corbridge of the Seventy, “The Way,” *Liahona*, Nov. 2008, 36.

Es jutu, kā tumsa pārklāj manu dzīvi. Un tad sapratu, ka man jārunā ar manu bīskapu.

Pirmais solis ceļā uz grēku nožēlu

Aurilas Pītersons

Es atceros, kā noteicu kristību datumu kopā ar misionāriem. Viņi man vaicāja, vai esmu gatavs noslēgt derības ar mūsu Debesu Tēvu. Pat nedomādams, prieka pilns teicu: „Jā!” Es vēlējos pieņemt to īpašo dāvanu, kuru mans mīlošais Debesu Tēvs bija man devis, un es zināju, ka es būšu laimīgāks, ja Glābējs būs manā dzīvē. Tomēr es nezināju, ko man bija sagatavojusi nākotne.

Visbeidzot pienāca lielā diena. Tas bija neaizmirstami, un es biju ļoti laimīgs.

Drūmās dienas

Pēc kristībām un konfirmācijas dienas pēkšņi šķita drūmas. Man bija jārisina jautājumi ģimenē, un man bija grūti paklausīt Dieva likumiem. Es nezināju, ko darīt, un es vēlējos visu pamest. Šķita, ka neviens mani nesaprot.

Man vienmēr bija patīcis lasīt Mormona Grāmatu, bet tajā laikā es to nedarīju. Kādu dienu, kad biju

mājās viens, es jutu Gara pamudinājumu lasīt Mormona Grāmatu. Es pirms tam lūdzu, vēloties atrast atbildi, kas sniegtu mierinājumu manām ciešanām. Es atvēru tieši Almas grāmatas 5. nodaļu. 27. pants skan šādi: „Vai jūs esat staigājuši, turēdamies nevainojami Dieva priekšā? Vai jūs varētu sacīt sevī, ja jūs tiktu aicināti mirt šīnī brīdī, ka jūs esat bijuši pietiekami pazemīgi? Ka jūsu drānas ir attīrītas un darītas baltas caur Kristus asinīm, kurš nāks, lai atpestītu Savus ļaudis no viņu grēkiem?”

Visbeidzot mani aizkustināja šie vārdi. Es zināju, ka man ir jānožēlo grēki, tādēļ es sarunāju tikšanos ar manu bīskapu. Man bija ļoti bail, bet es piespiedu sevi satikties ar viņu.

Izpratne par Dieva solījumu

Kad ieradās bīskapa birojā, es jutos tik vainīgs, ka vēlējos vienkārši apgriezties un doties prom. Tomēr es lūdzu pēc drosmes pateikt visu, kas man jāpasaka. Bīskaps ieaicināja mani savā kabinetā un tad noskaitīja lūgšanu, lai saņemtu Dieva palīdzību.

Viņš runāja ar mani tā, it kā es būtu viņa dēls, un viņa vārdos es jutu mīlestību pret sevi. Viņš deva man padomu un lūdza man darīt noteiktas lietas, lai saņemtu Dieva piedošanu, un tad atkal atnākt satikt viņu.

Es ļoti priecājos par šo iespēju. Es ņēmu vērā viņa padomu un galu galā sapratu Dieva doto solījumu Almam: „Kas grēko pret Mani, . . . ja viņš atzīstas savos grēkos tavā un Manā priekšā un ar patiesu sirdi nožēlo tos, tam jūs piedosit, un arī Es viņam

piedošu” (Mosijas 26:29). Pēc patiesas grēku nožēlas es zināju, ka Dievs ir man piedēvis. Es beidzot savā sirdī spēju sajūst Debesu Tēva mīlestību, un tumsa izklīda. Es biju laimīgs un lepojos ar sevi.

Bīskaps ir aicināts, lai palīdzētu

Bīskaps ir Tā Kunga pārstāvis bīskapijā. Ziniet, ka viņš ir aicināts, lai palīdzētu jums atrast to patieso laimi, kuru Dievs ir jums sagatavojis. Paļaujieties uz viņu. Ja jums ir

problēmas vai nepieciešama grēku nožēla, ejiet un atrodiēt viņu. Viņš jums palīdzēs.

Es zinu, ka dažbrīd nav viegli satikties ar viņu. Tomēr jāatceras, kā prezidents Lorenco Snovs (1814-1901) izskaidroja Debesu Tēva mūžīgo ieceri: „Es uzdrošinos sacīt, ka [pirmsmirstīgā] garu pasaulē, kad mums piedāvāja . . . iziet cauri tai pieredzei, kuru tagad saņemam, nebija tā, ka visiem tā patika un visi tai piekrita. . . . Tomēr nav nekādu šaubu, ka mēs tur skaidri redzējām un sapratām, ka, lai sasniegtu savu paaugstināšanu un slavu, šī pieredze bija nepieciešama.” Tālāk viņš teica: „Mēs vēlējamies pakļauties Dieva gribai un galu galā esam šeit” (*Baznīcas prezidentu mācības: Lorenco Snovs* (2012. g.), 125. lpp.).

Grēku nožēla ir daļa no pakļaušanās Dieva gribai. Tādēļ tā vietā, lai baidītos no bīskapa, padariet viņu par savu draugu. Viņu izvēlējās Dievs, un viņš var palīdzēt nožēlot grēkus un dziedināt jūsu dvēseli, nākot pie Jēzus Kristus. Tas Kungs vēlas jums palīdzēt, taču jums ir jāspēr pirmais solis pretī grēku nožēlai. Tā mēs varam redzēt, kā piepildās Jesajas 1:18 dotais solījums: „Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs.” Un tieši tādēļ ir bīskaps, lai palīdzētu.

Es liecinu, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs. Viņi abi mūs ļoti mīl! ■

Autors dzīvo Ovestā, Haiti.

MĀCĪŠANĀS TĀ KUNGA VEIDĀ

**Elders
Deivids A. Bednārs**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Tā Kunga darba pasteidzināšana prasa, lai mēs pastāvīgi mācītos, mainītos un virzītos uz priekšu ar ticību Glābējam.

Paraugs visās lietās

Atklāsmē, kas tika dota caur pravieti Džozefu Smitu 1831. gada jūnijā, Tas Kungs paziņoja: „Es došu jums paraugu visās lietās, lai jūs netiktu pievilti, jo Sātans ir visapkārt zemē, un viņš iet, pievildams tautas.” (M&D 52:14.)

Interesanti, ka Tas Kungs deva mums paraugu visās lietās, neteikdams, ka tas ir vienīgais paraugs. Es neticu, ka, sniedzot „paraugu visās lietās”, Tas Kungs vēlas pateikt, ka Viņam ir tikai viens paraugs, ko izmantot visās situācijās. Drīzāk jau Tā Kunga metodē ir ietverti vairāki paraugi,

kas var tikt izmantoti, lai sasniegtu dažādus garīgos mērķus.

Mūsu augstākajam mērķim jebkurā apguves un mācīšanas pieredzē vajadzētu būt tam, lai mēs izvērtētu, kurš paraugs vai paraugi vislabāk atbilst mūsu vajadzībām un vēlamā mācību rezultāta sasniegšanai, un izmantotu tos.

Svētais Gars ir skolotājs

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis, Atklājējs, Skolotājs, Mierinātājs un Iesvētītājs, kurš atsauc mūsu atmiņā pilnīgi visu (skat. Jāņa 14:16–17, 26; 3. Nefija 27:20). Elders Džeimss E. Talmidžs (1862–1933) no Divpadsmit apustuļu kvoruma skaidroja: „Tas, kāda ir Svētā Gara loma, kalpojot starp cilvēkiem, tiek raksturots Svētajos Rakstos. Gars ir Tēva sūtīts skolotājs un Tas atklās

*Visu Tā Kunga mācīšanās modeļu
centrālais mērķis ir aicināt Svēto
Garu par savu skolotāju.*

MĀCĪŠANĀS AR TICĪBU PRASA GAN SIRDI, GAN LABU GRIBU

tiem, kuri ir pilnvaroti tikt Tā mācīti, visu, kas nepieciešams dvēseles pilnveidei.”¹ Visu Tā Kunga mācīšanās modeļu centrālais mērķis ir aicināt Svēto Garu par savu *skolotāju*.

Audzēknis, kurš pielieto savu rīcības brīvību, rīkojoties saskaņā ar pareizajiem principiem, atver savu sirdi Svētajam Garam, tādējādi ieaicinot Tā mācīšanas, liecināšanas un apliecināšanas spēku. Mācīšanās ar ticību prasa garīgu, mentālu un fizisku piepūli, nevis tikai pasīvu informācijas uzņemšanu. Mūsu ticības iedvesmotā, sirsnīgā un neatlaidīgā rīcība apliecina mūsu Debesu Tēvam un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, ka mēs esam gatavi mācīties un saņemt norādījumus no Svētā Gara.

Padomājiet par to, kā misionāri palīdz klausītājiem mācīties ar ticību. Tādu garīgo saistību uzņemšanās un ievērošana kā, piemēram, Mormona Grāmatas studēšana un lūgšana par to, baušļu ievērošana un Baznīcas sanāksmju apmeklēšana prasa, lai klausītājs īstenotu ticību un rīkotos. Tas pats princips attiecas arī uz visiem

Baznīcas locekļiem, ieskaitot vecākus, skolotājus un vadītājus.

Mācot, pārlicinot un skaidrojot, lai arī cik tas būtu svarīgi, mēs nekad nevarēsim apliecināt klausītājam, bērnam, studentam vai Baznīcas loceklim to, ka atjaunotais evaņģēlijs ir patiess. Tikai tad, ja viņu ticība mudinās tos rīkoties, atverot ceļu uz sirdi, Svētais Gars varēs sniegt tiem apliecināšanu liecību. Misionāriem, vecākiem, skolotājiem un vadītājiem ir nepārprotami jāapgūst mācīšana ar Gara spēku. Taču tikpat būtiski ir arī tas, lai viņi veiktu savu pienākumu un palīdzētu citiem iegūt personīgas zināšanas, mācoties ticībā.

Manis aprakstītais apguves process nozīmē daudz vairāk par kognitīvās uztveres izmantošanu, paturot prātā un atsaucot atmiņā iegūto informāciju. Es runāju par tādu apguves veidu, kas liek mums pamosties Dievā (skat. Almas 5:7), atmest miesīgo cilvēku (skat. Mosijas 3:19), mainīt savu sirdi (skat. Mosijas 5:2) un pievērsties Tam Kungam, lai nekad vairs neatkrītu (skat. Almas 23:6). Mācīšanās ar

ticību prasa gan sirdi, gan labu gribu (skat. M&D 64:34), un tā notiek, pateicoties tam, ka Svētais Gars nes Dieva vārda spēku gan uz sirdi, gan sirdi. Mācīšanās ar ticību nevar tikt nodota no pasniedzēja studentam, no misionāra klausītājam lekcijas veidā, ar uzskates līdzekļu vai izzinošu uzdevumu palīdzību; tā vietā — lai students varētu iegūt personīgas zināšanas, viņam ir jāpielieto ticība un jārikojas pašam.

Mācīšanās un mācīšanas paraugs

1. Sagatavojieties mācīties. Ir labi, ja jūs apmeklējat savu Svētdienas skolas nodarbību, lai paklausītos, kā jūsu skolotājs izklāsta kādu tēmu. Bet, ja jūs esat strādājuši un gatavojušies, ja jūs pirms nodarbības esat domājuši par to, ko jūsu skolotājs ir aicinājis jūs izlasīt, apdomāt un lūgt, jūs varat pieredzēt iespaidīgu Gara klātbūtni un Gars kļūs par jūsu skolotāju. Sagatavošanās ieaicina atklāsmi.

2. Mijiedarbojieties, lai iedvesmotu. Es vēlētos pievērst jūsu uzmanību šim pantam. „Nozīmējiet

savā starpā skolotāju, un lai visi nav runātāji vienlaicīgi; bet lai viens runā noteiktā laikā un lai visi klausās viņa vārdos, lai, kad visi būs runājuši, visi varētu būt iedvesmoti par visu, un lai katram cilvēkam varētu būt vienādas privilēģijas.” (M&D 88:122.)

Šis ir viens no Tā Kunga efektīvajiem mācīšanās un mācīšanas paraugiem. Es vēlētos ieteikt citu veidu, kā palūkoties uz šo pantu: „Nozīmējiet savā starpā skolotāju.” Kas ir šis skolotājs? Svētais Gars. Vai varētu būt tā, ka, ja jūs vēlaties, lai Svētais Gars būtu jūsu skolotājs, tad „lai visi [nerunā] vienlaicīgi; bet lai viens runā noteiktā laikā un lai visi klausās viņa vārdos, lai, kad visi būs runājuši, visi varētu būt iedvesmoti par visu”? Vienīgais, kurš var sniegt šādu iedvesmu, ir Svētais Gars.

Mijiedarbojoties, lai iedvesmotu, mēs ieaicinām atklāsmi. Pašlaik Baznīcā mēs mācāmies un pielietojam garīgi izsmalcinātākus, disciplinētākus un prasīgākus mācīšanas un mācīšanās paraugus. Vai mēs allaž rīkosimies tā, kā vienmēr esam rīkojušies, sasniedzot tādus pašus rezultātus, kā vienmēr, vai arī nožēlosim grēkus, mācīsimies un mainīsimies, lai aizvien vairāk mācītu Tā Kunga veidā?

3. Aiciniet rīkoties. Šo mērķi palīdz sasniegt viens — pavisam vienkāršs — jautājums. Ko jūs darīsiet, balstoties uz to, ko esat apguvuši? Rīkošanās saskaņā ar atklāsmi ieaicina turpmākas atklāsmes.

Es lūdzu par to, kaut mēs turētos līdzī Tā Kunga steidzīgajam solim, lai mēs vienkārši nedarītu vienmēr to pašu, ko allaž esam darījuši, tādā pašā veidā, kā esam darījuši līdz šim.

Es dalos savā liecībā par to, ka Tas Kungs, Jēzus Kristus, tik tiešām pastāv. Es liecinu, ka Viņš dzīvo. Viņš ir augšamcēlies. Viņš ir šis Baznīcas galva,

un Viņš vada tās darbu. Viņš lūdzas, lai mēs visi turētos līdzī Viņa steidzīgajam solim un sekotu Viņa iedibinātajiem izaugsmes un mācīšanās paraugiem. ■

No uzrunas 2014. gada 25. jūnija jauno misijas prezidentu seminārā.

ATSAUCE

1. James E. Talmage, *Articles of Faith*, 12th ed. (1924), 162.

SAGATAVOŠANĀS IEAICINA ATKLĀSMI

5

IETEIKUMI, KĀ MĀCĪTIES NO VISPĀRĒJĀS KONFERENCES

VISPĀRĒJĀ KONFERENCE IR BRĪNIŠĶĪGA IESPĒJA — būt vienotiem ar Baznīcas locekļiem visā pasaulē, klausīties Baznīcas vadītājos un saņemt Tā Kunga norādījumus. Vērojot, klausoties un studējot vispārējās konferences vēstījumus, jūsu dzīvē ienāks Gars un Tas palīdzēs veidot jūsu liecību. Tā ir jūsu iespēja saņemt personīgo atklāsmi un rīkoties atbilstoši tai.

Tālāk tekstā doti pieci ieteikumi, kā mācīties no vispārējās konferences.

FRAGMENTĀS NO HEINRIHA HOFMANN DARBĀ KRISTUS UN BAGĀTĀS JAUNIEKUS.

1 PIRMS KONFERENCES PIERAKSTIET SAVUS JAUTĀJUMUS

Pirms konferences veltiet laiku savu jautājumu pierakstīšanai un tad pievērsiet uzmanību atbildēm, kas izskan konferences laikā. Jūs varat saņemt atbildes uz savām lūgšanām un jautājumiem, piedaloties un klausoties Garā.

2 TIECIETIES MĀCĪTIES PAR KRISTU

Praviēši liecina un māca par Glābēju (skat. Apustuļu darbi 10:43). Klausoties konferences vēstījumus, jūs varat ieklausīties, ko runātājs māca par Jēzu Kristu. Jūs varat veidot sarakstu savās piezīmēs.

Jūs spējat saņemt atklāsmi un bezbailīgi rīkoties atbilstoši tai.

Prezidents Henrijs B. Airings,
„Tas Kungs vada Savu Baznīcu”,
2017. gada oktobra vispārējā
konference.

3

MEKLĒJIET TĒMAS

Ja esat noskatījušies vairākas konferences, jūs droši vien ievērojāt, ka noteikta tēma vai temats ir pieminēta vairākas reizes. Šīs atkārtotās tēmas var būt viens no veidiem, kādā Gars jums palīdz atpazīt, kas jums būtu jāmācās.

4

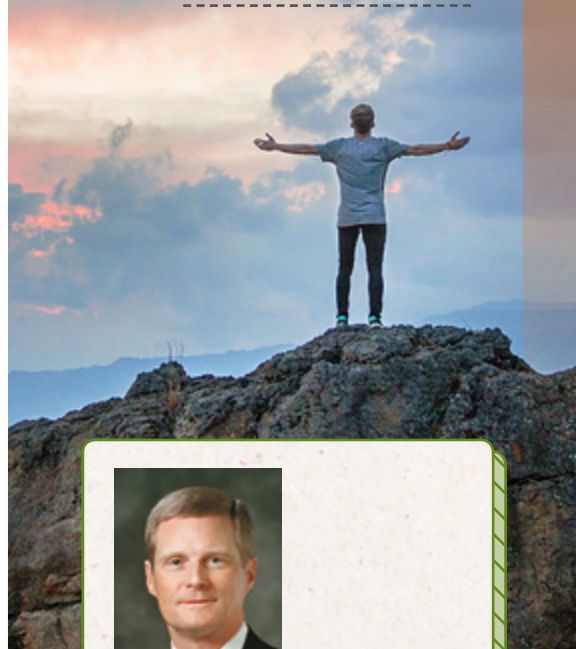
VEICIET PIEZĪMES PAR MORMONA GRĀMATU

Jūs varat daudz mācīties, pievēršot uzmanību, kādus Svētos Rakstus izmanto Baznīcas vadītāji, it īpaši Mormona Grāmatu, kas ir mūsu „religijas noslēgākmens”. Pavērojiet, vai spējat piefiksēt katru reizi, kad to piemin vispārējā konferencē. Jūs būsit pārsteigti par atklāto!

5

ESIET MOTIVĒTI UN IEDVESMOTI RĪKOTIES

Pierakstiet vēstījumus un citātus, kas jūs iedvesmo vai aicina rīkoties. Tas var jums palīdzēt pielietot to, ko esat iemācījušies, un vēlāk, kad būs nepieciešams atgādinājums, palīdzēt atcerēties, ko tobrīd domājāt! ■

Mācīšanās ar ticību prasa garīgu, mentālu un fizisku piepūli, ne tikai pasīvu informācijas uzņemšanu.

Elders Deivids A. Bednārs, „Mācīšanās Tā Kunga veidā”, šī izdevuma 50. lpp.

SVĒTĀ GARA MĀCĪTI

Šie jaunieši sagatavojās pirms vispārējās konferences, lai tiktu Gara mācīti. Lūk, ko viņi iemācījās iepriekšējā konferencē un ko viņi tā dēļ dara citādi.

Iedvesmoti norādījumi

Vispārējā konference mani iedvesmoja.

Klausoties mūsu vadītāju norādījumos par kalpošanu citiem, paļaušanos uz Kristu un ciešu turēšanos pie dzelzs margas, es sajutu, ka Svētais Gars liecināja man, ka šis evaņģēlijs ir patiess un ka mēs varam iemantot mūžīgo dzīvi, turot baušļus un rikojoties saskaņā ar Dieva vārdu. Es esmu nospraudusi mērķus, lai vairāk kalpotu savā kopienā un stiprinātu savu liecību, ik dienas lūdzot Dievu un studējot Svētos Rakstus. Es zinu, ka esmu Debesu Tēva meita. Viņš dzīvo un mīl mani vienmēr un mūžīgi.

Medelina B., 16 gadi, Delavēra, ASV

Par autoru: vecākā no trīs bērniem, skrien krosu, patik lasīt un dziedāt, ļoti patik spēlēt valodu un cer mācīt angļu valodu kā svešvalodu.

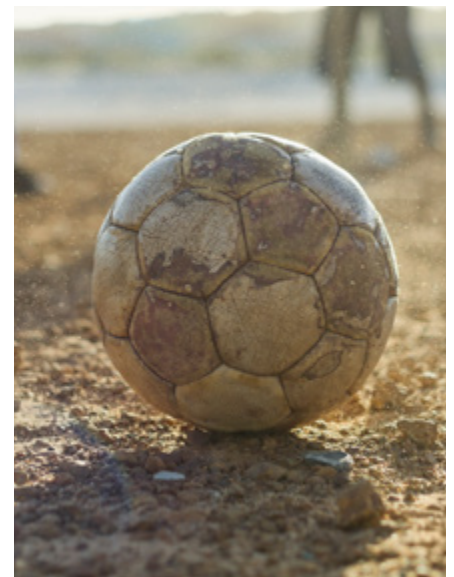

Atbildes uz jautājumiem

Pirms vispārējās konferences man bija divi jautājumi: 1) Kā es varu saglabāt pozitīvu attieksmi un palīdzēt saviem draugiem, kad viņi pieņem sliktus lēmumus? 2) Kā es varu liecināt par Baznīcu tā, lai viņi mani neizsmietu? Konferences laikā Gars liecināja man, ka es neesmu viena. Tagad es zinu, ka, studējot Svētos Rakstus no visas sirds, es saņēmu atbildes uz saviem jautājumiem par saviem draugiem. Es zinu, ka mans Tēvs uzklausa manas lūgšanas, un es katru dienu centīšos būt labāks.

Īzāks R., 13 gadi, Pičīnča, Ekvadora

Par autoru: vienīgais bērns, patik spēlēt klavieres, slidot, spēlēt futbolu, nodarboties ar džudo, peldēt, dziedāt un izgatavot konfektes, vēlas būt par ārstu, mīlākā krāsa – zaļa.

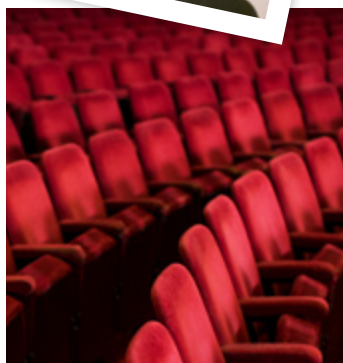

Uzaicināti pilnveidoties

Vispārējā konference stiprināja manu vēlmi sekot Jēzus Kristus evaņģēlija takai. Tā palīdzēja man zināt un saprast, ka šī ir patiesā Baznīca, kas mums nes gaismu un laimi. Es sajutu, ka Gars mani aicināja katru dienu pilnveidoties un lasīt Mormona Grāmatu, lai iegūtu stipru liecību par evaņģēliju. Es ticu, ka mans Debesu Tēvs vēlējas, lai es ieklausītos šajos iedvesmotajos vēstījumos.

Visente A., 16 gadi, Metropoles reģions, Čīle

Par autoru: vecākais no četriem bērniem, patīk spēlēt video spēles, klausīties mūziku un spēlēt futbolu, spēlē teātri, vēlas kalpot misijā.

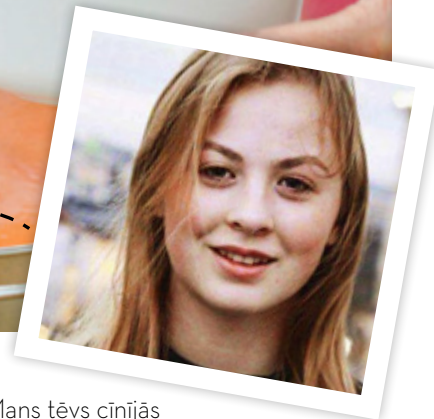

Sagatavojies, lai mācītos

Es tik spēcīgi sajūtu Garu vispārējā konferencē. Kopš esmu sācis gatavot jautājumus un pats garīgi gatavoties konferencē, tai ir pavisam cita nozīme manā dzīvē, un caur katru runu es esmu iemācījies daudz vairāk. Es esmu tik pateicīgs par pravieti un apustuļiem, un es zinu, ka Debesu Tēvs viņus sūta, lai mūs vadītu un virzītu.

Bens H., 17 gadi, Kentuki, ASV

Par autoru: ļoti patīk sports, skolā spēlē basketbolu un tenisu, patīk slēpošana, snovbordings, ceļošana un pārgājieni.

Meklējot gaismu

Aizpagājušais gads man bija izaicinošs. Mans tēvs cīnījās ar vēzi, un mūsu pilsētā notika teroristu uzbrukumi. Mani māca raizes par to, kā es varētu sajust mieru, baidoties par savu garīgo un fizisko drošību. Vispārējā konferencē es atskārtu, ka mēs varam rast mieru, dzīvojot tikumīgi, piepildot savu sirdi ar ticību un saglabājot mūžības skatījumu. Es sajutu iedvesmu grūtos brīžos vērsties pie Kristus, nevis paļauties uz savu sapratni. Es zinu, ka varu uzveikt tumsības spēkus, meklējot spožo Kristus gaismu.

Olivija H., 17 gadi, Beļģija

Par autoru: peldētāja, patīk kalpot, tajā skaitā brīvprātīgi strādāt zupas virtuvē, bērnunamā un savas skolas īpašā izglītības programmā.

„ES VĒRŠOS PIE
GADOS JAUNAJIEM
BAZNĪCAS LOCEKĻIEM,
APSOLOT
JA JŪS
KLAUSĪSIETIES

[VISPĀRĒJO KONFERENCI],
JŪS SAJUTĪSIET, KĀ JŪSOS
IEPLŪST GARS. TAS KUNGS
PATEIKS JUMS, KO VIŅŠ VĒLAS,
LAI JŪS DARĪTU SAVĀ DZĪVĒ.”

Elders Roberts D. Heilzs (1932-2017)
no Divpadsmit apustuļu kvoruma,
„Vispārējā konference – ticības un liecības stiprināšana”,
2013. g. okt. vispārējās konferences uzruna

Fakti PAR VISPĀRĒJO KONFERENCI

Konferenču centra ērgelēm ir

7667

stabules, no kurām auditorijā sēdošie var redzēt tikai aptuveni 170.

Prezidents Rasels M. Nelsons 34 gadu laikā, kalpojot par Augstāko pilnvaroto, ir uzstājies ar

84

vispārējās konferences uzrunām.

Vispārējo konferenci skatās

221

valsti un teritorijās.

Uzrunas tiek tulkotas

94

valodās.

Konferenču centra kancele ir izgatavota no **PREZIDENTA GORDONA B. HINKLIJA** (1910–2008) vecā valriekstu koka.

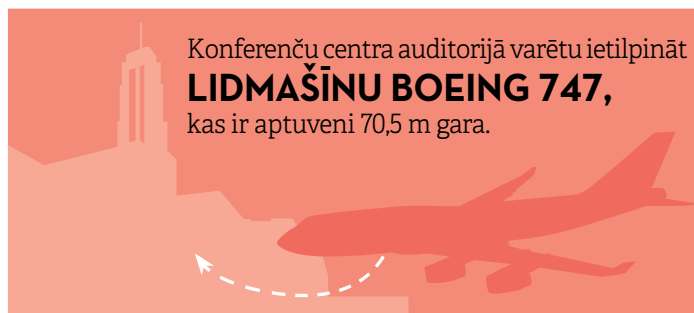

Piecas sesijas Soltleiksitijas Konferenču centrā, kas atrodas Jūtas štatā, ASV, kopumā apmeklē vairāk nekā

100 000

cilvēku.

Konferenču centra auditorijā varētu ietilpināt **LIDMAŠĪNU BOEING 747**, kas ir aptuveni 70,5 m gara.

Katrā konferencē tiek teiktas aptuveni

35

uzrunas.

IEVĒROJAMI PAZIŅOJUMI, KAS IZSLUDINĀTI VISPĀRĒJĀS KONFERENCES LAIKĀ:

1995. G. SEPT.:
„Ģimene — vēstījums pasaulei”

1998. G. APR.:
mazāku tempļu celtniecība

2001. G. APR.:
pastāvīgās izglītības fonda darbības uzsākšana

2012. G. OKT.:
vecuma prasību pazemināšana misionāriem

2018. G. APR.:
mājskološanas un apmeklējuma mācības aizstāšana ar kalpošanu norīkojumos

„Kā es varu ieaicināt Garu savās mājās, ja cilvēki ķīdojas vai strīdas?”

ESIET MIERA NESĒJI

„Kad mēs nevarēsim mainīt citu cilvēku uzvešanos, mēs strādāsim pie tā, lai paši pareizi izturētos un uzvestos. . . .

Tā vietā, lai kā ģimenes locekļi strīdētos un rīvētos, mūsu uzdevums ir veidot, klausīties un kopīgi pārspriest.”

Elders Mārvins Dž. Eštons (1915-1994) no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „No Time for Contention”, 1978. g. aprīļa vispārējā konference.

Sakiet: „Es atvainojos.”

Kad man ir bijis strīds, es esmu atklājis, ka atvainošanās un savas kļūdas atzīšana, pat ja jūs domājat vai zināt, ka jums ir taisnība, palīdz atjaunot mājās mieru. Tad ejiet prom, palieciet klusi, nomainiet tematu vai atrodiēt kaut ko, kam piekrītat. Nepaies ilgs laiks, līdz Gars atgriezīsies.

Dilans M., 15 gadi, Kalifornija, ASV

Vienkārši mīliet

Es esmu atskārtis, ka tīras mīlestības izrādīšana savai ģimenei ieaicina mūsu mājās Garu. Praviētis runāja par mīlestību kā par katalizatoru, kas izraisa pārmaiņas, un balzamu, kas dziedina dvēseli. Mīlestības gars ienes mājās drošību un mieru.

Džozefs C., 18 gadi, Arizona, ASV

Parunā ar savu ģimeni

Ja jūsu ģimene nav Baznīcas locekļi, pasakiet viņiem, cik slikti jūs jūtaties, kad viņi strīdas, un lūdziet viņus rīkoties labāk. Ja tas nepalīdz, lūdziet Dievu un mēģiniet vēlreiz. Ja viņi ir Baznīcas locekļi, atgādiniet viņiem, ka viņi ir Dieva bērni un ka viņiem vajadzētu izvairīties no strīdiem.

Karolīna S., 19 gadi, Gojasa, Brazīlija

Lūdziet, lai saņemtu Garu

Kad vien ģimenes locekļi strīdas, ir grūti sajust Gara klātbūtni, taču tas

nenozīmē, ka jūs nevarēsiet to sajust, ja esat cienīgi. Noskaidrojiet lūgšanu sirdī, lai sajustu Tā Kunga Garu, un pievērsiet īpašu vērību sūtītajiem pamudinājumiem. Debesu Tēvs var jums palīdzēt sajust mieru un zināt, kā vislabāk palīdzēt ienest šo mieru savās mājās.

Keitija G., 17 gadi, Jūtas štats, ASV

Centieties rast kompromisu

Parunājiet ar savu ģimeni, lai atrisinātu problēmu tādā veidā, kas sniegtu labumu visiem, vai dalieties kādā pantā, vai nodziediet kādu garīgo dziesmu. Jūs arī varat lūgt Debesu Tēvam palīdzību problēmas atrisināšanā.

Šādā veidā visi nomierināsies un varēs atrisināt problēmu bez kliegšanas vai varmācības. Svētais Gars noteikti piepildīs jūs visus ar mieru un mudinās ikvienu vairs neķīdoties.

Luiss F., 14 gadi, Plaža del Karmena, Meksika

Šo atbilžu nolūks ir palīdzēt, sniedzot plašāku redzējumu, tas nav oficiāls Baznīcas doktrīnas skaidrojums.

Vai liecība ir kaut kas vairāk par vienkāršām izjūtām?

Liecība ir tas, par ko Glābējs runāja, sakot Pēterim: „Miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesis.” (Mateja 16:17.) Tās ir zināšanas no Dieva, kas tiek atklātas caur Svēto Garu.

Lai gan Svētais Gars runā balsī, ko mēs vairāk sajūtam, nekā sadzirdam, tas uzrunā gan mūsu prātu, gan mūsu sirdi (M&D 8:2; uzsvērums pievienots) – gan mūsu domas, gan mūsu jūtas.

Pravietis Džozefs Smits aprakstīja atklāsmes garu, sakot, ka caur to „jūs sajūtat sevī ieplūstam skaidru saprātu, [kas] var likt jūsu prātā uzplaiksnīt negaidītām idejām” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 10. nod.).

Ja mēs pievērsām savu prātu un sirdi – savas domas, jūtas un vēlmes – Dievam, Viņš var uzrunāt mūsu prātu un sirdi caur kluso un rāmo Svētā Gara balsi. Kad Viņš uzrunā mūsu garu, tas dāvā mums noteiktas sajūtas un domas. Tā ir liecība, kuru Viņš mums dāvā.

Ko tu domā?

„Kā lai es atrodu draugus ar labiem standartiem?”

Līdz 2018. gada 15. novembrim sūti savu atbildi un, ja vēlies, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz iahona.lds.org (noklikšķini uz „Iesniegt rakstu”).

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Ceļi — kā sagatavoties nākotnei

Leja Bārtone
Baznīcas žurnāli

Nedomāju, ka 14-gadīga meitene varētu sapņot par putekļainu šķūni, kurā, cilājot aprūsējušu lāpstu, tīrīt smakojošu zirgu stalli. Taču es to darīju katru dienu, pēc skolas, kamēr biju pietiekami veca, lai dabūtu citu darbu.

Tā noteikti nebija mana ideālā darba vieta vidusskolas laikā, taču es jau tobrīd sapratu — ja es gribu dabūt darbu, kas man tik tiešām patīk, darbu, kur nav jātīra dzīvnieku pakaiši, man ir jāmacās koledžā, un, lai mācītos koledžā, man ir nepieciešama nauda. Es zināju, ka manā gadījumā izglītības iegūšana ir pareizais solis pretī papildījuma pilnai karjerai (cerams).

Jauki ir tas, ka manis izvēlētais ceļš ir tikai viens no vairākiem, kas var palīdzēt iemācīties strādāt, lai parūpētos par savām vajadzībām. To dēvē par kļūšanu laicīgi un garīgi pašpaļāvīgiem. Domājot par savām iespējām, centies izvēlēties ceļu, kā, tavuprāt, vislabāk sagatavoties nākotnei.

Šeit ir apkopotu tādu cilvēku stāsti, kuri vēl pirms dažiem gadiem bija tavā vecumā. Sekojot šo pieaugušo jauniešu piemēram, tu vari atrast pats savu ceļu pretī sekmīgai pašpaļāvības iegūšanai.

IZVĒRTĒ VIETĒJĀS VAJADZĪBAS

Odoms Paisets no Kambodžas

Lai sasniegtu savus mērķis, es sev vienmēr saku — lai gan uzcītīgs darbs ir ļoti būtisks, vēl viens veids, kā izcelties, ir strādāt gudri. Pēc savas misijas Anglijā es atgriezos Kambodžā un izpētīju darba tirgu. Es izpētīju to, cik ilga apmācība nepieciešama katrā no amatiem un cik tas maksā.

Es atklāju, ka apģērbu tirdzniecības veicināšanas speciālistu mācību programma ir īsa, bet grūta, tādēļ daudzi to neuzsāk. Es sapratu, ka tā ir laba iespēja un nolēmu pamēģināt. Tagad, kad esmu pabeidzis šo programmu, es strādāju par tirdzniecības veicināšanas speciālistu apģērbu tirdzniecības uzņēmumā.

Lai gan uzsākt atbilstošu karjeru var būt ļoti grūti, man ir Glābējs, kurš man palīdz un iedvesmo mani.

Neatkarīgi no tā, vai tu mācies koledžā, meklē darbu vai apgūsti jaunu arodu, tu izkop prasmes, kam ir būtiska loma Dieva valstības celšanā.

IEGŪSTI IZGLĪTĪBU, KAS ATDARA DURVIS

Jolands Teikseira no Kaboverdes Āfrikā

Mana mamma pastāvīgi iedrošināja mani, sakot: „Izglītība ir veiksmes atslēga.” Es gribēju nodrošināt labāku nākotni sev un it īpaši savai ģimēni, un, lai to paveiktu, man bija jāturpina mācīties. Tā kā tālaik man nebija naudas mācībām koledžā, es pieteicos stipendijai arodskolā, lai studētu par datorsistēmām un to uzturēšanu.

Lai gan studiju laikā es sastapos ar dažādām grūtībām, tās mani neatturēja no virzīšanās uz priekšu, ar skatu uz gaišāku nākotni. Man ļoti palīdzēja lūgšana; es allaž tiecos pēc padoma no Tā Kunga. Es vienmēr esmu nodevies studijām, un šobrīd es nododos savam darbam, darot labāko, kas manos spēkos, būdams datortehniķis un mārketinga asistents.

SĀC STRĀDĀT JAU TAGAD, LAI IEGŪTU TO, KO TU VĒLIES

Anna Sofija un Lorencs Kevins no Skotijas Apvienotajā Karalistē

Anna Sofija: Lai gan es vienmēr esmu gribējusi studēt universitātē, pusaudžu gados mani plāni par studiju virzienu vairākkārt mainījās. Pēc vidusskolas beigšanas es uz sešiem mēnešiem pieteicos brīvprātīgajam darbam slimnīcā. Kopš tā laika man ļoti iepatikās ideja par medmāsiņas darbu, bet man šķita, ka tas man nebūs pa spēkam.

Bīskapijas pašpalāpības nodarbībās mēs tikām aicināti izvēlēties, kādu darbu mēs vēlētos iegūt, par spīti nepieciešamās kvalifikācijas trūkumam. Es lūdzu par to, kā man rīkoties, un no manis neatstājās doma par medmāsiņas darbu. Es nolēmu sekot Tā Kunga pamudinājumiem.

Šis ceļš nav bijis viegls. Sākumā es izpētīju medmāsiņu apmācības programmu un to, ko šīs studijas prasīs. Es runāju ar cilvēkiem, kuri bija uzsākuši šo procesu. Pirmoreiz piesakoties medmāsiņu mācību

programmai, es iekļuvu tikai rezervistu sarakstā. Taču es nepadevos, pieteicos no jauna un galu galā tiku pieņemta. Dažkārt mums ir jābūt pacietīgiem un jāpaļaujas uz To Kungu, jo Viņam ir Savi plāni mūsu dzīvei.

Lorencs: Kad biju jaunāks, es nospraudu mērķi — darīt labāko, kas manos spēkos, neatkarīgi no tā, kādu mācību priekšmetu es studēju vai kādā darbā strādāju. Es vienmēr centos mācīties un pilnveidoties, lai man būtu vislabākā iespēja gūt sekmes.

Lai gan šobrīd es strādāju par menedžeri apģērbu tirdzniecības uzņēmumā, es vēlos pievienoties policijai. Lai pieteiktos darbam Skotijas policijā, cilvēkam ir jānodzīvo šajā valstī vismaz trīs gadus pēc kārtas. Tā kā es divus gadus atrados ārpus valsts, jo kalpoju misijā, lai pieteiktos, man būs jāpagaida vēl daži mēneši.

Kaut arī tas ir izrādījies par lielu šķērslī, es nepadodos. Man ir labs darbs, kas palīdz nodrošināt ģimeņi, un es esmu uzcītīgi strādājis, lai iegūtu labas atsauksmes, piesakoties turpmākajiem darbiem.

Tu, tāpat kā šie pieaugušie jaunieši, atklāsi, ka pastāv vairāki ceļi, kā sagatavoties, lai parūpētos par sevi un savu turpmāko ģimeni. Paturot prātā šo mērķi, tu vari plānot ceļu uz panākumiem.

Elders Dīters F. Uhtdorfs no Divpadsmit apustuļu kvoruma mācīja: „Darīsim labāko, kas mūsu spēkos, lai iegūtu izcilu reputāciju visā, ko darām! Sagatavosim savu prātu un ķermeni lieliskajām darba iespējām, kas mums paveras katru jaunu dzīves dienu!” (“Two Principles for Any Economy,” Oct. 2009 general conference.) Ja tu jau šobrīd pievērsīsies mācībām un darbam, tu veidosi ieradumus, kas palīdzēs sajūst lielāku pārlicību par nākotni. ■

Redaktores piezīme: Tu varētu palūgt, lai bīskaps iepazīstina tevi ar staba pašpalāpības speciālistiem. Viņi var palīdzēt tev apzināt turpmākās izglītības un darba iespējas.

IZZINI SAVU CEĻU

1.

IEPAZĪSTI SEVI

Kas tev padodas? Kas tev sagādā prieku? Atbildes uz šiem jautājumiem var palīdzēt tev noteikt, kāda karjera varētu būt piemērota tavām pašreizējām prasmēm, interesēm un talantiem.

IETEIKUMS: Tu varētu apvaicāties saviem vecākiem, skolotājiem un draugiem par tev piemērotajiem talantiem. Tevi varētu pārsteigt tas, ko viņi saka!

2.

IEPAZĪSTI APKĀRTĒJO PASAULI

Kādi darbinieki tiek meklēti tur, kur tu dzīvo? Kuri uzņēmumi piedāvā vakances? Būtu gudri, ja tu izvēlētos veidot karjeru plaukstošā nozarē, kur tev paveras turpmākas iespējas.

IETEIKUMS: Koledžās, universitātēs un arodskolās bieži vien ir pieejama informācija par to, kādas prasmes šobrīd tiek pieprasītas darba tirgū un kādas nozares piedzīvo izaugsmi.

3.

UZZINI, KĀDAM BŪTU JĀBŪT TAVAM NĀKAMAJAM SOLIM

Kāda sagatavošanās tev būtu nepieciešama, lai iegūtu vēlamu darbu? Kur tu vari iegūt nepieciešamo apmācību un izglītību? Kā tu to apmaksāsi? Lai spētu sasniegt ilgtermiņa karjeras mērķi, tev ir jāzina, kā to izdarīt.

IETEIKUMS: Tu varētu aprunāties ar cilvēkiem, kuri pašlaik dara to, ko tu vēlētos darīt. Uzdod viņiem jautājumus. Vairumam cilvēku patīk dot padomus un dalīties ar ieteikumiem.

Dalīšanās Dieva mīlestībā

Alija B., 12 gadi, Kentuki, ASV

Nesen es kopā ar ģimeni pārcēlos uz Kentuki. Es patiesi bēdājos, jo man bija jāatstāj visi mani draugi un radnieki. Kentuki ļoti atšķirās no tā, pie kā biju pieradusi. Kad pirmo reizi aizgājām uz baznīcu, es redzēju, ka tajā ir maz cilvēku. Saprotot, cik maza ir mana draudze, es nolēmu, ka slikto domu vietā es rīkošos.

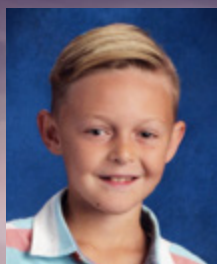
Nākamajā dienā es kopā ar mammu devos uz veikalu. Pirms atstājām māju, es paņēru līdzī kaudzīti izdales kartīšu. Nonākot veikalā, es paņēmu lielkonfekti un devos par to samaksāt. Kasiere noskenēja manu konfekti, tad pasniedza to man. Es to atdevu atpakaļ. Viņa apjuka un teica: „Jūs tikko par to samaksājāt, jaunkundze!”

Es sacīju: „Es zinu, bet es jums to dāvinu.” Tad es līdzās konfektei noliku izdales kartīti. Viņa pasmaidīja un pateicās. Viņa apskatīja izdales kartītes otro pusi, kur es biju uzrakstījusi: „Ikviens ir Dieva bērns.” Es devos prom laimīga, zinot: pat ja viņa nepievienosies baznīcai, es tomēr esmu izdarījusi ko labu.

Vēlāk es atcerējos, ka pie kases biju atstājusi visas izdales kartītes! Kad nākamo reizi devāmies uz veikalu, es pajautāju, vai tās vēl tur ir. Tad es ieraudzīju ko tādu, kas man lika apstāties. Aptuveni piecām kasierēm bija izdales kartītes ar uzrakstu: „Ikviens ir Dieva bērns.” Kasiere bija tās izdalījusi! Es biju tik priecīga par paveikto! ■

Lūgšana kanjonā

Karsens K., 11 gadi, Jūta, ASV

Pagājušajā gadā es kopā ar tēti un brāli devos pārgājienā. Mūsu pārgājiens veda dziļi kanjonā. Drīz vien mēs sākam pētīt nomaļas takas.

Mēs atradām lielas alas un lieliskus skatu punktus. Mēs rāpāmies arvien augstāk un augstāk — pāri nenostiprinātām klīntīm un stāviem pakalniem.

Pēc kāda laika mēs bijām pilnībā nomaldījušies. Mēs nezinājām, uz kuru pusi iet, lai sasniegtu kanjona pakāji. Mēs atdūrāmies pret bieziem krūmājiem, un mūsu skatam pazuda gan kanjona spice, gan pakāje. Es sāku patiesi uztraukties. Es nezināju, kur iet, un mans tētis tāpat!

Kļuva tumšs un auksts, un mēs neredzējām ceļu ārā no kanjona. Es zināju, ka Debesu Tēvs zina, kur mums jāiet.

Es teicu: „Ja mēs vēlamies izkļūt no šejienes, mums ir jālūdz!” Tā mēs visi trīs nometāmies ceļos, lūdzot, lai Debesu Tēvs izved mūs no kanjona.

Kad mēs atsākām iet, kāda sajūta man teica, ka ieraugot taisnu, augstu koku, man jāpagriežas pa kreisi. Kad pagriezios pa kreisi, es ieraudzīju mūsu mašīnu. Es zināju, ka Debesu Tēvs palīdzēja mums izkļūt no kanjona. Debesu Tēvs atbildēja uz mūsu lūgšanu, un līdz ar saullēktu mēs bijām drošībā.

Es esmu tik ļoti pateicīgs par lūgšanas spēku un par Debesu Tēvu, kurš mūs uzklausā. ■

Mirdzam spoži Čehijā

Apkopojusi Šerona Gudriča, Baznīcas žurnāli

Mēs esam bērni no Sākumskolas Čehijā. Mēs pastāstīsim, kā mēs mirdzam spoži savā valstī.

Reiz es pazaudēju savu mīļāko cimdu. Es biju ļoti noskumis. Lai gan mēs ar māti lūdzām, tomēr to neatradām. Es centos ticēt. Pēc nedēļas mans mazais brālītis atrada manu cimdu uz ielas! Dievs atbild uz mūsu lūgšanām. Es mīlu Viņu, un es zinu, ka Viņš dzīvo.

Andre V., 9 gadi

Lai gan man skolā ir draugi, kuri nav no Baznīcas, viņi tomēr ciena manus standartus. Reiz es teicu, ka mums vajadzētu lūgt, un viņi piekrita! Es biju ļoti laimīga.

Ivanna A., 11 gadi

Mēs ar draugiem grasījāmies doties lejā. Kad mēs nonācām pie lifta, mani pārņēma neomulīga sajūta, un es lūdzu, lai mani draugi neizmanto liftu. Viņi tik un tā izlēma to izmantot. Es gāju pa kāpnēm. Kad es nogāju lejā,

manu draugu tur nebija. Lifts bija iestrēdzis! Pagāja krietns laiciņš, līdz viņi izkļuva ārā. Es biju laimīga, ka nav noticis nekas nopietns. Es jutos labi, jo biju sekojusi Svētajam Garam.

Amālija N., 10 gadi

Kad bijām pludmalē, debesis sāka aptumšoties. Pūta vējš, un sacēlās milzīgi viļņi! Dārdēja pērkons, zibeņoja un bira krusa.

Visi skrēja meklēt patvērumu. Vētra mums nekaitēja. Pa ceļam uz mājām mēs redzējām trīs varavīksnes. Mēs zinām, ka Dievs mums palīdzēja un pasargāja mūs.

Jēkabs B., 10 gadi

Skolā man ir draudzene, ar kuru neviens cits negrib draudzēties. Citi bērni teica viņai nejaukus vārdus, tādēļ viņai šķita, ka viņa ir neglīta. Es pateicu to skolotājai un aicināju, lai mana draudzene ar mani paspēlējas. Tas manu draudzeni iepriecināja!

Ludmila V., 8 gadi

Es sadusmojos uz savu māti, jo negribēju mazgāties un iet gulēt. Nākamajā dienā es jutos apbēdināts savas sliktās izvēles dēļ. Mamma teica, ka mēs varam lūgt un vaicāt Debesu Tēvam pēc piedošanas. Mēs noietāmies ceļos un lūdzām. Es jutos labāk. Es uzzināju, ka mēs varam nožēlot grēkus un, pateicoties Jēzum Kristum, saņemt piedošanu.

Samuēls H., 5 gadi

Es liecināju Baznīcā. Tas prasīja drosmi! Kopš tā brīža es jūtu Garu.

Eliška K., 11 gadi

Kad mana jūrascūciņa saslima, es lūdzu par viņu. Es esmu pateicīga Debesu Tēvam par to, ka viņš mums palīdzēja.

Anete P., 10 gadi

ATSŪTI MUMS ZVAIGZNI!

Zvaigžņu apkopošana ir tikpat kā beigusies. Ja tu vēl neesi atsūtījis mums savējo, pasteidzies un atsūti mums savas zvaigznes fotogrāfiju kopā ar savu stāstu, fotogrāfiju un vecāku atļauju, sūtot e-pastu uz liahona@ldschurch.org.

„Es liecinu par Viņu — pasaules Pestītāju un mūsu visu Kungu. Viņš ir dzīvā Dieva vienpiedzimušais Dēls.”

Elders Džefrijs R. Holands

no Divpadsmit apustuļu kворuma

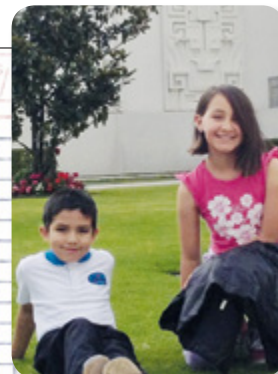
“Miracles of the Restoration,” Ensign, Nov. 1994, 34.

Mūsu lappuse

Kad es apmeklēju baznīcu, es jūtu Dieva Garu un mīlestību pret Viņu un manu Glābēju, Jēzu Kristu. Es milu savu Pestītāju.

Ajana B., 7 gadi, Francija

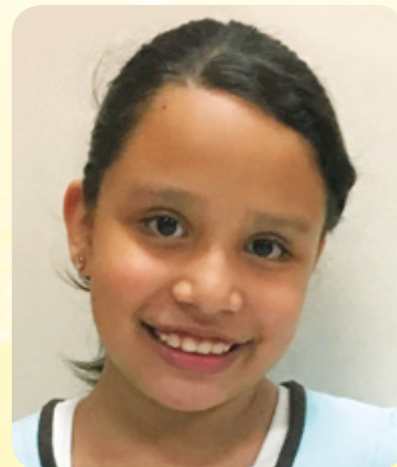

Man patik būt templī kopā ar savu ģimeni. Tā ir skaista vieta, kur varēšu doties, kad būšu divpadsmit gadus vecs. Tas ir Tā Kunga nams.

Aldo C., 10 gadi, Meksika

**„Prezidents Monsons un viņa padomnieki”
Omārs A., 9 gadi, Peru**

Man patik dalīties evaņģēlijā ar maniem draugiem, jo īpaši ar zēnu, kuram ir grūti runāt, rakstīt un lasīt. Saskaņā ar Jēzus mācību – viens veids, kā dalīties ar evaņģēliju, ir palīdzēt un kalpot citiem. Ik reizi, kad skolotājs mums uzdod mājasdarbu, es esmu gatava palīdzēt šim zēnam. Man patik kalpot citiem, tāpēc ka tas man palīdz sajūst Debesu Tēva mīlestību.

Elisona M., 10 gadi, Salvadora

Cerība Holandē

Megana Armknehta

Balstīts uz patiesu stāstu

Greisa ir 15 gadus veca meitene, kas Otrā pasaules kara laikā dzīvo Holandē. Karš ir turpinājies ilgu laiku. Cilvēki Holandē cieš badu, un viņi cer, ka karš drīz beigsies.

Pēdējais Otrā pasaules kara gads Holandai bija vissmagākais. Nacisti atņēma pilnīgi visu. Greisa nevarēja iet skolā. Nebija akmeņogļu, ar ko kurināt māju. Greisai un viņas ģimenei, lai neciestu badu, vajadzēja ēst tulpju sīpolus. Tie garšoja *šausmīgi!* Vislaunākais bija tas, ka tētis vēl aizvien bija karagūsteknis.

Taču gaisā virmoja cerība. Cilvēki runāja, ka nacisti zaudēja karu. Un 1945. gada maijā nacisti padevās. Beidzot Holande atkal bija brīva! Cilvēki svinēja ielās. Tagad Greisa atkal varēja iet skolā. Nebija vairs kareivju, no kuriem baidīties.

Vislabākais bija tas, ka kādu dienu, kad Greisa un viņas brāļi nāca mājās no skolas, viņi redzēja, ka pie mājām plīvo Holandes karogs. Viņi zināja, ka tas varēja nozīmēt tikai vienu.

„Tētis mājās!” Hebers iesaucās.

Greisa un viņas brāļi ieskrēja mājās. Greisa apkampa un samīloja tēti. Arī viņš cieši viņu apkampa. Tas bija tik brīnišķīgi, ka tētis bija mājās.

Drīz pēc tam Holandē sāka ierasties pārtikas, apģērbi un medikamentu sūtījumi. Baznīcas vadītāji Soltleiksitijā

sūtīja daudz krājumu, lai palīdzētu cilvēkiem pēc kara. Greisa pat saņēma jaunu kleitu! Viņa piecus gadus bija valkājusi vienu kleitu, tādēļ bija ļoti priecīga, ka tagad viņai bija jauna kleita.

Pirmo reizi pēc daudziem gadiem Greisai bija pietiekami, ko ēst. Misijas prezidijs un Holandes valdība nolēma sākt kartupeļu projektu, lai izaudzētu vairāk pārtikas. Baznīcas locekļi apkārtējos laukos iestādīja daudz kartupeļu. Rudenī viņiem

būtu tūkstošiem kartupeļu, ko ēst.

„Skaties!” Greisa teica tētim, rādot uz uzdīgušu kartupeļu. „Mēs nekad vairs nebūsim izsalkuši!”

Tētis pamāja, taču nesmaidīja. Viņš teica: „Es runāju ar prezidentu Zapiju. Viņš pateica man, ka pēdējo dienu svētie Vācijā joprojām cieš badu, tāpat kā mēs cietām. Viņi nesaņem palīdzību no valdības, kā mēs saņemam.” Tētis uzlika savu roku Greisai uz pleciem. „Prezidents Zapijs lūdza, lai mēs sūtītu savus kartupeļus Vācijas svētajiem.”

„Atdot mūsu kartupeļus!” Greisa iesaucās. Bet *nacisti* bija no Vācijas! „Viņi var būt pēdējo dienu svētie, tēti, bet viņi tik un tā ir vācieši.”

„Es zinu, tas nav viegli,” tētis teica. „Bet arī viņi ir Dieva bērni. Viņš mīl arī viņus. Es viņiem piedevu to, ka viņi mani sagūstīja. Tas Kungs var mums visiem palīdzēt piedot.”

Greisa paskatījās uz augšu, uz tēti. Viņš bija visdrosmīgākais cilvēks, ko viņa pazina, taču viņa nezināja, vai

viņai bija drosme, lai piedotu tā, kā viņš bija piedēvis. Tad viņa atcerējās vienu no saviem skolotājiem skolā kara laikā. Viņas skolotājs pateica, ka ne visi vācieši bija nacisti un ne visi nacistu karavīri bija ļauni. Un tagad meitenes un zēni Vācijā cieta badu — tieši tāpat, kā tas bija ar Greisu.

Greisa dziļi ieelpoja. „Es saprotu,” viņa sacīja. „Dosim viņiem mūsu kartupeļus.”

Tētis apskāva viņu un pasmaidīja. „Tu esi tik drosmīga meitene. Šī ir grūti izdarāma lieta. Taču mēs esam Jēzus Kristus mācekļi, un tādi ir arī mūsu Vācijas brāļi un māsas.”

Greisa pasmaidīja. Dusmas viņas sirdī pagaisa, un viņa

sajuta mieru un siltumu. Viņa varēja piedot vāciešiem. Un Jēzus spēja viņai palīdzēt viņus arī mīlēt. ■

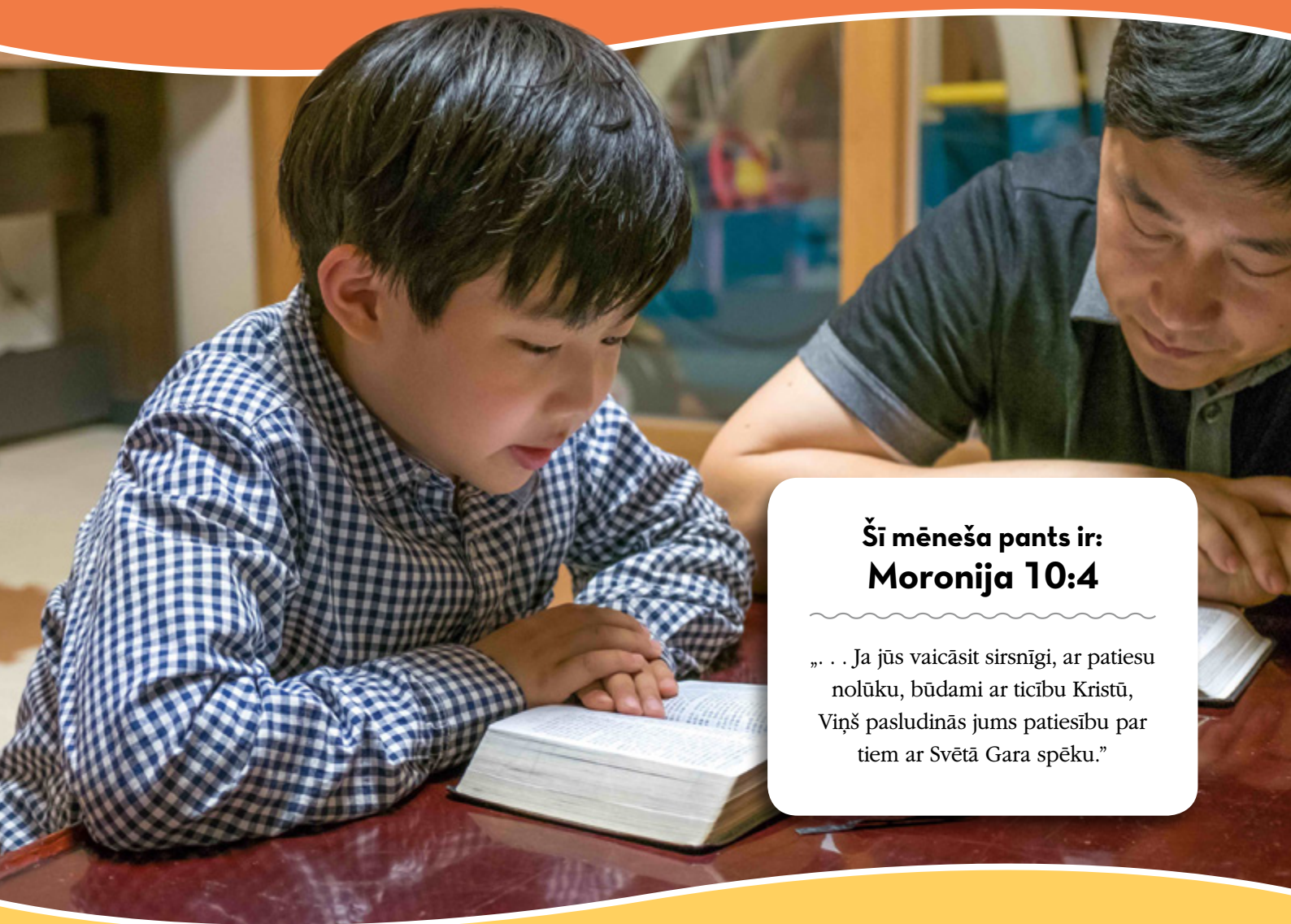
Autore dzīvo Nūdžersijā, ASV.

Holandes pēdējo dienu svētie nogādāja Vācijas pēdējo dienu svētajiem 70 tonnas kartupeļu un 90 tonnas siļķu. Vēlāk, 1953. gadā, pēc lieliem plūdiem Vācijas svētie nosūtīja krājumus Baznīcas locekļiem Holandē.

Mormona
Grāmatas
**lasītāju
klubs**

PIEBIEDROJIES, LASOT MORMONA GRĀMATU!

Tu vari lasīt pats, ar savu ģimeni vai ar draugu. Tad atsūti mums fotogrāfiju, kurā redzams, kā tu lasi Mormona Grāmatu, un pastāsti mums par to, ko esi iemācījies, vai par savu mīļāko stāstu no Mormona Grāmatas. Iesniedz to caur liahona.lds.org (noklikšķini uz „Iesniegt rakstu”).

Šī mēneša pants ir: **Moronija 10:4**

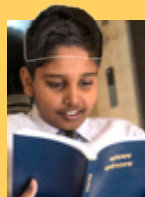
„ . . . Ja jūs vaicāsiet sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku.”

Mans mīļākais stāsts no Mormona Grāmatas ir atrodams 3. Nefija 17. nodaļā, un tas vēsta par to, kā Jēzus svētīja bērnus. Man šis stāsts patīk tāpēc, ka tas mums atklāj, cik ļoti Jēzus un Debesu

Tēvs mūs mīl. Es varu iztēloties, ka esmu viena no viņiem, un es varu iedomāties sevi tur stāvam.

Barbora J., 11 gadi, Čehijas Republika

Man ļoti patīk Mormona Grāmata tāpēc, ka tā ir patiesa grāmata. To uzrakstīja pravieši. Tā man palīdz izvēlēties pareizo, un, kad man ir grūtības, tā man palīdz. Es tai ticu.

Džeisons S., 10 gadi, Mahārāštra, Indija

Estere bija drošsirdīga

Estere bija Persijas ķēniņiene. Ķēniņš nezināja, ka Estere ir cēlusies no jūdiem. Ķēniņam bija ļauns draugs, kurš ienāda jūdus. Viņš izblēdīja no ķēniņa pavēli, ka visiem viņu zemē dzīvojošajiem jūdiem ir jātiek nonāvētiem. Estere nolēma lūgt, lai ķēniņš glābtu viņas ļaudis. Taču par ierašanos ķēniņa troņa priekšā viņa varēja tikt nonāvēta. Estere lūdza, lai jūdi gavē par viņu. Kad Estere ieradās pie sava vīra troņa, viņš to uzņēma laipni. Viņa uzaicināja ķēniņu un viņa draugu uz vakariņām. Tur viņa pateica tiem, ka ir ebrejiete. Kaut arī ķēniņš nevarēja mainīt izdo-to likumu, viņš atļāva jūdiem aizstāvēties. Ar Dieva palīdzību Estere bija izglābusi savu tautu!

„Ķēniņiene Estere”, Rebeka K., 8 gadi, Aragva Venecuēlā

Izlasī par Esteri, lasot Esteres 2.–8. nodaļu.

ESTERE

Estere bija drosmīga un ticēja Dievam. Es varu būt drosmīgs un iestāties par to, kas ir pareizi!

- Iegaumē pēdējo teikumu no Esteres 4:14.
- Noskaties 45. sadaļu no Vecās Derības stāstiem vietnē: scripturestories.lds.org.
- Ja tavi vecāki saka, ka tu esi pietiekami pieaudzis, lai gavētu, gavē par kādu, kurš tev rūp.
- Es varu būt drosmīgs un ...

Ķēniņiene Estere

Kima Veba Rīda

Estere bija ķēniņiene.
Viņa bija precējusies ar
Persijas ķēniņu.

Ķēniņam bija kāds draugs, kurš bija slikts cilvēks. Viņš ar maldiem panāca, ka ķēniņš pieņēma likumu, kurš noteica, ka visi ebreji ir jānogalina! Ķēniņš nezināja, ka viņa sieva Estere ir ebrejiete.

Estere nolēma lūgt savu vīru, ķēniņu, lai viņš glābj viņas tautu. Tomēr viņa raizējās, ka ķēniņš varētu sadusmoties. Estere lūdza, lai visi ebreji gavē un lūdz par viņu. Tad Estere devās pie ķēniņa. Viņš nebija dusmīgs!

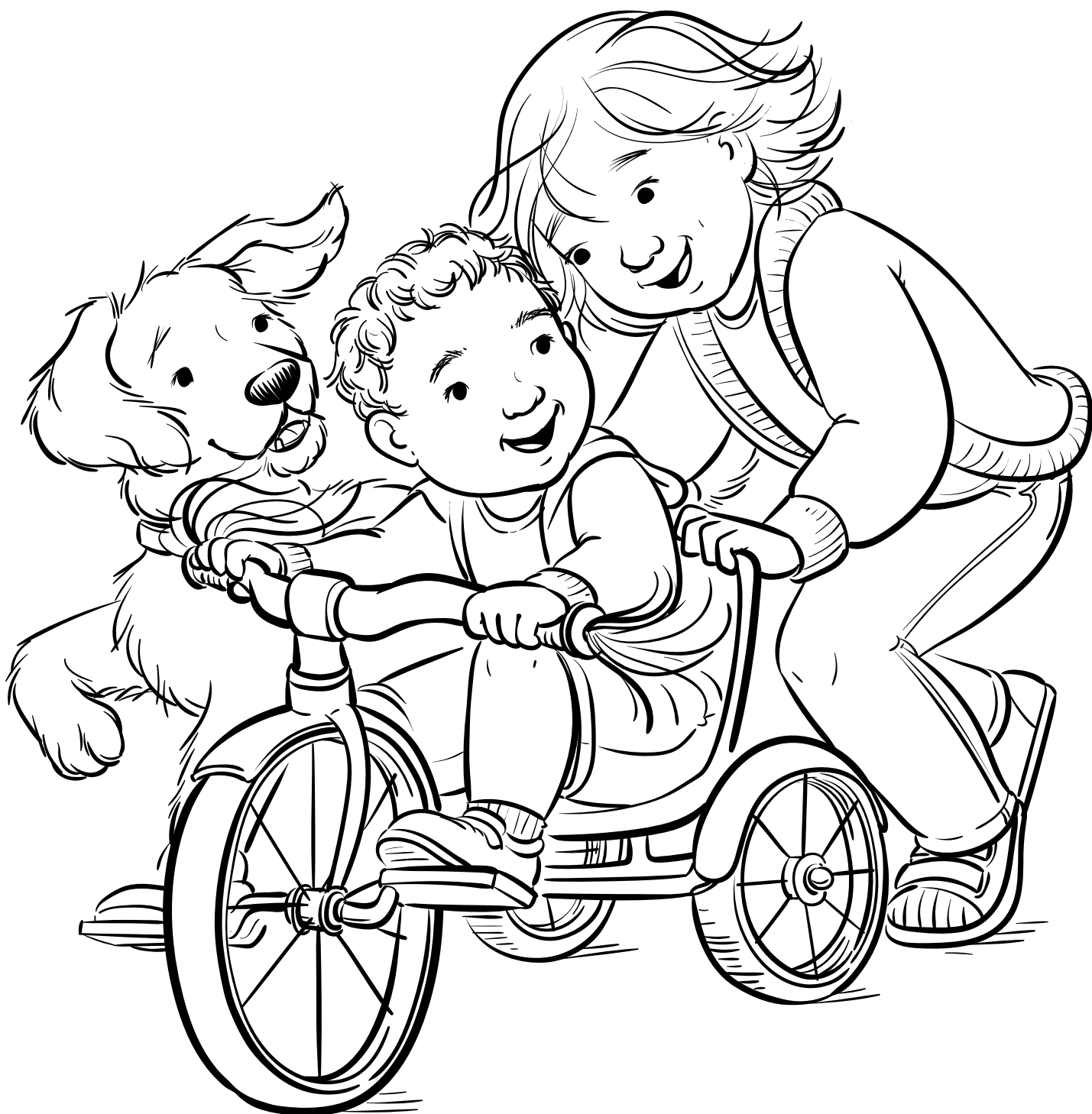
Estere ielūdza ķēniņu un viņa draugu uz pusdienām. Pusdienu laikā Estere ķēniņam pateica, ka *viņa* ir ebrejiete. Ķēniņš bija dusmīgs, ka viņa draugs bija viņu apmānījis. Viņš pateica ebrejiem, ka viņi drīkst sevi aizsargāt. Estere bija palīdzējusi glābt savu tautu!

Mēs varam lūgt Debesu Tēva palīdzību. Mēs, tāpat kā Estere, varam būt drosmīgi un bezbailīgi. ■

No Esteres 2.–8. nod.

Es varu palīdzēt citiem justies mīlētiem

**Prezidents
Džeimss E. Fausts
(1920–2007)**
Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

MŪSU SPĒCINOŠAIS ATBALSTS

Garīgā vadība lielā mērā ir atkarīga no tā, vai mēs jūtam saskaņu ar . . . praviešiem, gaišreģiem un atklājējiem.

Es vēlos runāt par to priesterības vadītāju svētajiem amatiem, kuri ir tikuši „aicināti un izraudzīti” (M&D 55:1) vadīt Baznīcu šajā laikā. . . .

Visi mani brāļi [Divpadsmit apustuļu kvorumā], bez izņēmuma, ir krietni, godājami un uzticami vīri. Es pazīstu viņu sirdis. Viņi ir Tā Kunga kalpi. Viņu vienīgā vēlme ir darboties savos varenajos aicinājumos, lai celtu uz šīs Zemes Dieva valstību. Mūsu brāļi, kuri kalpo šajā laikā un šajās dienās, ir pārbaudīti, rūdīti un patiesi. . . . Viņu sirdis ir tik šķīstas, viņu pieredze ir tik varena, viņu prāts ir tik ass un viņu garīgais viedums ir tik dziļš, ka jau atrašanās viņu klātbūtnē vien sniedz mierinājumu.

. . . [Kad es tiku aicināts, man tika ieteikts], ka pats svarīgākais, ko man vajadzētu darīt, ir allaž tiekties pēc saskaņas ar saviem brāļiem. . . . Tas

rada mani atbalsi, jo es no visas sirds to vēlējos.

Es esmu nonācis pie secinājuma, ka garīgā vadība lielā mērā ir atkarīga no tā, vai mēs jūtam saskaņu ar Baznīcas prezidentu, Augstāko prezidiju un Divpadsmit apustuļu kvorumu, no kuriem visi ir tikuši atbalstīti . . . kā pravieši, gaišreģi un atklājēji. Es nezinu, kā mēs varam sagaidīt pilnīgu saskaņu ar Tā Kunga Garu, nejutot saskaņu ar Baznīcas prezidentu un citiem praviešiem, gaišreģiem un atklājējiem. . . .

Es iesaku Baznīcas locekļiem no visas sirds un dvēseles atbalstīt

Baznīcas prezidentu, Augstāko prezidiju, Divpadsmit apustuļu kvorumu un citus augstākos pilnvarotos. Ja mēs to darīsim, mēs būsime drošībā. . . .

Mums ir jāatbalsta arī savi vietējie vadītāji, jo arī viņi ir „aicināti un izraudzīti”. Ikviens no šīs Baznīcas locekļiem var saņemt padomu no biskapa vai draudzes prezidenta, staba vai misijas prezidenta, kā arī Baznīcas prezidenta un viņa līdzstrādniekiem. Neviens no šiem brāļiem nav lūdzis pēc sava aicinājuma. Neviens no viņiem nav nevainojams. Tomēr viņi ir Tā Kunga kalpi, kurus Viņš ir aicinājis caur cilvēkiem, kam ir tiesības uz iedvesmu. Tiem, kuri ir aicināti, atbalstīti un iesvētīti, ir tiesības saņemt mūsu spēcinošo atbalstu. ■

No 2005. gada oktobra vispārējās konferences uzrunas.

EDMUNDS SPENSERIS LEITONS (1852–1922). AKLAIS VĪRS PIE ZILOU BĀSEINĀ, 1879. GAIS, ĒĻA UZ KANVAS AUDUMA, 101,6 X 127,65 CM. BRIGAMA JANGA UNIVERSITĀTES MĀKSĻAS MUZEJS. IEGĀDĀTA PĀR DZEKA R. VITĻUJA IZDEKĻĒM 2014. GADĀ.

**AKLAIS VĪRS PIE
ZILOU BĀSEINĀ,
EDMUNDS BLĒRS
LEITONS**

Vīnš atbildēja un teica: „Cilvēks, kuru sauc Jēzus, iztaisija svaidāmo, svaidīja ar to manas acis un sacīja man: ej uz Zilou un mazgājies! — Tad es atgāju, mazgājos un kļuvu redzīgs. . . .

Ja Vīnš nebūtu no Dieva, Vīnš neko nevarētu darīt.” (Jāņa 9:11, 33).

JAUNIE PIEAUGUŠIE

**PĀRBAUDIET
SAVUS „KĀPĒC?“**

*Kāda ir tava motivācija, lai
dzīvotu pēc evaņģēlija?*

44. lpp.

JAUNIEŠI

**KĀ SVĒTAIS GARS
VAR JUMS PALĪDZĒT**

50.,
56. lpp.

**STRĀDĀ TAGAD,
LAI SASNIEGTU
TĀDU NĀKOTNI,
KĀDU VĒLIES**

62. lpp.

VISPĀRĒJĀ
KONFERENCE

**PIECI IETEIKUMI,
KĀ MĀCĪTIES
NO VISPĀRĒJĀS
KONFERENCES**

50., 54.,
58. lpp.

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

4
0214754153
6

LATVIAN

